

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงชาวฟีลิปปี

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

นักวิชาการด้านพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ส่วนใหญ่ตลอดหลายยุคสมัยเห็นพ้องตรงกันว่าเปาโลเป็นสุดยอดอัครสาวก ดูเหมือนว่ามันเป็นข้อเท็จจริงที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าที่ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเก็บรักษาข้อความเหล่านั้นถึงคริสตจักรไว้ด้วยกัน เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้เปาโลเพื่อเขียนจดหมายฝากเหล่านั้นถึงคริสตจักรทั้งหลายซึ่งหลักๆแล้วถูกรวมเข้าด้วยกันจากท่ามกลางคนต่างชาติ แม้ว่ายิวบางคนได้เปลี่ยนความเชื่อและถูกรวมเข้ากับที่ประชุมท้องถิ่นเหล่านั้นก็ตาม

เห็นได้ชัดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพระทัยที่จะให้ความจริงทั้งสิ้นถูกเก็บรักษาไว้ในกายหนึ่ง เพื่อที่เราทั้งหลายผู้เป็นอวัยวะแห่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่จะได้ศึกษาหลักคำสอน**ทั้งสิ้น**ที่มาถึงคริสตจักรโดยรวม แทนที่จะหยิบตรงนี้นิดตรงนั้นหน่อยเพื่อพิสูจน์ประเด็นต่างๆประจำวันหรือเพื่อเริ่มต้นคณะใหม่

พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางแห่งคริสตศาสนา – จุดที่ความจริงทั้งสิ้นของพระเจ้าเข้าถูกรวมเข้าสู่ศูนย์กลาง เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ข้อสำคัญของหนังสือฟิลิปปีคือ บทที่ 3 ข้อ 8: “ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

ใจความหลักของหนังสือฟิลิปปีคือ ผู้เชื่อทั้งหลายควรสละทิ้งสิ่งต่างๆของแผ่นดินโลกและนับว่าสิ่งทั้งปวงเป็นการขาดทุนเพื่อที่จะได้พระคริสต์ – ไม่ใช่เพื่อที่เราจะได้รับความรอดโดยการประพฤติดีต่างๆ แต่เพื่อที่เราจะได้รับชีวิตอันเต็มบริบูรณ์โดยการสูญเสียสิ่งทั้งปวงบนโลกเพื่อที่ได้รับสิ่งต่างๆอันเป็นนิรันดร์ซึ่งยิ่งใหญ่กว่า และเพื่อที่เราจะถวายเกียรติแด่พระเยซูโดยการออกผลมาก เราควรพากเพียรที่จะวิ่งในการแข่งอันดีและได้มงกุฎ เราควรต่อสู้ในการสู้รบอันดีอย่างสม่ำเสมอในฐานะทหารแห่งกางเขนนั่น และเราควรเป็นชาวไร่ที่ดีในสวนองุ่นของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้สัญจรที่กำลังเดินทาง บากบั่นไปสู่เป้าหมายเพื่อรับรางวัลแห่งการทรงเรียกของพระเจ้าที่อยู่เบื้องบน เราจะต้องสำแดงความรอดของเราออกมาด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เราไม่ควรพึงพอใจกับการเป็นเพียงคริสเตียนทั่วไป

อัครสาวกเปาโลเป็นนักโทษในกรุงโรมตอนที่เขาเขียนหนังสือฟิลิปปี (บทที่ 1 ข้อ 13 และ 14) แต่เขาก็มีความสุขและพอใจ เขามีสันติสุขกับพระเจ้าและกับมนุษย์ เราารู้สึกถึงชัยชนะซึ่งมีอยู่ทั่วจดหมายฝากทั้งฉบับนี้ สำหรับเปาโลแล้วเมืองฟิลิปปีหมายถึงความทุกข์ – แต่กระนั้น มันก็หมายถึงความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าว เพราะว่าในเมืองนั้นเขาได้รู้จักช่วงเวลาที่ยากลำบาก – แต่เขาก็มีความยินดีอยู่ภายในด้วยที่การข่มเหงและความยากลำบากทั้งสิ้นที่เขาได้ผ่านมานั้นไม่อาจพรากไปจากเขาได้

บทที่สิบหกของหนังสือกิจการบันทึกการไปเยือนครั้งแรกของเปาโลยังเมืองฟิลิปปี เมื่อเขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้รับการปฏิบัติอย่างน่าละอาย: “แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยศต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็มียังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย” (1 ธส. 2:2)

ในการไปเยือนเมืองฟิลิปปินส์ครั้งแรกของเปาโล เขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาถูกจับกุม ถูกซ้อม และถูกโยนเข้าไปในคุก แต่ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพวกเขาถูกขังในคุก พวกเขาก็ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า พวกเขาอธิษฐาน และพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา คุณนั้นที่ซึ่งพวกเขาไว้ได้กลายเป็นสถานที่แห่งการฟื้นฟู เป็นที่ๆพระคุณที่ช่วยให้รอดและฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นที่ประจักษ์ในลักษณะที่ผิดธรรมดาต่างๆ – อันที่จริงแล้ว ทุกสิ่งที่เปาโลได้กระทำหรือกล่าวล้วนผิดปกติ ไม่มีลักษณะเฉพาะตัวแบบที่ปกติธรรมดาสักอย่างเดียวเกี่ยวกับสุดยอดอัศจรรย์ผู้หนึ่งในตอนนั้น

พญามาร เหล่าสมุนของมัน และเมืองหนึ่งของเขาคนไม่เชื่อล้วนต่อสู้กับคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี คริสเตียนกลุ่มเล็กๆนั้นทนทุกข์ – แต่ทั้งๆที่เป็นอย่างนั้น นรกก็ไม่อาจทำลายคริสตจักรแรกเกิดนี้ได้ มันเติบโตและจำเริญขึ้น พระเจ้าทรงให้เกียรติข้อความแห่งข่าวประเสริฐในเมืองที่ชั่วร้ายนั้น

กระทั่งในท่ามกลางความปวดร้าวใจ ความยากลำบาก ความทุกข์ยาก และการข่มเหงอันน่ากลัว คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีก็ยังคงซื่อตรงและสัตย์ซื่อต่อหลักคำสอนที่บริสุทธิ์ และเมื่อเปาโลเขียนไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปี ก็มีความผิดพลาดที่ต้องแก้ไขน้อยมากๆ ชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นเป็นผู้เชื่อในอุดมคติและเป็นแบบอย่างของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วควรจะเป็น พวกเขาไม่เป็นเหมือนคนเหล่านั้นในคริสตจักรแห่งแคว้นกาลาเทียและที่เมืองโครินธ์

สารบัญ

บทนำ

บทที่หนึ่ง

พระคริสต์ ชีวิตของผู้เชื่อ
ผู้เชื่อทั้งหลายชื่นชมยินดีในท่ามกลางความทุกข์ยาก

บทที่สอง

พระคริสต์ แบบอย่างของผู้เชื่อ
ชื่นชมยินดีในการรับใช้ด้วยความถ่อมใจ

บทที่สาม

ชื่นชมยินดีทั้งๆที่ถูกข่มเหง

บทที่สี่

พระคริสต์ พลังกำลังของผู้เชื่อ

ฟิลิปปี - บทที่หนึ่ง

พระคริสต์ ชีวิตของผู้เชื่อ

ผู้เชื่อทั้งหลายชื่นชมยินดีได้ในท่ามกลางความทุกข์ยาก

- 1:1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาผู้ดูแลและผู้ช่วย
- 1:2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรายอยู่กับท่านเถิด
- 1:3 ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง
- 1:4 และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี
- 1:5 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้
- 1:6 ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์
- 1:7 การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่
- 1:8 เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์
- 1:9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้นในความรู้และในวิจรรณญาณทุกอย่าง
- 1:10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์
- 1:11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า
- 1:12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทักท้วงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป
- 1:13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดกึ่งผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น
- 1:14 และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว
- 1:15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและห่มเกลียดกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี
- 1:16 ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการซิงดีซิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า

1:17 แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันชาวประเสริฐนั้นไว้

1:18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย

1:19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น

1:20 เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใด ๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

1:21 เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร

1:22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี

1:23 ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก

1:24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า

1:25 เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเจริญขึ้น และชื่นชมยินดีในความเชื่อ

1:26 เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก

1:27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับชาวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งชาวประเสริฐนั้น

1:28 และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า

1:29 เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย

1:30 คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

คำคำนี้

น่าสนใจที่ว่าตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้แตกต่างจากตอนต้นของงานเขียนส่วนใหญ่ของเปาโล ในที่นี้ (เช่นเดียวกับในจดหมายฝากอีกสามฉบับของเขาที่เขียนถึงชาวแคว้นมาเซโดเนีย - 1 และ 2 เธสะโลนิกา และฟีเลโมน) เราหมายเหตุการณ์หายไปของคำว่า “อัครสาวก”

ข้อ 1: “เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรเรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาผู้ดูแลและผู้ช่วย”

อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลสละทิ้งคำว่า “อัครสาวก” เพราะว่าเป็นคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี มีความไม่เป็นระเบียบน้อยมาก ๆ มีคำตำหนิน้อยมาก ๆ ในทั้งสี่ของจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปี ในจดหมายฝากฉบับอื่นๆทั้งหมดของเขา เปาโลรู้สึกถึงความจำเป็นในการเตือนความจำผู้เชื่อเหล่านั้นว่าเขากำลังเขียน - ไม่ใช่ในฐานะมนุษย์ แต่ด้วยสิทธิอำนาจที่ตำแหน่งอัครสาวกได้มอบให้แก่เขา เช่นในโรม 11:13:

“แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

แม้ว่าได้รับการคล้อยตามคำพูดอย่างแน่นอน แทนที่จะเป็นจดหมายฝากฉบับหนึ่งที่ตำหนิและแก้ไข จดหมายฉบับนี้ที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีเป็นจดหมายรัก เต็มไปด้วยคำพูดที่แสดงถึงความสำนึกบุญคุณ ความมั่นใจและมิตรภาพอันแท้จริง เปาโลรักผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปียิ่งนักและให้เกียรติพวกเขาอย่างสูงมากเพราะชีวิตที่อุทิศตัวและแยกตั้งไว้ให้บริสุทธิ์และคำพยานที่โดดเด่นของพวกเขา จดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงคนเหล่านั้นเป็นจดหมายที่เปี่ยมด้วยความชื่นบานและความซาบซึ้ง

จดหมายฝากฉบับต่างๆเป็นสมบัติของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและข่าวสารของพวกมัน (ยกเว้นบางโอกาสที่หายาก) ก็มีไปถึงผู้เชื่อทั้งหลายแทนที่จะเป็นคนที่เชื่อ แน่ใจว่ามีคำเชิญชวนคนบาปทั้งหลายให้บังเกิดใหม่ แต่จดหมายฝากทั้งหลายถูกส่งถึงคริสตจักรของพระเจ้าเสมอ และข้อความของพวกมันก็จะต้องถูกรับไว้อย่างสุดหัวใจและชื่นบานอย่างเต็มที่

ความเข้าใจและความชื่นบานเช่นนั้นสามารถมาถึงคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงเท่านั้น 1 โครินธ์ 2:14 กล่าวเรื่องนี้ชัดเจนมากๆ:

“แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลาและเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ”

จดหมายฝากฉบับต่างๆอุดมไปด้วยหลักคำสอนและความจริงอันบริสุทธิ์ของพระคัมภีร์ ซึ่งเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นสามารถเริ่มต้นที่จะเข้าใจและซาบซึ้งได้ ด้วยเหตุนี้ในตอนต้นแห่งการศึกษานี้ผมขอถามว่า: *สถานะของคุณกับพระเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?* คุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไหม? คุณถูกล้างชำระในพระโลหิตใหม่? ถึงเวลาแล้ว - ตอนนี้เลย - ที่จะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของคุณแน่นอน เพื่อที่คุณจะสามารถกล่าวพร้อมกับเปาโลได้ว่า “...ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

เหตุผลที่สมาชิกคริสตจักรบางคนและผู้ที่เกี่ยวข้องศาสนาไม่ได้อะไรเลยจากการศึกษาพระคัมภีร์ของตนก็คือว่า พวกเขาไม่เคยได้เข้าไปในพระคัมภีร์เลย ความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูที่เกี่ยวข้องกับการบังเกิดใหม่เป็นตัวกำหนดว่าเราเข้าไปในพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร และเราได้รับอะไรออกมาจากพระคัมภีร์ คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ – คนไม่เชื่อ – ไม่สามารถซาบซึ้งกับความลึกซึ้งและความอ่อนหวานแห่งจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีได้

“เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์” ไม่ใช่ “เปาโลผู้เป็นอัครสาวก” ตอนเขียนถึงชาวเมืองฟิลิปปี เปาโลพูดถึงตัวเขากับทิโมธี บุตรชายของเขาในงานรับใช้ ผู้ซึ่งอยู่กับเขาที่เมืองฟิลิปปีตอนที่เขาประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น เป็นครั้งแรก (กิจการ 16:1-3) และเป็นผู้ที่อยู่กับเขาในกรุงโรมอยู่ตอนนี้

บรรดาผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่แปลตรงนี้ว่า “ผู้รับใช้” มีความหมายจริงๆว่า *ทาสรับใช้* – คำที่เปาโลใช้บ่อยๆ ในจดหมายฝากฉบับต่างๆของเขา ใน 1 โครินธ์ 7:22 เขากล่าวว่า “...ผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์”

เมื่อผู้ใดกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง แม้ว่าเขาอาจเป็นทาสคนหนึ่งจากมุมมองฝ่ายโลก ในฝ่ายวิญญาณแล้วเขาก็เป็นเสรีชนโดยทางการไถ่ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ – เขาได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้วจากพันธนาการของซาตาน มันเป็นเรื่องจริงเช่นกันที่ว่าแม้ผู้เชื่ออาจเป็นไทฝ่ายวัตถุ ไม่ได้เป็นทาสแก่มนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลก ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เขาก็เป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ แบบเดียวกับที่ผู้เชื่อทุกคนเป็น เราเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระคริสต์ – ร่างกาย จิตใจ วิญญาณและการรับใช้ เราควรกล่าวพร้อมกับเปาโลว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์” (ฟป. 3:7)

เปาโลอดในการเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ เขามีความชื่นบานในการประกาศว่าเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง – ใจแล้วครับ *ทาส* – ต่อพระคริสต์ผู้ทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว ในความหมายฝ่ายวิญญาณเปาโลมีคำพยานเดียวกับทาสคนนั้น ในอพยพ 21:5 ที่ว่า “ข้าพเจ้ารักนาย...ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ออกไปเป็นอิสระ”

พระเยซูทรงเต็มพระทัยรับแบกบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์บนกางเขนนั้น และผู้เชื่อทุกคนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากพันธนาการของบาปผ่านทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมษโปดก: “ท่านรู้ว่าพระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคาของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพริ้ว” (1 ปต. 1:18-19)

“เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:36) แต่แม้ว่าเราได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทแล้ว ขณะที่เราเติบโตในพระคุณและศึกษาพระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบที่ทำให้เราได้ปัญญาถึงความรอด ในพระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบนั้น เราค้นพบว่าตัวเองเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์! แต่ไม่เหมือนกับการตกเป็นทาสแบบของโลก การตกเป็นทาสแบบนี้นำมาซึ่งความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี

นายรับผิดชอบดูแลทาสของตนในทุกเรื่อง – อาหารการกิน เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ความต้องการทุกอย่างของทาส พระองค์ผู้ที่เราสวามิภักดิ์ให้เป็นนายและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเราได้ทรงสั่งเราว่า “อย่ากระวนกระวายถึง

ชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ... เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม... แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:25-33 เพียงบางส่วน)

เปาโลประกาศความจริงแบบเดียวกันในคำพูดอื่นในจดหมายฉบับนี้ถึงเหล่าผู้เชื่อที่เมืองฟิลิปปี: “แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะจัดเตรียมสำหรับความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

นายของทาสไม่เพียงรับผิดชอบ*ทุกความต้องการ*ของทาสของตนเท่านั้น แต่เขายังรับผิดชอบหน้าที่ต่างๆของทาสด้วย ทาสไม่ได้เลือกว่าเขาจะทำอะไรหรือเขาจะทำงานที่ไหนในแต่ละวัน เช่นเดียวกัน ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ก็จดจำสิ่งที่พระเจ้าเป็นนายของตนเพื่อรับคำสั่งและสำหรับทุกวันแห่งการทำหน้าที่ผู้อารักขาของตน คริสเตียนจดจำสิ่งที่พระเจ้าเหมือนคนเหล่านั้นใน 2 ซามูเอล 15:5 จดจำที่กษัตริย์ของพวกเขา: “*ดูเถิด พวกผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะทำตามสิ่งใด ๆ ก็ตาม ซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะตัดสินพระทัย*”

ดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงนำอย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา” (เพลงสดุดี 37:23) นอกจากนี้ในเพลงสดุดี 23 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน... แม้ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์!”

นายของทาสไม่เพียงรับผิดชอบในการจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของทาสและการออกแบบหน้าที่ประจำวันต่างๆของเขาเท่านั้น แต่นายยังต้องจัดหาสิ่งจำเป็นต่างๆที่ทาสต้องการสำหรับการทำหน้าที่เหล่านั้นด้วย ใน 1 โครินธ์ 9:7 เปาโลถามว่า “ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกเถาองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น”

นายของทาสจัดหาเครื่องมือทุกชิ้นสำหรับหน้าที่เหล่านั้นที่ทาสกระทำ และนี่ก็เป็นจริงสำหรับทหารเช่นกัน อุปกรณ์ทางทหารของเขาถูกจัดหาโดยรัฐบาลในกองทัพของรัฐบาลที่เขารับใช้ เช่นเดียวกัน ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์และทหารในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับการจัดหาสิ่งที่จำเป็นและต้องมีสำหรับการทำหน้าที่ ทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13)

ในทุกสถานการณ์ ประชาชนขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวได้ว่า “...เรารู้ว่า ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์!” (รม. 8:28) พร้อมกันกับเปาโล พวกเราก็มีพระสัญญาที่ว่าพระคุณของพระเจ้าเพียงพอสำหรับ**พวกเรา** (2 คร. 12:9)

ผู้เชื่อทั้งหลาย – ซึ่งถูกปลดปล่อยแล้วจากการเป็นทาสของบาป – อยู่ในความเป็นทาสฝ่ายวิญญาณต่อนายพระองค์หนึ่งผู้ทรงจัดหาสำหรับทุกความต้องการของเรา ทรงวางแบบไว้สำหรับหน้าที่ทุกอย่างแห่งการเป็นผู้อารักขาของเรา และทรงจัดเตรียมสิ่งที่เราต้องการเพื่อทำหน้าที่เหล่านั้นที่พระองค์ทรงวางไว้แล้วเพื่อเรา พระองค์ทรงจัดหา

พระองค์ที่เพียงพอสำหรับทุกชั่วขณะของทุกวันและสำหรับทุกหน้าที่เรามีในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์

“...เรียน บรรดาวิสุทธิชน...” คำว่า “วิสุทธิชน” (saint) หมายถึง “ถูกแยกตั้งไว้ให้บริสุทธิ์” มันชี้ไปยังตำแหน่ง ไม่ใช่ข้อป็นิสัยส่วนบุคคล แม้แต่ผู้เชื่อที่ตามเนื้อหนังเหล่านั้นที่เมืองโครีนธ์ก็ถูกเรียกว่าเป็น “วิสุทธิชน” (1 คร. 1:2) ผู้เชื่อทุกคนเป็นวิสุทธิชน และทันทีที่พวกเขาบังเกิดใหม่ พวกเขา ก็ควรเริ่มต้นที่จะดำเนินชีวิตในฐานะวิสุทธิชน มันเป็นเรื่องผิดธรรมชาติที่กษัตริย์จะใช้ชีวิตเหมือนยาจกและที่เจ้าชายจะใช้ชีวิตเหมือนชาวนา พวกเราที่เป็นวิสุทธิชนในตำแหน่งควรดำเนินชีวิตเหมือนวิสุทธิชน และไม่นำความอภัยและการดูหมิ่นเหยียดหยามมาสู่พระองค์ผู้ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อที่เราจะได้เป็นวิสุทธิชน

ความคิดและการปฏิบัติของการทำให้ชายและหญิงทั้งหลายเป็น “เซนต์” (นักบุญ) โดยมอบ “ความเป็นนักบุญ” แก่พวกเขาหลังจากที่พวกเขาตายไปแล้ว ก็เป็นคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น มันไม่ใช่หลักคำสอนของพระคัมภีร์ ผมขอเน้นย้ำว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว “ถูกเรียกว่าวิสุทธิชน” – และเนื่องจากเราเป็นวิสุทธิชน มันจึงเป็นความจริงตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอนว่าเราทั้งหลาย “ถูกเรียกให้เป็นวิสุทธิชน” เพราะว่าลูกทุกคนของพระเจ้าถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามพระฉายแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า (รม. 8:29) ผู้เชื่อทั้งหลายควรปฏิบัติตน “ให้สมกับเป็นวิสุทธิชน” (อฟ. 5:3)

คริสเตียนทั้งหลายที่ใช้ชีวิตเหมือนชาวโลกก็ทำลายความมีประสิทธิผลของคริสตจักรในชุมชนหนึ่งมากกว่าพวกคนขายเหล้าหรือพวกอันธพาล ผู้เชื่อทั้งหลายควรเป็นเหมือนอย่างยอห์นผู้ให้บัพติศมา คือเป็น “โคมที่จุดสว่างไสว” (ยอห์น 5:35) คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่เป็นคว้นไถ่แมลง – พวกเขาเป็นแสงประกาย เที่ยนบนเชิงเทียน ไม่ใช่โคมได้ถัง

“...ในเมืองอันโทโกนนั้นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก” (กิจการ 11:26) คริสเตียนแปลว่า “ผู้ที่เปี่ยมของพระคริสต์” ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงควรดำเนินชีวิตตามแบบพระคริสต์ เราควรประพฤติตนในลักษณะที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระเยซูและไม่นำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร

คนที่ยังไม่รอดบางคนกล่าวว่า “ฉันดำเนินชีวิตอย่างชาวสะอาดเหมือนกับสมาชิกคริสตจักรหลายคนที่คุณรู้จัก” ข้อเท็จจริงที่ว่าคำกล่าวนี้นั้นเป็นความจริงก็ไม่ทำให้มันเป็นเรื่องที่ง่ายสำหรับคนๆ นั้นที่ใช้ข้อเท็จจริงนั้นเป็นข้ออ้างที่จะไม่รับความรอด! คริสเตียนทั้งหลายที่ยืนอยู่ในทางของคนบาปหรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย และที่โดยการมีชีวิตแบบประมาททำให้พี่น้องที่อ่อนแอสะดุด ก็มีแนวโน้มที่จะสูญเสียบาเหน็จ ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินชีวิตให้พ้นจากการเหยียดหยาม และปราศจากคำหึงต่อพระพักตร์พระเจ้าอยู่ตลอดเวลา (1 คร. 1:8)

ชื่อและลักษณะเฉพาะของผู้เชื่อควรสอดคล้องกัน เราไม่ควรใช้ชื่อ “คริสเตียน” และยังคงแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะและการประพฤติของคนไม่เชื่อ หากเราเป็นคริสเตียนในชื่อ เราก็ควรเป็นคริสเตียนในลักษณะเฉพาะด้วย

“...ในพระเยซูคริสต์...” เปาโลกำลังเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่ (ด้านร่างกาย) อาศัยอยู่ในเมืองฟีลิปปี แต่เป็นผู้ที่ในฝ่ายวิญญาณอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อจำนวนมากไม่ชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตนเพราะว่าพวกเขาไม่ตระหนักอย่างถ่องแท้ถึงตำแหน่งของตนในฝ่ายวิญญาณ:

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ “ในพระเยซูคริสต์” (รม. 8:1)

เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นกรรมสิทธิ์ (รม. 8:9)

เราถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14)

เราได้รับความมั่นใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:16)

เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ. 4:30)

ในทางตำแหน่งแล้ว เรานั่งกับพระเยซูในสวรรค์สถาน (อฟ. 2:6)

เราตายไปแล้ว และชีวิตของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลาย “ในพระคริสต์” ได้รับการปกป้องจากผู้ชั่วร้ายนั้น เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ เราได้มีชัยต่อโลกแล้วเพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้ชั่วร้ายผู้นั้นที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4:4) เนื่องจากฟิลิปปีเป็นเมืองของคนนับถือรูปเคารพ เปาโลจึงรู้ว่าการทดลองและภัยอันตรายต่างๆของเมืองนั้นรอคอยผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นอยู่ เขาจึงให้ความมั่นใจพวกเขาว่าพวกเขาอยู่ใน**พระคริสต์** และว่า**พระคริสต์**ทรงมีชัยชนะแล้ว!

ในยอห์น 16:33 พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “...ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว!” ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในโลกแม้ไม่ได้เป็น**ของโลก** และเราต้องเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่าเราจะยังอยู่ในโลกนี้ต่อไปจนกว่าพระเยซูทรงเรียกเราให้ไปอยู่กับพระองค์ ในยอห์น 17:15 พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี “ในพระคริสต์” ได้รับความมั่นใจเกี่ยวกับชัยชนะเหนือบ่วงแร้วและหลุมพรางต่างๆของพญามาร พวกเขายังได้รับความมั่นใจเรื่องความเป็นไปได้ของการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ด้วย: “เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า คอยทำและแรงที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง...” (2 ปต. 3:11-12)

เราจะต้องไม่เก้งในเรื่องลบและลึมเรื่องบวก เราจะต้องเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ เราจะต้องติดตามความบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์ – จิตใจวิญญาณและร่างกาย และเราจะต้องถวายอวัยวะของเราเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรมแต่พระเจ้า เราถวายเกียรติพระเจ้าเมื่อเราเกิด “ผลมาก”

มันไม่เพียงพอที่จะไม่ปฏิบัติ “สิ่งต้องห้ามต่างๆ” ของคริสตศาสนา มันยังจำเป็นด้วยที่เราปฏิบัติ “สิ่งพึงกระทำต่างๆ” การเฝ้าเป็นเรื่องดี – “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย” และดังที่ลูกซีให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ หากเราใช้**พระนาม**ของพระคริสต์ เราก็ควรแสดงออกถึง**ลักษณะเฉพาะ**ของพระคริสต์

เราควรใช้ชีวิตให้พ้นจากการดูหมิ่นเหยียดหยามและถวายเกียรติพระเจ้าโดยการกระทำดีต่างๆของเรา: “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มธ. 5:16)

ชีวิตของเราควรเป็นแบบที่เหล่าศัตรูของพระเยซูจะพูดถึงเราเหมือนกับที่พวกเขาได้พูดถึงสาวกเหล่านั้นในกิจการ 4:13: “เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

“...ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี...” ฟิลิปปีเป็นเมืองที่น่าสนใจมากๆ มีความสำคัญเพราะทำเลที่ตั้งของมันบนถนนระหว่างยุโรปและเอเชีย มันเป็นเมืองใหญ่ มีคนมากมายเคยอยู่ที่นั่น แต่เปาโลไม่กลัวเมืองใหญ่ๆ ในกิจการ 19:21 เราอ่านว่า

“ครั้งนั้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว **ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย**”

ในกิจการ 23:11 พระวณะบอกเราว่า “...องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันทใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันทนั้น”

(ผมไม่ได้กำลังพูดเป็นนัยว่าเปาโลไม่สนใจในปัจเจกชน แต่ภาระใจของเขาดูเหมือนจะมีให้สำหรับเมืองใหญ่ๆ ซึ่งเป็นที่ที่มวลมนุษยชาติต้องการข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า)

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่ารอบฟิลิปปินครใหญ่ นั้น ดินอุดมสมบูรณ์และออกพืชผลอย่างบริบูรณ์ ใกล้เคียงกันมีเหมืองทองคำและเงิน และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนมากมายที่นั่น เช่นเดียวกับนางลิเดีย มีฐานะทางการเงินมั่นคง

ฟิลิปปีเป็นสถานที่แห่งแรกที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศในยุโรป เปาโลไม่ได้มีแผนจะไปที่นั่น แต่พระวิญญูณ บริสุทธิ์ทรงบัญชาเช่นนี้:

“ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญูณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวณะในแคว้นเอเชีย เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญูณไม่ทรงโปรดให้ไป แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส ในเวลากลางคืนเปาโลได้มีนิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด” ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสะโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอบูรี เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน” (กิจการ 16:6-12)

เป็นไปได้มากที่ว่าตอนที่เปาโลได้รับนิมิตนี้ ความคิดตามธรรมชาติของเขาถามว่า “ทำไม?” แต่เขาก็เดินตามการทรงนำของพระวิญญูณและทันทีที่มาถึงในเมืองฟิลิปปี เขาก็เข้าใจว่าทำไมกำหนดการเดินทางของเขาจึงถูกเปลี่ยนเส้นทางไปยังที่นั่น

ฟิลิปปีเป็นเมืองท่าติดทะเลซึ่งจากที่นั่นเปาโลสามารถเดินทางเข้าไปในยุโรปได้โดยตรง และไม่มีคำถามเลยว่าการที่เขาอยู่ที่นั่นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะว่าเขาเดินทางจากเมืองโตรอัสไปยังยุโรปในเวลาสองวัน ซึ่งเป็นการเดินทางที่ภายใต้สภาพปกติใช้เวลาห้าวัน (กิจการ 16:11; 20:6)

ในบทที่สิบหกของหนังสือกิจการ เราทราบว่าเปาโลพูดในที่ประชุมหนึ่งของชั้นเรียนพระคัมภีร์กลุ่มสตรีในเมืองฟิลิปปี และ “มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทราเป็นคนขายผ้าสีม่วง” ได้ยินเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าลิเดียกระตือรือร้นในกลุ่มนี้ และขณะที่เปาโลเทศนาอยู่ พระเจ้าก็ทรงเปิดใจของลิเดียและเธอได้รับความรอด

หลังจากนั้นไม่นาน เปาโลนำหญิงหมอดูคนหนึ่งมาถึงพระคริสต และการกลับใจเชื่อของเธอก็นำมาซึ่งความร่ำรวยต่างๆ เพราะว่า “ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว” พวกเขาจับตัวเปาโลและสิลาสและสั่งคนให้รุ่มล้อมพวกเขาอย่างทารุณ จับพวกเขาขังคุกและใส่ชื่อไว้ในห้องขังลึกสุดของคุคนั้น แต่นักเทศน์สองคนนี้อิच्छฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และพระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา ผ่านเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามมา นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีและทั้งครอบครัวของเขาได้รับความรอด นิวเคลียสของคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีจึงถูกก่อร่างขึ้นซึ่งเปาโล

เขียนจดหมายฉบับนี้ที่เราากำลังศึกษาอยู่ไปหาพวกเขา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลเป็นที่ต้อนรับเสมอในบ้านของลิเดียและบ้านของนายคุกชาวเมืองฟิลิปปีผู้หนึ่ง คนเหล่านี้เป็นผลแรกของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเขาเป็นนิเวศลียสของคริสตจักรของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ในเมืองฟิลิปปี และคริสตจักรก็เติบโตขึ้นรอบตัวพวกเขา เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีไม่เคยลืมนึกว่าพวกเขาเป็นหนี้บุญคุณสิ่งใดต่อเปาโลชายผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งได้นำข่าวสารแห่งความรอดมาให้และเปิดไฟแห่งข่าวประเสริฐที่ท่วมท้นจิตวิญญาณของพวกเขา พวกเขารักเขาอย่างท่วมท้นและเขารักพวกเขาตอบอย่างร้อนรนพอๆกัน

ผมพบว่าข้อความที่ยกมาจากไลท์ฟุต (Lightfoot) น่าสนใจยิ่ง และผมจึงขอส่งต่อมันแก่คุณ:

“การประกาศของเปาโลในเมืองฟิลิปปีได้นำหญิงที่เข้าจารีตยิวคนหนึ่ง ทาสกรีกคนหนึ่ง และพศิชาวโรมันคนหนึ่งมาถึงพระคริสต์ – หญิงเช่นเดียวกับชาย ทาสเช่นเดียวกับไท คนต่างชาติเช่นเดียวกับยิว เหมือนกับที่กาลาเทีย 3:28 อยากให้เราคาดหวังไว้ หรือเหมือนกับที่มันได้ทำให้ข้าพเจ้าตื่นตื่นที่ระลึกถึง 'ฮีบรู กรีก และลาติน' เหมือนกับที่คำประจักษ์แบบกษัตริย์ของพระองค์ ในยอห์น 19:20 ได้พยากรณ์ไว้”

กาลาเทีย 3:28 บอกเราว่า “จะไม่ใช่ยิวหรือกรีก จะไม่ใช่ทาสหรือไท จะไม่ใช่ชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” ในการประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกในยุโรปเราเห็นการสำเร็จจริงของพระสัญญาอันนี้ว่าในพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ไม่มีความแตกต่าง – ทาสและนาย กษัตริย์และชาวนา คนรวยและคนจน ทาสและไท ชนชั้นสูงหรือคนที่กลับใจเชื่อซึ่งมาจากตาสีตาสา *ทุกคนอยู่ในกายเดียวกัน!* ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ เราเป็น **หนึ่งเดียวกัน** ในพระองค์ เรากลายเป็นหนึ่งเดียวกันในพระองค์โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งรินของพระองค์

“...ทั้งบรรดาผู้ดูแลและผู้ช่วย” ไม่ว่าจะเป็นผู้ดูแล ผู้ช่วย ผู้อาวุโส ผู้อารักขา หรือแค่สมาชิกธรรมดาๆ เราก็ได้ชื่อว่าเป็น “*วิสุทธิชน*” และ “*ถูกเรียกให้เป็นวิสุทธิชน*” เหล่าผู้ดูแลและผู้ช่วยที่แท้จริงไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดูแลการงานนี้ในคริสตจักร: “พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ ...” (1 ธส. 5:12, 13)

พระวาทะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนว่าเราทั้งหลายจะต้องให้ความเคารพและความนับถืออย่างสูงต่อเหล่าผู้เลี้ยงรอรองและผู้ดูแลฝูงแกะของพระองค์ มันเป็นเกียรติอย่างสูงในการเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งที่ถูกแต่งตั้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ – แต่ตำแหน่งอันมีอภิสิทธิ์เช่นนั้นก็มีความรับผิดชอบอย่างสูงด้วย

ความปรารถนาของเปาโลเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี

ข้อ 2: “ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดาราอยู่กับท่านเถิด”

“*ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านท่านทั้งหลายเถิด...*” มันเป็นเรื่องนิยมของเปาโลที่จะทักทายคริสตจักรต่างๆเช่นนี้ เขาใช้คำว่า “พระคุณและสันติสุข” ในจดหมายฝากทุกฉบับที่เขียนถึงคริสตจักร พระคุณและสันติสุขประกอบด้วยอะไร?

พระคุณคือ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่ไม่ได้เกิดจากการลงแรงแลก ที่ไม่สมควรได้รับ และที่ไม่ได้เกิดจากคุณ

งามความดีใดๆซึ่งมีต่อคนบาปทั้งหลายที่คงจะอยู่ในนรกชั่ววันวันนรีไปแล้วหากพวกเขาได้รับสิ่งที่ตนสมควรได้รับจากพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระเจ้าสามารถส่งพวกเราทุกคนไปนรกและยังทรงเป็นผู้ที่ยุติธรรม ชอบธรรมและบริสุทธิ์เหมือนเดิม แต่โดยพระคุณมหัศจรรย์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงรับโทษแทนเราและทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน:

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9)

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานจากพระเจ้า” (อฟ. 2:8)

พระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอด – แต่มันก็ทำมากกว่านั้นอีก: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า *คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย คือ พระเยซูคริสต์*” (ทต. 2:11-13)

พระคุณนำความรอดมาให้ พระคุณสอนเราให้รอคอยพระเยซู – แต่มันก็ทำมากกว่านั้น: *พระคุณก่อให้เกิดกิจกรรม* เปาโลสารภาพว่า “...แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” (1 คร. 15:10)

พระคุณกระทำกิจในเรา แต่มันยังกระทำกิจออกมาจากตัวเราด้วย ดังที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 4:33: “อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน!” พระคุณคือความรักที่แสดงออกเป็นการกระทำ

“...และสันติสุข...” สันติสุขเป็นของเราเพราะพระคุณที่ช่วยให้รอดและที่รักษาของพระเจ้า พระเจ้าแห่งพระคุณยังทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุขด้วย และหากไม่มีพระคุณของพระเจ้าแล้ว สันติสุขก็ไม่อาจมีได้เลย!

2 เปโตร 1:2 กล่าวว่า “ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ในโรม 15:33 เปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้...” (ยอห์น 14:27) โลกไม่อาจให้สันติสุขได้ โดยทางพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นเราจึงจะสามารถมีสันติสุขในความคิด สันติสุขในจิตใจ วิธีรักษาความกระวนกระวายทั้งปวงได้

อิสยาห์ประกาศว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อิสย. 26:3)

“...จากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า” พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นแหล่งที่มาของพระคุณและสันติสุข พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา – ใจแล้วครับ แม้ในยาม

ที่เราตายไปแล้วในการบาปต่างๆ ปราศจากเรียวแรง ชั่วช้า เป็นศัตรูต่อพระเจ้า *พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา!* ความรักของพระเจ้าเป็นแหล่งที่มาของพระคุณและสันติสุขทั้งปวง

แต่พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นคนกลางซึ่งโดยทางพระองค์นั้นพระคุณและสันติสุขได้ลงมาสู่มนุษย์ “ไม่เหมือนโลกให้” – ไม่เลยครับ โลกไม่สามารถให้พระคุณหรือสันติสุขได้ *สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ*ไม่สามารถนำพระคุณหรือสันติสุขมาได้ *มิตรสหาย* (ไม่ว่าพวกเขาดีเลิศประเสริฐสักเพียงใด) ไม่สามารถให้พระคุณหรือสันติสุขได้ คุณสมบัติสองประการนี้ได้มาจากพระเจ้าเท่านั้นโดยทางพระเยซู ซึ่งในพระองค์นั้น “ความเป็นพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในแง่ร่างกาย” (คส. 2:9) เราครบบริบูรณ์ใน**พระองค์** (คส. 2:10)

ข้อ 3: “ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง”

การขอบพระคุณและการอธิษฐานไปด้วยกัน ทั้งสองสิ่งเป็นแฝดสยามฝ่ายวิญญาณ เราควรขอบพระคุณพระเจ้าก่อนเสมอสำหรับพระพรต่างๆที่เราได้รับแล้ว เพราะว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

*การอธิษฐาน*คือการทูลให้ทราบถึงความต้องการต่างๆที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นทรงตอบสนองได้ และผู้เชื่อทั้งหลายมีความมั่นใจว่า**ในพระองค์** ทุกความต้องการจะได้รับการตอบสนอง

เปาโลไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐหนึ่งและปฏิบัติอีกข่าวประเสริฐหนึ่ง เขาติดคุกตอนที่คริสตจักรในเมืองฟิลิปปี้ได้ถือกำเนิดขึ้นหลังจากการกลับใจเชื่อของลิเดีย หญิงหมอดูคนนั้นและนายคุกคนนั้น และเขาอยู่ในคุกตอนที่เขาเขียนจดหมายรักฉบับนี้ถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่น แต่ไม่ว่าเขามีบริบูรณ์หรือเผชิญกับความขาดแคลน *เขาก็สรรเสริญพระเจ้าเสมอ*

ข้อ 4: “และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี”

“*และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐาน...*” เปาโลไม่ใช่คริสเตียนแบบชั้นๆเลย เขาไม่ได้สรรเสริญพระเจ้าตอนที่สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆดูดีและลึกลับสรรเสริญพระองค์เวลาที่การขมเหงมา เขาอธิษฐานและชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอไม่ว่าจะในคุกหรือนอกคุก ไม่ว่าจะมอดมสมบรูณ์หรือขัดสน เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใด ๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน” (ฟป. 4:12)

บางคนเรียกหนังสือฟิลิปปี้ว่า “จดหมายฝากแห่ง**ความชื่นชมยินดี**” – และแน่นอนว่าความชื่นชมยินดีมีอยู่ทั่วจดหมายฝากฉบับนี้ทั้งฉบับ ข้อเท็จจริงนี้ยิ่งโดดเด่นมากขึ้นเมื่อเราพิจารณาว่าเปาโลติดคุกอยู่ที่เชียน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าขณะนั้นเขาขาดสิ่งของจำเป็นหลายสิ่งและความสะดวกสบายทุกรูปแบบของชีวิต – หนาว หิวและติดโซ่ตรวน แต่จิตวิญญาณของเขาท่วมท้นด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อเขาชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้า!

หนึ่งในความต้องการเร่งด่วนในคริสตจักรทุกวันนี้ – ตั้งแต่ศิษยาภิบาลลงไปจนถึงผู้ดูแลเด็ก – คือ**บัพติศมา**แห่งความรักของพระเจ้า เราต้องเรียนรู้ที่จะเดินในฐานะพี่น้องในพระคริสต์ เป็นเพื่อนร่วมทางที่ดีต่อกันและกัน เราต้องแสดงโรม 5:5 ออกเป็นการกระทำ “และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย *เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหล*

เข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญานบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว”

พระเยซูตรัสแก่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) มันคือความรักนี้เองที่เปาโลมิได้แก่คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีและพวกเขาที่รักเขาตอบเช่นกัน

ข้อ 5: “เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้”

ในจดหมายฝากฉบับนี้เราอ่านมากมายเกี่ยวกับการมีสามัคคีธรรม ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน เราเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์ เราควรมีสามัคคีธรรมในพระองค์ในข่าวประเสริฐ และโดยสามัคคีธรรมนั้นและความรักที่มีต่อกันและกัน โลกของคนไม่เชื่อก็จะทราบว่าเป็นลูกของพระเจ้า

สามัคคีธรรมในหมู่ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นส่วนสำคัญอย่างไม่ต้องสงสัยแห่งประสบการณ์คริสเตียนของเรา มันแสดงว่าเราเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ ประชากรของพระเจ้า – ไม่ว่าจะเป็นผู้ช่วย ผู้อารักขา ผู้อาวุโส ผู้ดูแล สมาชิก อาจารย์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือมิชชันนารี – ควรเป็นพวกเดียวกับความจริงของพระเจ้า พวกเขาควรเห็นพ้องตรงกัน ไม่ควรมีการแตกแยกในพระกายของพระคริสต์ เราควรจับมือเดินไปด้วยกันกับพระองค์และกับกันและกัน แยกกางเขน ร่วมแบ่งปันความอับอายและการถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ยินดีทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์และนับว่าทุกสิ่งเป็นการเสียเพื่อที่เราจะได้พระองค์

ข้อ 6: “ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์”

“แน่ใจ...” อัครสาวกเปาโลเป็นชายที่ถ่อมใจ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเปาโลไม่ใช่คนรูปหล่อ บางคนเสนอว่าเปาโลเป็นคนหลังค่อมเล็กน้อยและตัวเตี้ย หลายคนเชื่อว่าเปาโลเกือบตาบอด เราอาจกล่าวได้ว่าเปาโล “ไม่ใช่คนนำคู่มากนัก” แน่แน่นอนว่าเขาไม่ใช่คนขี้อวด แต่เขามั่นใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐและเรื่องฝ่ายวิญญานต่างๆ เขาให้การว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อแล้ว”

“...พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จ...” เปาโลไม่เพียงมั่นใจในความรอดของตัวเองเท่านั้น แต่เขายังมีความมั่นใจเกี่ยวกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ด้วย เขารู้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร และเขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนและทุกคน

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มชีวิตนิรันดร์: “และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” (ฮบ. 5:9)

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ: “...หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:2)

ข่าวประเสริฐของพญามารก็คือว่า แม้ว่าคนๆ นั้นถูกช่วยให้รอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้าโดยไม่พึ่งความพยายามของมนุษย์เลยสักนิดเดียว หลังจากได้รับความรอดแล้วมันก็ขึ้นอยู่กับคนๆ นั้นที่จะรักษาความรอดของตนและได้มาซึ่งชัยชนะผ่านทางความพยายามของเนื้อหนังและความคิด แต่เปาโลให้ความมั่นใจแก่เหล่าวิสุทธิชนที่เมืองฟิลิปปีว่า

พระคริสต์ผู้ได้ทรงตั้งต้นการดี (ความรอด) ในพวกเขาแล้วทรงสามารถกระทำสำเร็จได้

“...จนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” เปาโลมีสายตาจับจ้องอยู่ที่วันนั้น และเขามีความแน่ใจว่าพระคริสต์ทรงสามารถช่วยให้รอดและรักษาผู้เชื่อทุกคนไว้ได้จนถึงวันนั้น นี่น่าจะทำให้ผู้เชื่อทุกคนมีความมั่นใจอย่างยิ่ง! การรับประกันจากสวรรค์ที่ว่าพระเจ้าผู้ได้ประทานพระคุณและสันติสุขมาทางพระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงทำให้การงานแห่งพระคุณนั้นสำเร็จแน่นอนพอๆกับที่พระองค์ได้ตั้งต้นการนั้น! พระองค์จะทรงกระทำการงานแห่งพระคุณต่อไปจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ – และสำหรับอัครสาวกเปาโลแล้ว นี่เป็นจุดไคลแมกซ์อันยิ่งใหญ่ วันรับคำจ้าง วันสวมมงกุฎ: “เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา ต่อพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ” (1 ธส. 2:19)

เปาโลอยากให้อัครสาวกเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีมีความมั่นใจอันเปี่ยมสุขแห่งชัยชนะครั้งสุดท้ายในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อผู้รับใช้ทุกคนของพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่ผู้อรรักขาอันสัตย์ซื่อของพวกเขา *ปราศจากความมั่นใจ* เปาโลคงไม่สามารถผ่านการทดสอบและสู้ทนความขัดแย้งเหล่านั้นที่เขาเจออยู่ตลอดได้ เราพบคำกล่าวที่แสดงออกถึงความมั่นใจนี้อยู่ที่งานเขียนต่างๆของเขา

เขาให้การว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์...เรารู้ว่า ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า... ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้...เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย...ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต... หรือสิ่งอื่นใด ๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้!”

ไม่แปลกเลยที่ชายผู้นี้สามารถจ้องหน้าความมรณาและกล่าวได้ว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร!”

ข้อ 7: “การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก้ และหนุนให้ชาวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่”

“...ข้าพเจ้ามีท่านทั้งหลายในใจของข้าพเจ้า” เปาโลไม่เพียงคิดถึงคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นเท่านั้น เขายังให้คนเหล่านั้นอยู่ในใจของเขาด้วยความรักอย่างสุดหัวใจด้วย ผู้เชื่อทั้งหลายควรรักกันและกันจากหัวใจ เมื่อเรารักกันและกันเช่นนั้น เราก็จะอดทนต่อข้อบกพร่องต่างๆของพวกเขา เราจะพร้อมที่จะยอมรับความอ่อนแอต่างๆของพวกเขา – และเนื่องจากพวกเขาเป็นพี่น้อง เราจึงจะพร้อมที่จะร่วมแบ่งปันภาระต่างๆของพวกเขา อธิษฐานทุกวันเพื่อพวกเขา และช่วยเหลือพวกเขาในด้านใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ

ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะเป็นมิชชันนารี ศิษยาภิบาล หรือแม้แต่ผู้ช่วยและผู้รักษาได้ แต่งานรับใช้ด้านความกรุณาและความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริงนั้นเปิดรับต่อผู้เชื่อทุกคน – และงานรับใช้นี้ก่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวที่เกิดผลมาก แม้แต่น้ำเย็นสักแก้วที่ให้ในพระนามของพระเยซูก็จะได้รับบำเหน็จ

“ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก้ และหนุน

ให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่”

นั่นคือ พวกเขาได้มีส่วนด้วยกันกับเขาในการป้องกันข่าวประเสริฐ ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นรักเปาโลในฐานะนักโทษขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างทุ่มเทพอๆกับที่พวกเขารักเขาขณะที่เขาอยู่กับพวกเขาต่อหน้า โดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า พวกเขารู้สึกถึงภาระแห่งความทุกข์ยากของเขาขณะที่เขาติดคุกอยู่ ความรักอันคงทนเช่นนั้นเป็นหลักฐานที่แท้จริงของหัวใจที่ถูกต้องกับพระเจ้า เมื่อคริสเตียนทั้งหลายเป็นห่วงเกี่ยวกับความทุกข์ของวิสุทธิชนคนอื่น ๆ และผู้รับใช้คนอื่น ๆ ของพระเจ้า และเมื่อเรา “ทำสิ่งที่เราทำได้” เหมือนมารีย์ เราก็แสดงพระคุณออกมาเป็นการกระทำ และโลกก็จะรู้ว่าเราอยู่กับพระเยซู *ความรักที่แท้จริงถูกให้กำเนิดโดยทางพระคุณเท่านั้น*

ข้อ 8: “เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีเป็นลูกๆของเปาโลเองในความเชื่อ นั่น เขาถูกพระเจ้าใช้เพื่อนำพาคนเหล่านั้นให้รู้จักความรอด และด้วยเหตุนี้เขาจึงมีความรักอันลึกซึ้งและเป็นเอกลักษณ์ต่อพวกเขา เขาโหยหาที่จะเห็นหน้าพวกเขาอีก (บทที่ 2 ข้อ 24) และเขาน่าจะไปเยี่ยมคริสตจักรนั้นในเวลาต่อมาอย่างแน่นอน เขาถูกพิจารณาและถูกตัดสินให้พ้นผิดในการถูกจำคุกครั้งนี้ เขาออกเดินทางเพื่อการประกาศในต่างแดนต่อไป และเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าระหว่างการพิจารณาคดีสองครั้งของเขา – การพิจารณาคดีหลังจากจดหมายฉบับนี้และการพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นภายหลัง – เขาไปเยี่ยมคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี

“...ตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์” หากแปลให้ดีกว่านี้คือ “*ความโหยหาของพระเยซูคริสต์*” เปาโลรักคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้ด้วยความรักแบบที่พระเยซูเท่านั้นทรงสามารถใส่ไว้ในใจของมนุษย์ที่ตายได้ พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) และเพราะพระคุณของพระเจ้า ความรักจึงได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์ ความรักไม่ได้นำพระคุณของพระเจ้ามาสู่เรา แต่ตรงกันข้าม พระคุณของพระเจ้าได้นำความรักมา (ฮบ. 2:9) การสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนถูกให้กำเนิดในความรักและถูกแสดงออกในการรับใช้อันเสียสละ

ข้อ 9: “และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้นในความรู้และในวิจรรณญาณทุกอย่าง”

ความรักคือลักษณะเฉพาะตัวอย่างแรกสุดที่ถูกแสดงออกโดยผู้เชื่อแท้สักคน “เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19) เปาโลทำให้*ความรัก*เป็นคำขออย่างแรกและสำคัญที่สุดสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีขณะที่เขาอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้น:

“...ขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้น...” ในกาลาเทีย 5:22 เปาโลบอกเราว่าผลของพระวิญญาณคือความรัก ใน 1 โครินธ์ 13:13 เขากล่าวว่า “ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่*ความรักใหญ่ที่สุด*”

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้จริงๆแล้วก็คือว่า เมื่อความรักครอบครองที่อันเหมาะสมของมันในใจผู้เชื่อ *ทุกสิ่งที่เหลือก็จะเพิ่มพูนขึ้น* เมื่อใจของเราถูกเติมจนเต็มล้นด้วยความรักของพระเจ้า สิ่ง que เติมล้นนั้นก็จะเป็นพรแก่ผู้อื่น: “...จงลองดูเราในเรื่องนี้ว่า เราจะเปิดบรรดาช่องฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่” (มลค. 3:10)

ในยอห์น 7:37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง “พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม!”

ในยอห์น 4:14 พระเยซูคริสต์แก่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นว่า “ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

ในยอห์น 7:38 พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’”

ดังนั้นในยอห์น 7:37 เราจึงมีการไหลอยู่ภายใน ในยอห์น 4:14 เรามีการไหลขึ้นมา และในยอห์น 7:38 เรามีการไหลลงซึ่งก่อให้เกิดธารพระพรหลายสายแก่มนุษยชาติ! แต่หนทางเดียวที่ความรักของพระเจ้าจะถูกแผ่กระจายออกไป เพื่อไหลลงและเป็นพรแก่ผู้อื่น คือโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 5:5)

“...ในความรู้และในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง” ความรักของพระเจ้าในใจของเราให้กำเนิดความรู้ ในสุภาษิต 1:7 เราอ่านว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ยอมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน” ใน 1 ยอห์น 4:7 พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า”

“วิจารณ์ญาณ” (การรู้จักแยกแยะหรือความเข้าใจลึกซึ้ง) หมายความว่าผู้เชื่อจะต้องมีการรับรู้ที่รวดเร็ว และว่องไวต่อสิ่งใดก็ตามและทุกสิ่งที่จะขัดขวางไม่ให้ความรักของพระเจ้าซึมซาบไปทั่วใจและชีวิตของเรา และไหลออกผ่านตัวเราไปเป็นพรแก่ผู้อื่น เราควรว่องไวที่จะตัดสินใจตัวเอง – แม้แต่ความคิดต่างๆของเรา – เกรงว่าเราจะกล่าวหรือทำบางสิ่งที่จะขัดขวางเหตุแห่งพระคริสต์

พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้เรา “มีความเข้าใจอันว่องไว” (อสย. 11:3) ผู้เชื่อทั้งหลายมีพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และผลของพระวิญญาณคือความรัก หากเราถูกซึมซาบและไหลลงด้วยความรักของพระเจ้า เราก็จะว่องไวในการตรวจจับสิ่งเหล่านั้นที่จะทำให้เราหมดไฟและทำให้ความรักของเราที่มีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ของเราน้อยลง

จิตวิญญาณแห่งการแยกแยะ (การตรวจจับความชั่วร้าย) ถูกมอบให้โดยและผ่านทางความรัก และเป็นประโยชน์มากต่อผู้เชื่อทั้งหลาย บารนาบัสมีของประทานอันไม่ธรรมดาของการรู้จักแยกแยะ เมื่อสาวกคนอื่นๆกลัวเขาโลแห่งทาร์ซัส (ซึ่งกลับใจเชื่อและกลายเป็นเปาโลผู้เป็นอัครสาวกแล้ว) บารนาบัสก็แยกแยะว่าชายผู้นี้บัดนี้อยู่ฝ่ายพวกเขาแล้ว แทนที่จะต่อสู้พวกเขา

“ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส” (กิจการ 9:26-27)

จิตวิญญาณแห่งการแยกแยะแบบเดียวกันนี้ถูกพบในบารนาบัสที่เมืองอันท็อก (กิจการ 11:22, 23) และเขาเป็นผู้ที่รู้จักแยกแยะว่ายอห์นมาระโกกลับคืนดีกับพระเจ้าแล้วและทั้งๆที่มาระโกล้มเหลวก่อนหน้านี้ เขาก็ควรได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทางไปกับเหล่าบรูซที่อายุมากกว่าในการเดินทางของพวกเขาเพื่อไปประกาศในต่างแดน (กิจการ 15:37-39)

ความสุขมีแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่รู้จักแยกแยะได้อย่างรวดเร็วในสิ่งต่างๆแห่งพระคุณและที่ว่องไวพอๆกันในการแยกแยะสิ่งเหล่านั้นที่ไม่ได้เกิดจากพระคุณ – สิ่งต่างๆที่ชั่วร้าย แม้ว่ามันองภายนอกอาจไม่เป็นเช่นนั้น ซาตานเป็นผู้เหลี่ยม

จัดและกลอุบายต่างๆของมันนั้นแยบยล แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นพยานกับวิญญาณของผู้เชื่อในการแยกแยะสิ่งเหล่านี้ได้

ข้อ 10: “เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ดีได้จนถึงวันของพระคริสต์”

Lightfoot – หนึ่งในนักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดด้านภาษกรีก – บอกเราว่าการแปลที่ดีกว่าเดิมในข้อนี้คือ “เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตสิ่งต่างๆที่*แตกต่างกัน*” มันต้องอาศัยการแยกแยะฝ่ายศีลธรรมเพียงเล็กน้อยเพื่อที่จะแยกแยะระหว่างสิ่งต่างๆที่ตรงข้ามกัน เช่น ความรักและความเกลียด, ความสว่างและความมืด แต่ความหมายตรงนี้คือ “*สิ่งต่างๆที่ก้าวล้ำ*” เปาโลอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นมีวิจารณญาณที่จะตัดสิน – ไม่เพียงสิ่งต่างๆที่ดีและสิ่งต่างๆที่เลวเท่านั้น แต่*สิ่งต่างๆที่ดีและสิ่งเหล่านั้นที่ดีกว่าด้วย*

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “สังเกต” หมายความว่า *แบ่งแยก* – นั่นคือ ทดสอบ หรือประทับตราอนุมัติสิ่งหนึ่งแทนที่จะเป็นอีกสิ่งหนึ่ง มีความสัมพันธ์ระหว่างสองข้อนี้ – ข้อ 10 จริงๆแล้วเป็นการต่อเนื่องของความจริงในข้อ 9 การตัดสินและวิจารณญาณเป็นของประทานแท้จริงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ผู้เชื่อทั้งหลายต้อง*อธิษฐาน*ขอของประทานเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะสามารถอนุมัติสิ่งต่างๆที่*ดีกว่า*

เรื่องน่าเศร้าเกี่ยวกับคริสเตียนจำนวนมากเหลือเกินในวันนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่สนใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ อุทิศตนและแยกตั้งไว้ พวกเขาไม่สนใจว่าการเลิกนิสัยหรือการประพฤติหนึ่งที่ไม่ดีจะทำให้พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้นหรือไม่ พวกเขาถามว่า “ถ้าฉันเดินร่าจะบาปไหม? การเล่นไพ่เป็นบาปไหม?” และอีกหลายสิ่ง คริสเตียนทุกๆไปดูเหมือนอยากจะรู้ว่า*เราสามารถใช้ชีวิตเฉียดนรกได้ขนาดไหนโดยไม่ต้องไปที่นั่น!* ผู้เชื่อจำนวนมากเหลือเกินพอใจที่แค่ได้เข้าประตูสวรรค์ แต่ความปรารถนาของลูกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนของพระเจ้าควรจะเป็น “ฉันทำอะไรได้ – หรือเลิกทำอะไรได้ – ที่จะทำให้ฉันเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้นและช่วยให้ฉันสามารถนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าได้?”

มันเป็นเรื่องดีที่จะปรนนิบัติพระเจ้า*แห่งหนใดก็ตาม* แต่หากเราอยากได้รับพระคุณอันอุดมของพระองค์ เราก็ต้องปรนนิบัติในสถานที่และในหน้าที่รับผิดชอบใดก็ตามที่พระองค์ทรงนำ ใน 1 โครินธ์ 2:16 เปาโลกล่าวว่า “...*เราก็มีพระทัยของพระคริสต์*” ไม่มีข้ออ้างสำหรับความโหดเหี้ยมฝ่ายวิญญาณหากเราจะยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าควบคุมชีวิตของเราอย่างเต็มที่ – จิตใจ วิญญาณและร่างกาย

“...*เพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์...*” เปาโลอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีอนุมัติสิ่งเหล่านั้นที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ถวายเกียรติและสง่าราศีแก่พระเจ้าจนถึงที่สุด นี่ควรเป็นความปรารถนาของเราในวันนี้ เราถูกเตือนว่า “...*และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด*” (อฟ. 4:30) – และเราควรเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่าหากเราไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ เราก็กำลังทำให้พระเจ้า*ไม่พอพระทัย!* ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าเป็นกลางกับพระเจ้า

นักวิชาการหลายท่านบอกเราว่า “ซื่อสัตย์” มาจากคำที่มีความหมายว่า “แสงอาทิตย์” หรือมีความหมายเมื่อแปลตรงตัวว่า “ตัดสินในแสงอาทิตย์” ช่างเป็นคำกล่าวที่ยิ่งใหญ่! ไม่มีสิ่งใดน่าสงสัย ทุกสิ่งชัดเจนดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน! กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ ทุกสิ่งที่เราพูด ทุกสิ่งที่เรากระทำ และทุกสิ่งที่เรา*เป็น* ควรถูกตัดสินในลำแสงที่สอดส่องแห่ง

ความจริงของพระเจ้า คุณเห็นแล้วว่ามันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะระมัดระวังสุดๆเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่โดดเด่น แต่ก็ละเอียดละคายละเอียดเล็กน้อยมากในชีวิตประจำวันที่คนอื่นๆอาจสะดุดลงนรกได้

ยอห์นประกาศว่า “แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้อินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่า**พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีชีวิตอยู่ในพระองค์เลย**” (1 ยอห์น 1:5) ไม่มี “แสงรำไร” กับพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างจ้า ผู้แต่งเพลงสดุดีบอกเราว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นโคมสำหรับเท้าของเราและเป็นความสว่างแก่มรรคาของเรา (เพลงสดุดี 119:105) ยากอบบอกเราว่าพระวาระเป็นกระจกส่อง (ยากอบ 1:23)

เราอาจเปรียบเทียบพระวาระของพระเจ้ากับรังสีเอกซ์ซึ่ง เมื่อเรามองเข้าไปในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์ ตรวจสอบใจของเราและช่วยให้เราสามารถมองเห็นตัวเราเองในความสว่างที่แท้จริงแห่งเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตในโลกกลางแห่งความรักของพระเจ้าจะพบว่าตัวเองอยู่ในโลกกลางแห่ง**พระประสงค์**ของพระเจ้า บุคคลเช่นนั้นไม่รังเกียจการค้นดูพระวาระของพระเจ้า และการยอมให้แสงสว่างแห่งความจริงของพระเจ้าสอดส่องใจและชีวิตของเขาเอง

ใน 1 เปโตร 2:2 เราอ่านว่า “เช่นเดียวกับพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารถนาให้น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวาระ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น” ในข้อนี้ “อันบริสุทธิ์” อาจแปลได้ด้วยว่า “ไม่ถูกทำให้เจือปน” – นั่นคือบริสุทธิ์ ไม่ถูกผสม ปราศจากสารปรุงแต่ง น้ำนมบริสุทธิ์ที่ไม่ถูกแตะต้องโดยผู้ชั่วร้ายนั้น ผู้เชื่อจะต้องรับประทานพระวาระของพระเจ้า – พระวาระอันบริสุทธิ์ซึ่งไม่ถูกผสมด้วยประเพณี หลักเกณฑ์ที่ไม่มีข้อพิสูจน์ และความคิดต่างๆที่มนุษย์สร้างขึ้นมา มันไม่สำคัญว่าเราคิดอะไรหรือนักวิชาการกลุ่มหนึ่งตัดสินใจอะไรเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า หากเราอยากดำเนินชีวิตของเราในแบบที่พอพระทัยพระเจ้า เราก็ต้องรับประทาน**พระวาระ** – ที่ไม่มีวันผิดพลาดและที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาก์ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” (โรม 3:4)

ผู้รับใช้คนหนึ่งเคยเทศนาคำเทศนาหนึ่งในหัวข้อ *ชายสี่คน* นั้น คนแรกคือ “ชายผู้ที่ไม่มองไม่เห็น” คนที่สองคือ “ชายผู้ที่เพื่อน ๆ ของเรามองไม่เห็น” คนที่สามคือ “ชายผู้ที่ตัวเราเองมองเห็น” และคนที่สี่คือ “ชายผู้ที่ไม่เห็นพระเจ้าทรงมองเห็น” แน่แน่นอนว่าคนที่สำคัญที่สุดในสี่คนนี้คือ ชายผู้ที่ไม่เห็นพระเจ้าทรงมองเห็น พระองค์ทรงทราบความคิดต่างๆของเรา พระองค์ทรงทราบความมุ่งหมายแห่งใจของเรา เส้นผมบนศีรษะของเราถูกนับไว้แล้ว ดังนั้นมันจึงไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนคิดเกี่ยวกับเราและไม่ใช่สิ่งที่โลกอาจพูดเกี่ยวกับตัวเราที่เป็นสิ่งสำคัญ: มันคือสิ่งที่พระเจ้าทรงมองเห็นและทรงทราบเกี่ยวกับตัวเราที่สำคัญอย่างแท้จริง

“...และไม่มีที่ติได้...” ใน 2 โครินธ์ 6:3 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตอย่างปราศจากเหตุสะดุด “เพื่อมิให้การที่เราใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้” ใน 1 โครินธ์ 10:32 เขาบอกเราว่า “อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป” ในฮีบรู 12:13 เราอ่านว่า “จงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่ายจะมีได้ก้าวเรียบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ” เราควรระมัดระวังว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำนั้นถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อการเสริมสร้างเพื่อนผู้เชื่อของเรา

“...จนถึงวันของพระคริสต์” ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของตนนานขนาดไหน? ส่วนนี้ของข้อนี้ตอบคำถามนั้น เราจะต้องดำเนินชีวิตอย่างสอดคล้องกับที่พระเจ้าทรงนำวันต่อวัน โดยระมัดระวังในทุกสิ่งที่เรา

กระทำ โดยเฝ้าคอยและทำงานจนกว่าพระเยซูเสด็จมา (ทต. 2:11-14) คริสเตียนที่รอคอยพระเยซูอยู่ตลอดเวลาจะระมัดระวังมาก ๆ ว่าเขาไปที่ไหนและเขาทำอะไร

ยอห์นพูดถึงคนเหล่านั้นที่จะละอายเมื่อพระเยซูเสด็จมา: “และบัดนี้ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพราะว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายเฉพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

ข้อ 11: “จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า”

“จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม...” ในแง่ของการตัดสินใจ ผู้เชื่อเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เราครอบครองความชอบธรรมของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จมาแล้วของพระเยซูคริสต์ เราเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

ในฤทธิ์เดชแห่งชีวิตใหม่ของเขาผ่านทางการอัครรรยแห่งการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อ “ประพฤติการชอบธรรม”: “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่าง **พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม**” (1 ยอห์น 3:7)

ในคำเทศนาบนภูเขาพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาโดยผลต่างๆของพวกเขา” มันเป็นเรื่องผิดธรรมชาติที่คนไม่เชื่อจะเกิดผลแห่งความชอบธรรม และมันก็ผิดธรรมชาติพอๆกันที่ *คริสเตียน* จะเกิดผลแห่ง *ความไม่ชอบธรรม* ต้นแอปเปิ้ลออกผลเป็นลูกแอปเปิ้ล – ไม่ใช่ลูกพลัมหรือลูกแพร์ มันไม่ใช่ธรรมชาติของต้นแอปเปิ้ลที่จะออกผลอื่นนอกจากแอปเปิ้ล และมันไม่ใช่ธรรมชาติของคริสเตียนที่จะเกิดผลต่างๆแห่งความไม่ชอบธรรม

คริสเตียนทั้งหลายเป็น “คนของพระคริสต์” พวกเขามีลักษณะเฉพาะตัวตามแบบพระเจ้า พวกเขาอยู่ในพระคริสต์ เปาโลกำลังกล่าวซ้ำความจริงเดียวกับที่ถูกพบในอิสยาห์ 61:3:

“...เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนขี้เถ่าให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้มแห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีได้ถูกปลูกไว้แล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า และดังนั้นพวกเขาจึงควรเกิดผลต่างๆซึ่งเป็น **โดยพระเยซูคริสต์**ผ่านทางพระคุณของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รับสง่าราศีผ่านทาง การเกิดผลของพวกเขา

“...ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า” บรรดาผลแห่งความชอบธรรมอยู่ “ในพระคริสต์” และ “โดยพระคริสต์” เช่นกัน พระองค์ทรงปลูกต้นไม้มแห่งความชอบธรรมในใจของเรา ใน ยอห์น 15:1, 2 พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นเถาถ่อแก่ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” หากเราอยากถวายเกียรติพระเจ้า เหมือนอย่างที่เราควรกระทำ เราก็ต้องเกิดผลมาก (ยอห์น 15:5)

ข้อ 12: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การที่บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้

ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป”

มันไม่สำคัญว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปาโลตราบใดที่ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป ดังที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เชื่อกันว่าเปาโลเป็นคนตัวเตี้ยและไม่น่าจะรูปหล่อเลย แต่เขาเป็น*ยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ*อย่างแท้จริง เจ้าชายแห่งอัครสาวก บุรุษผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชมหาศาลและดูเหมือนจะเป็นผู้ที่คริสตจักรในสมัยนั้นขาดไม่ได้เลย กระนั้นเขาก็ถือว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่สำคัญอะไร เขายึดถือจุดยืนเช่นนั้นเพื่อข่าวประเสริฐที่ว่าไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่โลกถือว่าเป็นการได้ เขากลับถือว่าเป็นการเสียเพราะเห็นแก่ความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา

ในโรม 1:16 เปาโลกล่าวว่า “...ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย”

ใน 1 โครินธ์ 9:16 เขาประกาศว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ *ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐชีวิตจะเกิดแก่ข้าพเจ้า!*”

เปาโลไม่ใช่แค่คนเทศน์หรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐเท่านั้น เขาโอ้อวดและชื่นบานในการประกาศข้อความแห่งความรอดของเขาด้วย เขาหวงแหนข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และในกาลาเทีย 1:8, 9 เขาเตือนว่า “...แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว *ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง!*”

ความปรารถนาของเปาโลก็คือ การนำชาวดีนี้ไปยังสุดปลายแผ่นดินโลกในสมัยของเขา เขาประกาศแก่พวกนับถือพระอื่นในแคว้นกาลาเทีย เขาประกาศในเมืองเอเฟซัส ศูนย์กลางแห่งการนับถือรูปเคารพ เขาประกาศในเมืองฟิลิปปีและในเมืองโคโลสี และเราทราบว่าหนึ่งในความปรารถนายิ่งใหญ่ที่สุดของเขาคือ การนำข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าไปยังกรุงโรมนครแห่งจักรวรรดิ – ศูนย์รวมของจักรวาลในสมัยนั้น (กิจการ 19:21) ในกิจการ 23:11 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาเกี่ยวกับนครใหญ่นี้:

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันทัดใจ เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันทัดใจ” ในตอนที่เขียนจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปี เปาโลก็อยู่ใน*กรุงโรม*จริงๆ ซึ่งเป็นที่ๆเขาได้ปรารถนามานานที่จะประกาศข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า แต่มันก็แตกต่างเหลือเกินจากสิ่งที่เขาได้คาดหวังไว้! แทนที่จะเดินตามท้องถนนของกรุงโรม เขากลับอยู่หลังลูกกรงในคุกของโรม แต่เขาไม่ยอมให้เครื่องพันธนาการของเขาหยุดยั้งการประกาศของเขา ไม่มีสิ่งใดนอกจากความตายสามารถหยุดยั้งปากของผู้รับใช้ท่านนี้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้ไปประกาศแก่คนต่างชาติได้

พญามารคงใช้งานพวกปีศาจของมันอย่างเต็มที่เพื่อไล่ล่า*ยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ*ผู้นี้ สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆดูเหมือนขัดขวางเขาไปหมด แต่เปาโลรู้จักพระเจ้าผู้ทรงสามารถเปลี่ยนอุปสรรคให้กลายเป็นโอกาสได้! และสำหรับเจ้าชายแห่งอัครสาวกผู้นี้ มันไม่สำคัญเลยว่าเขาจะติดคุกหรืออยู่นอกคุก มีบริบูรณ์หรือขาดแคลน อิมหรือหิว เขาไม่เห็นว่ามันแตกต่างอะไรเลยตราบใดที่ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป เขาไม่รังเกียจคุกใต้ดินหากเขาสามารถเห็นนายคุกกักคนและทัังครอบครัวของเขาได้รับการบังเกิดใหม่!

ข้อ 13: “จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสตนั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดองผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น”

“...จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสตนั้น ก็ปรากฏทั่ว” มีความหมายตรงตัวว่า “เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าได้ถูกพบเห็นว่าเกี่ยวข้องกับพระคริสต เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้าได้เป็นพยานถึงข่าวประเสริฐ” เนื่องจากนั้นเป็นความจริง เปาโลจึงไม่รังเกียจเครื่องพันธนาการเหล่านั้น

“...ตลอดองผู้คุม” หมายถึงราชสำนักของซีซาร์ ดังที่ถูกล่ามโซ่ชัดเจนในบทที่ 4 ข้อ 22: “พวกวิสุทธิชนทั้งปวง ผากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์”

เปาโลถูกจับใส่กุญแจมือติดกับทหารนายหนึ่งอยู่เกือบตลอดเวลา และเนื่องจากพวกทหารทำงานเป็นกะ เขาจึงมีโอกาสน้อยที่จะเป็นพยานแก่ทหารยามแต่ละคน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทหารเหล่านี้จะเล่าให้ครอบครัวของตนฟังที่บ้านเกี่ยวกับนักโทษที่ไม่ธรรมดาผู้นี้ที่ไม่ยอมถอดใจหรือท้อแท้เพราะการถูกจำคุกของเขา พวกเขาเล่าว่าตลอดทั้งวันเขาพูดถึงพระคุณของพระเจ้าและของพระคริสตผู้ทรงช่วยให้รอด – และขนาดเจอเรื่องร้ายๆ ดูเหมือนว่าเขาไม่เพียงสุขใจเท่านั้น แต่ถึงขนาดรักชายคนที่เขาถูกล่ามโซ่ติดด้วย! นิรันดร์กาลเท่านั้นจะเปิดเผยสิ่งที่ดีที่ได้ถูกกระทำในใจของชายเหล่านี้ที่เปาโลได้เป็นพยานตลอดวันคืนที่เขาติดคุกอยู่ในราชสำนัก (องผู้คุม) ของซีซาร์

พระเจ้าทรงมีหนทางที่จะทำให้แผนการของพญามารทำร้ายตัวมันเอง เปาโลคงไม่มีวันได้เข้าไปในองผู้คุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐหากเขาไม่ได้เป็นนักโทษคนหนึ่ง หากเราผู้ที่เชื่ออันนำไปสู่ความรอดจะยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของนำพาเราในทุกรายละเอียดของชีวิตและกิจกรรมประจำวันของเรา เราก็จะนำเสนอราศีมากยิ่งขึ้นมาสู่พระเจ้าและมีบำเหน็จมากยิ่งขึ้นในตอนปลายของการเดินทางแห่งชีวิตนี้!

ทหารคนนั้นที่ถูกล่ามโซ่ติดกับเปาโลจริงๆ แล้วก็ยังเป็นนักโทษของเปาโลพอๆกับที่เปาโลเป็นนักโทษของซีซาร์ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลซึ่งร้อนรนเพื่อพระเจ้าเหมือนที่เขาเป็น ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ทหารทุกนายที่เฝ้าเขา และใครจะรู้ว่าทหารนายนั้นจะไปเข้าเฝ้าองค์จักรพรรดิในอีกไม่กี่อึดใจ? และเมื่อเล่าให้นายของตนฟังเกี่ยวกับเปาโล เขาก็จะเล่าให้จักรพรรดิฟังด้วยเกี่ยวกับพระคริสตผู้ซึ่งเปาโลปรนนิบัติ และเล่าข่าวประเสริฐที่เปาโลได้ประกาศให้จักรพรรดิฟังต่อ

ข้อ 14: “และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว”

การที่เปาโลติดคุก แต่ก็ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าและแสดงออกถึงความกล้าหาญและความมุ่งมั่นแบบนั้น ก็ทำให้บรรดาเพื่อนผู้เชื่อของเขาเริ่มกล้าหาญมากขึ้นและอุทิศตัวมากกว่าที่พวกเขาเคยเป็นก่อนที่เปาโลติดคุก หากการติดคุกจะทำให้พี่น้องทั้งหลายมีความร้อนรนมากขึ้นเพื่อเห็นแก่พระคริสต หากมันจะทำให้พวกเขากลัวคนน้อยลงและกลัวพระเจ้ามากขึ้น แล้วมันจะผิดตรงไหนที่เปาโลถูกจำคุก?

ผู้เชื่อทั้งหลายเติบโตขึ้นในพระคุณภายใต้ความกดดัน ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คริสเตียนเริ่มเย็นชาและเฉยชาต่อเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณอย่างรวดเร็วเท่ากับการอยู่ “อย่างสบายในศิโยน” การข่มเหงนำไปสู่การอุทิศตัวอันลึกซึ้งยิ่งขึ้น การฟังพาพระเจ้ามากขึ้นและด้วยเหตุนี้จึงเป็นความมั่นใจในพระเจ้ามากขึ้น พร้อมกับความกล้าหาญเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะเป็นพยานและบอกผู้อื่นเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยากให้เราเรียนรู้บทเรียนหนึ่งตรงนี้ และเราควรจำใส่ใจไว้: ผู้เชื่อไม่ว่าจะเจอกับสถานการณ์ใด มีโอกาสสำหรับการรับใช้เสมอ ไม่มีสักครั้งหรือสักสถานการณ์ที่เผชิญหน้าคริสเตียนนอกจากโอกาสที่จะเป็นพยาน แผนการและรายการต่างๆของเราอาจถูกฉุดรั้งหรือถูกขัดขวางโดยสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ แต่ในทั้งหมดนี้มีโอกาสที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซูและประกาศข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ

ข้อ 15-17: “ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทู่เถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้”

“บางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทู่เถียงกัน...” ตอนนั้นมีคนเหล่านั้นที่ประกาศพระคริสต์ แต่ประกาศด้วยเหตุจูงใจที่ผิด – เพื่อก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทและสร้างความแตกแยกท่ามกลางวิสุทธิชนเหล่านั้น

“...แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี...” บางคนซึ่งตื่นต้นมากๆ เพราะเครื่องพันธนาการของเปาโล ได้ประกาศพระคริสต์อย่างร้อนรนมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม อันแสดงออกถึงใจหวังดีของพวกเขาที่มีต่อนักเทศน์ของพระเจ้าผู้ติดคุกอยู่สำหรับคนเหล่านี้ที่กำลังประกาศความจริง เปาโลมีความยินดี

“ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ...” พวกถือลัทธิยิวเกลียดชังเปาโลและรังเกียจหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ที่เขาได้ประกาศเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณซึ่งไม่พึงการประพฤติ พวกเขาทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อขัดขวางงานรับใช้ของเขา ถึงขนาดประกาศด้วยความอิจฉา การวิวาท และการชิงดีชิงเด่นกัน

“...จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า” พวกถือบัญญัติกลุ่มเดียวกันนี้ถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 1:6-9: “...มีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์” พวกเขาไม่ยอมรับเสรีภาพแห่งข่าวประเสริฐและพยายามที่จะให้คนทั้งหลายอยู่ใต้การตกเป็นทาสต่อพระราชบัญญัติและการถือพิธีกรรม คนเหล่านี้หวังว่าการประกาศของตนจะเพิ่มเข้ากับความทุกข์ยากที่อัครสาวกเปาโลเผชิญอยู่แล้วในขณะนั้น

“แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้” เปาโลไม่ได้ส่งพี่น้องให้ไปหาทนายเก่งๆมาสู้คดีให้เขา เขาไม่ได้พยายามที่จะปกป้องตัวเอง บุรุษผู้นี้ถูกตั้งให้เป็นทนายผู้ป้องกันข่าวประเสริฐ และมีคนเหล่านั้นที่ทราบเรื่องโดยไม่ต้องสงสัย หากเขาไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า เขาก็คงไม่ได้ติดคุกอยู่ตอนนี้! แต่ไม่ว่าสภาพการณ์แวดล้อมตัวเขาจะเป็นเช่นไร トラバไตที่เขาสามารถบอกผู้คนเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดแสนวิเศษของเขา สิ่งอื่นก็ไม่สำคัญอะไรต่อเขา

และใครเล่าที่เหมาะสมไปกว่าเปาโลสำหรับการป้องกันข่าวประเสริฐ? เขาเป็นผู้ที่เขียนหาชาวเมืองเอเฟซัส โดยสั่งพวกเขาให้สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (อฟ. 6:11-17) เปาโลเป็นผู้ที่เตือนสติทิโมธีว่า “ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์” (2 ทธ. 2:3) และคำพยานสุดท้ายของนักบวชฝ่ายวิญญาณผู้เกรียงไกรท่านนี้คือ “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว!” (2 ทธ. 4:7) ใช่แล้วครับ เปาโลถูกตั้งไว้ให้ป้องกันข่าวประเสริฐ

ข้อ 18: “ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในกรณีนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย”

โปรดสังเกตว่าเปาโลไม่ได้พิพากษาคนเหล่านี้ เขาฝากการพิพากษาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทราบใจมนุษย์ทั้งปวงและผู้จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม (1 คร. 4:5)

เขาถามว่า “ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร?” มันจะแตกต่างตรงไหน? *พระคริสต์กำลังถูกประกาศ!* เปาโลชื่นชมยินดีแม้กระทั่งเพราะเหตุนี้ – ไม่ใช่ในวิธีที่คนบางคนเหล่านี้ประกาศ และไม่ใช่ว่าเหตุจูงใจเหล่านั้นที่นำพาพวกเขาให้ทำแบบนั้น แต่เพราะว่าแม้แต่พวกเขาที่ออกพระนามของพระคริสต์ และสำหรับเปาโลแล้ว พระนามนั้นหมายถึงฤทธิ์เดช: “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

เปาโลติดคุกอยู่ในตอนนั้น (และแม้กระทั่งที่นั่นเขาก็กำลังประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นในราชสำนักของซีซาร์) แต่เขาก็ยังสามารถชื่นชมยินดีได้ที่ว่าคนอื่นก็มีโอกาสที่จะออกพระนามของพระคริสต์ในสถานที่ต่างๆที่เขาไม่สามารถไปประกาศข่าวประเสริฐได้ในขณะนั้น แม้ทีเดียบบางคนกำลังประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน บ้างก็ไม่จริงใจ บ้างก็กำลังหวังว่าจะเพิ่มเข้ากับความทุกข์ยากของเปาโลโดยการประกาศแบบที่พวกเขาทำ แต่เปาโลก็ยังชื่นชมยินดีได้อยู่เพราะว่าพวกเขากำลังออกพระนามของพระเยซู การติดคุกไม่ได้หยุดยั้งเขาจากการชื่นชมยินดี และทัศนคติของเขาก็คือ “หากการที่ข้าพเจ้าติดคุกทำให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่งว้างออกไป ก็เอเมน!”

ข้อ 19: “เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญูณแห่งพระเยซูคริสต์นี่จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น”

“...จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น (ความรอด)...” เปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาจะได้รับการช่วยให้รอดมากไปกว่าเดิม ความรอดช่วยให้พ้นจากโทษของบาป ความรอดช่วยให้พ้นจากอำนาจของบาปทุกวัน – และในท้ายที่สุด ความรอดจะช่วยให้พ้นจาก*การมีอยู่*ของบาป พันทีที่เราถูกไถ่เราก็ได้รับความรอดแล้ว เป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริงเหมือนที่เราจะเป็นเสมอไป

แต่ความรอดตรงนี้มีมีความหมายมากกว่าการช่วยให้พ้นจากการพิพากษา มันรวมถึงมากกว่าการเป็นอิสระจากการปรับโทษของบาป ในหนังสือฟิลิปปี ความรอดเกี่ยวข้องกับปัจจุบันและอนาคต (ฟป. 2:12; 3:20) ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลติดคุกเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐได้นำความกล้าหาญมาสู่หัวใจของเขาเอง ความสุขมีแก่ผู้เชื่อที่ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระเยซู:

“...โดยคำอธิษฐานของท่าน...” เปาโลทราบว่าเนื่องจากเขาติดคุก ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีจะอธิษฐานมากยิ่งขึ้นไปอีกเพื่อเขา เราต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าเราทุกคนอธิษฐานมากขึ้นในยามที่มีความต้องการที่เจาะจงและเร่งด่วน トラบไตที่ทุกสิ่งดำเนินไปอย่างราบรื่น トラบไตที่เรามีอาหารรับประทาน มีเงินในธนาคาร ครอบครัวยุติและมีเงินทองใช้สอยไม่ขาดมือ พวกเราส่วนใหญ่ก็อธิษฐานเพียงเล็กน้อย แต่เมื่อเหตุร้ายเข้ามาหรือเมื่อมีความต้องการเร่งด่วน เราก็อธิษฐานอย่างสม่าเสมอและอย่างร้อนรนมากยิ่งขึ้น เปาโลทราบว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีกำลังระลึกถึงเขาในการอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อน

“...และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญูณแห่งพระเยซูคริสต์นี่” วิสุทธิชนทุกคนถูกประทับอยู่ภายในโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ กระนั้นเราก็ต้องการ*การฟื้นคืนใหม่*ของพระวิญญูณเป็นประจำทุกวัน – การป้อนแบบต่อเนื่องขณะที่มัน

ไหลมาจากพระองค์ โดยให้ฤทธิ์เดชสำหรับชีวิตและการรับใช้

ความมุ่งมาดปรารถนาของเปาโล

ข้อ 20: “เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใด ๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย”

ความมุ่งมาดปรารถนาของเปาโลก็คือว่า “*พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติ... แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย!*” นี้ควรเป็นความมุ่งมาดปรารถนาหลักของผู้เชื่อทุกคน ยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ผู้ซึ่งมาประกาศการเสด็จมาของพระมหากษัตริย์) ประกาศว่า “**พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง**” (ยอห์น 3:30) มารีย์หญิงพรหมจารีกกล่าวว่า “**จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า**” (ลูกา 1:46)

เปาโลกล่าวว่า “... *พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ*” เปาโลรู้ความจริงของ 1 โครินธ์ 10:12: “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” ยักซีใหญ่ฝ่ายวิญญาณท่านนี้ตระหนักถึงอันตรายของอุบายต่างๆของพญามารและเขารู้ความอ่อนแอของเนื้อหนัง เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ได้บังคับ (บุพติร่างกายของข้าพเจ้า) เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้วตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27)

“...*แม้จะโดยชีวิต...*” เปาโลอยากให้ความพยายามทุกอย่างแห่งชีวิตของเขายกชูและถวายเกียรติพระเยซูเจ้า – ไม่ว่าโดยริมฝีปากของเขา ในการกล่าวคำพยานอันขึ้นบานเกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า หรือโดยมือของเขา ซึ่งถูกใช้งานในการปรนนิบัติแบบอุทิศตัวเพื่อพระผู้เป็นนาย หรือโดยเท้าของเขาในฐานะเด็กรับใช้ของพระเจ้า ในฐานะทหารที่ดีซึ่งเดินหน้าเพื่อพระเยซู และในฐานะนักวิ่งที่ดีที่บากบั่นเพื่อที่จะชนะรางวัล เปาโลอยากที่จะเชิดชูองค์พระผู้เป็นเจ้าในการอธิษฐาน และโดยการแบกกางเขนของพระเยซูและการร่วมแบกภาระของผู้อื่น ไม่ว่าเขากระทำการสิ่งใดในชีวิต เขาก็อยากให้สิ่งนั้นถวายเกียรติพระคริสต์ผู้ทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว

“...*หรือโดยความตาย*” เปาโลไม่รู้จักความกลัวตาย เขาเจอหน้าความตายมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วในการรับใช้ของเขา กระนั้นใน 1 โครินธ์ 15:55 เขาก็ท้าทายว่า “*โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน*” หากเขามีชีวิตอยู่ เขาก็จะมีชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า หากเขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตของเขา (และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ) ในความตายความปรารถนาของเขาก็ยังเป็นการเชิดชูพระคริสต์อยู่ดี สิ่งนี้ปรากฏชัดมากยิ่งขึ้นไปอีกในข้อถัดไป

ข้อ 21: “*เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร!*”

หากเปาโลสามารถตัดสินใจเลือกได้ (หรือหากเขาจะเลือกสิ่งที่เขาชอบใจมากที่สุด) เขาก็คงไม่ลังเลในการตัดสินใจเลย เขากล่าวว่า “*เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น... การตายก็คือกำไร!*”

แต่มีคนอื่น ๆ ให้ต้องพิจารณาด้วย และมันก็คงดีกว่าเยอะสำหรับคนเหล่านั้นที่เขานำมาหากเขายังมีชีวิตอยู่ต่อไป การที่เปาโลมีชีวิตอยู่บนโลกต่อไปก็จะเพิ่มผลแห่งการตรากตรำของเขาและทำให้เขาได้รับบำเหน็จนิรันดร์มากขึ้นไปอีก แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลักที่ต้องตัดสินใจ เขาอยากได้สิ่งที่จะเป็นประโยชน์มากกว่าสำหรับพวกเขาและในขณะเดียวกันก็

นำสง่าราศีมาสู่พระคริสต์มากขึ้นด้วย ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าหากเขามีชีวิตอยู่ เขาก็จะหนุนใจผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี (และในคริสตจักรอื่นๆที่เขาได้รับใช้) พวกเขาจะเติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา คือพระเยซูคริสต์ (2 ปต. 3:18)

หากเปาโลยังอยู่ในเนื้อหนังต่อไป เขาก็จะมีส่วนช่วยไม่ใช่แค่การเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีเท่านั้น แต่มีส่วนช่วยเพิ่มความชื่นบานและความสุขของพวกเขาด้วย (ข้อ 26) ด้วยเหตุนี้เขาจึงปิดทิ้งความชอบส่วนตัวของเขาและตัดสินใจว่าเขาจะพอใจที่จะอยู่กับพวกเขาต่อไปตราบใดที่มันจะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้เขาอยู่ต่อไปในร่างกายนี้ เปาโลซึ่งเป็นคนที่ถ่อมใจ ไม่นึกถึงตัวเอง ลืมข้อได้เปรียบของตัวเองและประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง มีความปรารถนาอย่างสิ้นสุดใจที่จะถวายเกียรติพระคริสต์ และจากนั้นจึงเป็นพระพรแก่ผู้อื่น จิตใจเช่นนั้นทำให้เปาโลมีความสุขในแบบที่ไม่มีผู้เชื่อที่เห็นแก่ตัวคนใดสามารถรู้จักได้!

พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ให้ดำเนินชีวิตวันต่อวัน ในแบบที่ลืมนตัวเอง

เพื่อที่แม้ในยามที่ข้าพระองค์คุกเข่าอธิษฐาน คำอธิษฐานของข้าพระองค์จะเป็นไปเพื่อผู้อื่น

ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ในทุกการงานที่ข้าพระองค์กระทำ ที่จะจริงใจและสัตย์จริงเสมอไป

และให้ข้าพระองค์รู้ว่าทุกสิ่งที่ข้าพระองค์จะทำเพื่อพระองค์นั้น ต้องถูกกระทำเพื่อผู้อื่น

ขอโปรดให้ “อึดตาย” ถูกตรึงกางเขนและถูกประหารเสีย และถูกฝังไว้ลึก และขออย่าให้มันเป็นขึ้นอีก

ไม่ว่ามันจะพยายามมากสักเท่าใด เว้นเสียแต่ว่ามันจะเป็นขึ้นและมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น

และเมื่อการงานของข้าพระองค์เสร็จสิ้นแล้วบนแผ่นดินโลก และการงานใหม่ของข้าพระองค์ในสวรรค์ได้เริ่มต้น

ขอให้ข้าพระองค์ลืมนงูนั้นที่ข้าพระองค์ได้มา โดยยังคิดถึงผู้อื่นอยู่เหมือนเดิม

ผู้อื่น พระองค์เจ้าข้า ใช่แล้ว ผู้อื่น ขอให้นี่เป็นคำขวัญของข้าพระองค์

ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อที่ข้าพระองค์จะดำเนินชีวิตเหมือนอย่างพระองค์

ข้อ 22: “แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี”

มีความจริงหนึ่งอันยิ่งใหญ่ที่ผมอยากให้คุณเห็นในข้อนี้: เปาโลกล่าวว่า “แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย (เนื้อหนัง)” ดังนั้น เนื้อหนังจึงไม่ใช่คนๆนั้น มีหลายคนที่สอนว่าจิตใจ วิญญาณและร่างกายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสอนว่าเมื่อเราจากโลกนี้ไปเราก็ตาย – จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย – จนกว่าจะถึงการฟื้นขึ้นจากตาย แต่เปาโลให้การว่าเขามีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง เนื้อหนังไม่ใช่เปาโล มันเป็นพลับพลาที่เขาอาศัยอยู่ข้างในนั้น และตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง เขาก็สามารถทำงานเพื่อพระเยซูและเกิดผลเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าได้

ข้อ 23 และ 24: “ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า”

ตรงนี้เปาโลต้องตัดสินใจเลือกระหว่างความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระเยซู (ซึ่งสำหรับเขาแล้วก็ดีกว่าความทุกข์ยากที่เขากำลังสู้ทนอยู่ในคุกมากนัก) และความปรารถนาที่จะอยู่ต่อไปในเนื้อหนังและเป็นประโยชน์ในโลกในการประกาศข่าวประเสริฐและการนำวิญญาณเพื่อพระเยซู

“ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ (อยู่ในช่องแคบ) ในระหว่างสองฝ่ายนี้...” คำกรีกที่แปลเป็น “ช่องแคบ” หมายถึง การถูกกดดัน หรือการถูกบีบบังคับ เปาโลติดอยู่ในช่องแคบแห่งความว้าวุ่นใจ

“...ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไป...” เปาโลไม่ใช่คนขี้ขลาด เขาไม่ได้อยากตายเพราะว่าเขาติดคุก และไม่ใช่ว่าเขาผิดหวังในตัวผู้คน และไม่ใช่ว่าเขาล้มเหลวที่จะได้มาซึ่งความมั่งคั่งและความเป็นที่นิยมชมชอบ เขามีเหตุจูงใจที่สูงส่งกว่าสิ่งเหล่านี้

“...เพื่ออยู่กับพระคริสต์...” ความปรารถนาของเปาโลคือ จากโลกนี้ไปเพื่อที่จะได้โลกที่ดีกว่าร่วมกับพระเยซู! เขากล่าวว่า “เราเป็นชาวสวรรค์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือศิระของคริสตจักร ประทับอยู่ในสวรรค์ เรารอคอยการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์!” เปาโลทุ่มเทต่อพระผู้ช่วยให้รอดมากเหลือเกินจนเขาปรารถนาที่จะไปอยู่กับพระองค์ เขาเชื่อว่าต่อพระพักตร์พระเยซูมีความชื่นบานอันเปี่ยมล้น และเขาเชื่อว่าทันทีที่คริสเตียนคนใดจากโลกนี้ไป เขาก็จะไปอยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดในทันที

เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่เชื่อเรื่อง “การหลับของดวงวิญญาณ” พระคัมภีร์ไม่ได้สอนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย คำสอนเรื่องการหลับของดวงวิญญาณเป็นความผิดพลาด เป็นหลักคำสอนของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และใน 2 ยอห์น เราถูกสั่งอย่างชัดเจนว่า “...ผู้ล่องลางเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนังคนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลางและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์...ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในหลักคำสอนเรื่องพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า... ถ้าผู้ใดมาหาท่านทั้งหลายและไม่นำหลักคำสอนนี้ (ของพระคริสต์) มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือนของพวกท่าน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำสิ่งชั่วร้ายของเขานั้น!”

“...ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” ความหมายของคำกรีกในวลีนี้คือ “ดีกว่าเหนือคำบรรยายใดๆ” โลกที่ผู้เชื่อจากไปอยู่นั้นดีกว่าเหนือคำบรรยายใดๆ ดีกว่าเหนือความสามารถของมนุษย์ทั้งปวงที่จะบรรยายมันโดยใช้ถ้อยคำได้ เปาโลทราบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เขาได้ไปเยือนอีกโลกนั้นมาแล้ว เขาได้ถูกรับขึ้นเข้าไปในสวรรค์ชั้นที่สาม ซึ่งเป็นที่ๆเขา “ได้ยินวจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมากก็ต้องห้าม” (2 คร. 12:1-3)

“...แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า” นี่เป็นอีกข้อพิสูจน์หนึ่งว่าร่างกายและจิตวิญญาณไม่ใช่อันหนึ่งอันเดียวกัน จิตวิญญาณจะแยกจากร่างกายนี้ไปตอนสิ้นชีวิตและจะอยู่ในสถานะของการมีตัวตนที่แยกต่างหาก “และผงคลีจะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น” (ปญจ. 12:7)

การออกจากร่างกายนี้คือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทานลาซารัสตาย “และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐ์นั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมาณยิ่งนัก...” (ลูกา 16:19-31) ผมกล่าวซ้ำว่า – ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่า “การหลับของดวงวิญญาณ” คนตายไม่ได้หมดสติ ผู้เชื่อทั้งหลายจากไปเพื่ออยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตอนที่พวกเขาตาย และคนชั่วก็ตกนรกทันที

เปาโลรู้สึกว้าว้าสำหรับเขาแล้วการอยู่ในเนื้อหนังนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นมากกว่า เพราะแม้ว่าเขาติดคุกเขาก็ไม่ได้รู้สึกว้าว้าตัวเองไร้ประโยชน์หรือเวลาของเขากำลังถูกเสียไปเปล่าๆ เขาเชื่อว่าทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า และในบางแง่ประสบการณ์ของเขาในคุกโรมก็จะก่อให้เกิดผลดีต่อตัวเขาเองและเพื่อถวายเกียรติ

พระเจ้า รวมถึงเป็นพรแก่ผู้อื่นด้วย

ข้อ 25: “เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบที่ข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ”

“... เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว...” เปาโลเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และเนื่องจากเขาเชื่อมั่นว่าการอยู่ต่อไปในเนื้อหนังของเขาเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาและจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี เขาจึงมีความมั่นใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอนุญาตให้เขามีชีวิตอยู่และได้รับการปลดปล่อยจากคุก เพื่อที่จะทำงานอีกครั้งหนึ่งกับคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี เขามีความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เขาได้รับการไว้ชีวิต และว่าเขาจะได้รับอนุญาตให้รับใช้ลูกๆของเขาในความเชื่อนั้นและประกาศข่าวประเสริฐเพื่อนำวิญญาณผู้อื่นอีก

“...ข้าพเจ้าก็ทราบที่ข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลาย...” แม้ว่าอำนาจทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกและนรกต่างต่อสู้เขาและเขาตกเป็นทาสต่อเหล่าผู้ครอบครองแห่งแผ่นดินนั้น เปาโลก็มีความเชื่อมั่นว่ามีพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในสวรรค์ผู้ทรงปกครองในกิจการต่างๆของมนุษย์ – และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตของลูกๆของพระองค์เอง! เปาโลมั่นใจว่าพระเจ้าผู้ทรงพิทักษ์รักษาดาเนียลในถ้ำสิงโตและทรงดำเนินกับเด็กหนุ่มฮีบรูสามคนนั้นในเตาไฟอันร้อนจัดจะทรงดูแลเขาเช่นกัน

ผมไม่ใช่พวกยอมแพ้ต่อโชคชะตา แต่ผมเชื่ออย่างสิ้นเชิงใจของผมว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับลูกของพระเจ้าได้หากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต! พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ – ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกแห่งหน และทรงพลาณาภาพทั้งสิ้น พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงเห็นทุกสิ่ง และพระองค์ทรงควบคุมทุกสิ่ง สิ่งต่างๆไม่ได้ “อยู่ดีก็เกิด” กับผู้เชื่อทั้งหลาย พระเจ้าทรงอนุญาตทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนของพระองค์ พระองค์ทรงอนุญาตสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นเพื่อผลดีของผู้เชื่อและสง่าราศีของพระองค์

ข้อ 26: “เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก”

ตรงนี้เปาโลกล่าวคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณล่วงหน้าสำหรับการช่วยให้พ้น เขามั่นใจว่าเขาจะได้รับการช่วยให้พ้นโดยทางความเมตตาและพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และเขารู้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีจะชื่นชมยินดีด้วยกันเพราะพระเจ้าได้ทรงช่วยอัครสาวกผู้เป็นที่รักให้พ้นจากคุกแล้วและทรงอนุญาตให้เขามาเยี่ยมพวกเขาอีกหน

ผู้เชื่อทั้งหลายและเหล่าผู้รับใช้ในสมัยนี้ได้สูญเสียบางสิ่งที่คริสเตียนยุคต้นเหล่านั้นมี! เราได้สูญเสียความรักอันลึกซึ้งที่เราต่างมีให้กัน ความรักที่มีต่อพี่น้องทั้งหลายนั้นตื่นขึ้นในหลายสถานการณ์มากเกินไปแล้ววันนี้ ผมสงสัยจริงๆว่าผู้รับใช้ที่คนรักฝูงแกะของพวกเขาเหมือนอย่างที่เราได้รักคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้เลี้ยงรอนเพื่อดูแลคนเหล่านั้น?

จงยืนหยัดมั่นคง!

ข้อ 27: “ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น”

ไม่ว่าเปาโลไปเยือนเมืองฟีลิปปีหรือไม่ เขาก็อยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่นยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ นั่น รักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแห่งความรักของพระเจ้าไว้ และพากเพียรร่วมกันในการต่อสู้ศัตรูเหล่านั้นแห่งชาวประเสริฐ ในความหมายหนึ่ง พวกเขากำลังต่อสู้กับความขัดแย้งแบบเดียวกับที่เขากำลังต่อสู้อยู่ และเขาอยากได้อินรายงานข่าวดีเกี่ยวกับความอุทิศตนและความสัตย์ซื่อของพวกเขาในการสานต่องานของคริสตจักร

มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเป็นทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ การสู้ในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อหมายถึง การประกาศสงครามต่อเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ ในขณะที่เดียวกัน เราจะต้องเป็นผู้หว่านเมล็ดพืช คอยมองไปที่ทุ่งนาที่ชาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวอยู่เสมอ และตระหนักว่าคนงานยังน้อยอยู่ เหมือนในคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน (มธ. 13:3-8) ศัตรูผู้นั้นจะทำทุกวิถีทางในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อที่จะขัดขวางไม่ให้เมล็ดพืชเกิดผลเป็นการเก็บเกี่ยว

เราไม่เพียงต้อง “ยืนหยัดมั่นคง” เท่านั้น เราจะต้อง “พากเพียร” บากบั่นมุ่งไปและรุกเข้าไปใส่ศัตรูนั้นเพื่อช่วยคนที่กำลังจะพินาศให้รอดและเก็บเกี่ยวข้าวที่สุกงอมพร้อมเกี่ยวแล้ว

ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่สำคัญมากถูกชี้ให้เห็นตรงนี้: สมรภูมินี้มีแนวรบเดียวเท่านั้น – “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียว” การสู้รบฝ่ายวิญญาณนี้เป็นแบบเดียวกันทั่วโลก – นั่นคือ ผู้เชื่อทุกคนเผชิญหน้ากับพญามารตนเดียวกัน อำนาจฝ่ายวิญญาณแห่งความชั่วร้ายแบบเดียวกัน ช่องทางการถูกทดลองแบบเดียวกันซึ่ง “เคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย”

ดังนั้นคริสตจักรจึงต้องยืนหยัดมั่นคง – มีความคิดและจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกัน คริสเตียนทุกคนเจอความขัดแย้งแบบเดียวกัน ตอนที่เขียนจดหมายฝากถึงชาวเมืองฟีลิปปี เปาโลอยู่ในส่วนหนึ่งของสนามรบ และผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟีลิปปีก็อยู่ในพื้นที่อีกส่วนของสนามรบ แต่เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพวกเขาเป็นแนวหน้าเดียวกัน – ความขัดแย้งหนึ่งเดียว นั่นคือ ความชอบธรรมต่อสู้ความไม่ชอบธรรม ความเป็นอย่างพระเจ้าต่อสู้ความชั่วร้าย บุตรของพระเจ้าต่อสู้อำนาจของซาตาน

ผู้เชื่อทุกคนมีผู้บัญชาการกองทัพองค์เดียวกัน – พระเยซูคริสต์เจ้า ศิระชะของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น

สำหรับโยชูวา พระคริสต์ทรงเป็น *จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์* (ยชว. 5:15)

ในฮีบรู 2:10 พระองค์ทรงเป็น *นายแห่งความรอดของเรา*

ในอิสยาห์ 55:4 พระองค์ทรงเป็น *ผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง*

ผู้เชื่อแท้ทุกคนอยู่ในกองทัพเดียวกัน เราทุกคนสวมเครื่องแบบฝ่ายวิญญาณแบบเดียวกัน และเราทุกคนต้องทำงานด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เรากำลังต่อสู้ในการสู้รบเดียวกันเพื่ออุดมการณ์เดียวกัน – พระคริสต์ต่อสู้ซาตาน

ในยอห์น 17:21 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเราทั้งหลายนั้นช่างอ่อนโยนและตรวจค้นดูจิตใจเหลือเกิน เพื่อที่เราจะร่วมใจกันในการสานต่อพระราชกิจที่พระองค์ทรงฝากไว้ให้เรากระทำ! ข้อเท็จจริงที่น่าเศร้าและทำร้ายจิตใจในวันนี้ก็คือว่า สมาชิกคริสตจักรและกลุ่มศาสนาต่างๆ จำนวนมากกำลังต่อสู้กับกันและกันและ

ต่อสู้กันเอง และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถต่อสู้ซาตานได้อย่างสัมฤทธิ์ผล ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้เล็ก ต่อสู้และทะเลาะกันเองและเริ่ม “ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น” เพื่อที่คนทั้งหลายจะได้รู้ว่าพวกเราเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์!

ข้อ 28: “และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า”

“...และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เกรงกลัว” จริงๆแล้วมีความหมายว่า *หวาดกลัว* – และแน่นอนว่าพวกเรารู้ว่าผู้ที่ขัดขวางเราคือ พญามาร: “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบ ๆ ดุจสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้!” (1 ปต. 5:8)

บางทีไม่มีมนุษย์คนใดเคยประจันหน้ากับผู้ที่ขัดขวางนี้บ่อยครั้งไปกว่า (และในการต่อสู้ที่ดุเดือดมากไปกว่า) ที่ อัครสาวกเปาโลเคยประสบ ในกิจการ 16:22-24 เราอ่านเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาในการเจอกับผู้ที่ขัดขวางนี้ที่เมืองฟิลิปปี และใน 2 โครินธ์ 11:23-27 อัครสาวกท่านนี้เองเล่าถึงการขัดขวางที่เขาประสบด้วยน้ำมือของเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ:

“...ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวาดตายบ่อย ๆ พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อย ๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยจระเข้ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อย ๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อย ๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย”

กระนั้นบรูซผู้นี้ก็สามารถแนะนำเหล่าผู้ติดตามของเขาว่า “ไม่ต้องหวาดกลัวสิ่งใดเลย” เขาหนุนใจผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีว่าไม่ต้องกลัว ไม่ว่าศัตรูผู้นั้นอาจจะทำหรือพยายามทำอะไรก็ตาม

ในฐานะเหล่าทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ เราทั้งหลายจะต้องยืนหยัดมั่นคง ไม่ว่าศัตรูนั้นจะชู่อะไรก็ตาม ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องหมายพึ่งพระเจ้า แสวงหาพระคุณของพระองค์และพระประสงค์ของพระองค์ และเดินหน้าต่อไปเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเราให้เดินหน้าไป จงเต็มใจที่จะทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ แม้หากว่ามันนำไปสู่การพลีชีพเพื่อความเชื่อก็ตาม มันเป็นสิทธิพิเศษที่จะทนทุกข์เพื่อเหตุแห่งพระคริสต์

“...เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขา (ผู้ที่ขัดขวางเหล่านั้น)ว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ” เมื่อผู้เชื่อยืนหยัดอย่างมั่นคงและขัดขืนพญามารอย่างหนักแน่น ข้อเท็จจริงเรื่องความหนักแน่นเช่นนั้นในตัวเอง ก็เป็นเครื่องหมาย (แสดงให้เห็นผู้ที่ขัดขวางเหล่านั้นเห็น) ว่าผู้เชื่อคนนั้นเป็นลูกของพระเจ้าอย่างแท้จริง และว่าผู้ที่ขัดขวางเหล่านั้นจะถูกทำลายเอง ความหนักแน่นเช่นนั้นเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นว่าสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ทรงยิ่งใหญ่กว่าสิงโตคำรามที่วนเวียนอยู่รอบๆ เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ (ว. 5:5; 1 ปต. 5:8) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความหนักแน่นของผู้เชื่อคนนั้นเป็น “เครื่องหมายหนึ่งที่ชัดเจน” ซึ่งแสดงถึงความพินาศสำหรับผู้ที่ขัดขวางเหล่านั้น

เมื่อเราทั้งหลายผู้วางใจในพระเยซูเผชิญหน้าพญามาร การทดลอง และการโจมตีอย่างหนักของนรกอย่างไม่เกรงกลัว และเราเอาชนะในพระนามของพระเยซู เราก็มีความมั่นใจในความรอดของเราและรู้ความจริงของ 1 ยอห์น 4:4: “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก!”

เราพิชิตไม่ได้ แต่ในพระคริสต์เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต พระองค์ทรงเป็นชัยชนะของเรา

โดยทางพระเจ้าของเขา ดาวิดเด็กเลี้ยงแกะมีชัยต่อโกลิอัท ยักษ์ใหญ่ของพวกคนฟิลิสเตีย แต่ความเชื่อของดาวิดไม่ได้อยู่ในพละกำลังของเขาเอง เขากล่าวแก่โกลิอัทว่า “เจ้ามาหาข้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยโล่ แต่ข้ามาหาเจ้าในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งเจ้าได้ทำทายนัน ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบเจ้าไว้ในมือของข้า!” (1 ซมอ. 17:45-46)

สหายคริสเตียนครับ เมื่อเราตกเป็นเหยื่อของซาตาน เราก็มิโทษใครไม่ได้นอกจากตัวเราเอง พระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้านั้นเพียงพอ พระองค์ทรงนำพาเราในวิถีแห่งความชอบธรรม ไม่มีข้ออ้างใดเลยที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะสะดุดหรือหวาดกลัว เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเราและพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ละเราหรือทอดทิ้งเราเลย

ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายเอาชนะ**จริงๆ**ในพระเยซูก็เป็นเครื่องหมายชัดเจนที่แสดงถึงความพินาศของผู้ที่ซัดขวางเหล่านั้นและยังเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความรอดสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายด้วย พระเจ้าไม่เคยสัญญาลูกคนใดของพระองค์ว่าเขาจะมีทางเดินที่โรยไปด้วยกลีบกุหลาบ พระวจนะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนว่า “ทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะ**ถูกกดขี่ข่มเหง**” (2 ทธ. 3:12)

พระเยซูคริสต์ทรงเชิญชวนเราให้แบกกางเขน – และหากเราอยากร่วมแบ่งปันมงกุฏ เราก็ต้องร่วมแบ่งปันกางเขน หากเราอยากครอบครองกับพระองค์ เราก็ต้องทนทุกข์กับพระองค์ หากเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธเราด้วย ชีวิตคริสเตียนเป็นความขัดแย้งหนึ่งตั้งแต่ต้นจนจบ แต่เรามีความแน่ใจว่าเราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตในพระเยซู ไม่มีเหตุผลที่เราควรกระวนกระวายหรือหวาดกลัวเลย เรา**รู้ว่า**เราอยู่ฝ่ายที่ชนะ

ข้อ 29: “เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย”

“**ได้ทรงโปรดแก่ท่าน...**” มันเป็นความชื่นบานที่จะทนทุกข์เพื่อหรือกับใครบางคนที่เรารัก มันเป็นส่วนหนึ่งของของประทานแห่งพระคุณที่พระเจ้าได้ประทานแก่เรา โดยทรงยอมให้เราร่วมแบ่งปันในความทุกข์ของพระคริสต์ หากเราทนทุกข์เพราะความโหดเหี้ยมหรือความสะเพร่า เราก็ควรละอายใจตัวเราเอง แต่หากเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม เราก็ควรชื่นชมยินดีว่าพระเจ้าทรงเห็นว่าเราคู่ควรและทรงยอมให้เราร่วมแบ่งปันความทุกข์ยากเพียงเล็กน้อยกับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ได้ทรงทนทุกข์**มากเหลือเกิน**เพื่อที่เรากลับเป็นผู้มีส่วนในพระคุณของพระเจ้า เราควรเต็มใจที่จะสู้ทนการซัดขวางเพื่อเห็นแก่พระคริสต์และเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ:

“ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด ซึ่ง**ข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้**” เมื่อเขาชูส่าทาบท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น **เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญ**

พระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น” (กิจการ 4:19-21)

กางเขนต้องมาก่อนมงกุฏ ความทุกข์ต้องมาก่อนสง่าราศี และถ้าเราเต็มใจที่จะร่วมเทียมแอกกับพระเยซู เราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีและมงกุฏของพระองค์ในนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหน้าเรา แต่หากเราปฏิเสธพระองค์และไม่ยอมทนทุกข์ เพราะเห็นแก่พระองค์ หากเราปฏิเสธที่จะทนรับความเหยียดหยามแห่งข่าวประเสริฐ ถึงแม้ว่าเราอาจบังเกิดใหม่แล้ว เราก็จะเจอกับการสูญเสียบำเหน็จในโลกที่จะมานั้น

ข้อ 30: “คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้”

ตรงนี้เรามีความต่อเนื่องของความจริงที่ถูกลำเสนอในข้อที่แล้ว ชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้ได้เห็นสิ่งที่เปาโลได้สู้ทนในเมืองฟิลิปปีแล้ว พวกเขาทราบเกี่ยวกับประสบการณ์ในคุกของเขาและการถูกเขียนต่ออย่างทารุณที่เขาและสิลาสได้รับด้วยน้ำมือของเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ และเขากำลังสู้ทนการข่มเหงที่คล้ายๆกันในกรุงโรม – และเพื่ออุดมการณ์เดียวกัน

ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้จึงควรเห็นว่ามันเป็นความโปรดปรานที่ได้ประทานให้ผ่านทางพระคุณของพระเจ้าที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ทนทุกข์กับอัครสาวกผู้เป็นที่รักท่านนี้และยิ่งกว่านั้นเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

ในบทแรกของหนังสือฟิลิปปี พระวิญญานบริสุทธิ์ประทานภาพประกอบอันงดงามแก่เราเกี่ยวกับจิตวิญญานที่แท้จริงของคริสเตียนภายใต้การโจมตีจากศัตรู ในสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่ล่องใจและยากลำบากยิ่งนัก เปาโลอยู่ในสถานการณ์หนึ่งที่มีความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงจะสำแดงตัวมันเองออกมาในทัศนคติที่เขาแสดงออกต่อการถูกจำคุกของเขา หากเขาไม่ใช่ลูกที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้า ธรรมชาติเก่าของเขาก็จะสำแดงตัวมันเองออกมาอย่างแน่นอนในสภาพการณ์ต่างๆที่เขา กำลังเขียนจดหมายฝากฉบับนี้

เขาได้ถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม เขาไม่มีความผิด เขาไม่ได้ติดคุกเพราะอาชญากรรมหนึ่งที่เขาทำ กระนั้นเขาก็กำลังจะถูกตัดสินคดีเพื่อแลกกับชีวิตของเขา เขาถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าศัตรู บางคนก็ดูเหมือนเป็นเพื่อนของเขาปรากฏว่าไม่ใช่เพื่อน – คนเหล่านั้นได้ฉวยโอกาสจากการติดคุกของเขาและได้พยายามที่จะทำลายอิทธิพลของเขา ทั้งในเมืองฟิลิปปีและในที่อื่นๆที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐ

แต่ผ่านเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เขาก็รู้ว่าทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เปาโลจึงแสดงออกถึงความมั่นใจและความแน่ใจอันสมบูรณ์แบบที่มีต่อพระเจ้าและความรักที่มีให้แก่เพื่อนมนุษย์ของเขา – แม้แต่เหล่าศัตรูของเขาด้วย

เปาโลแสดงออกตรงนี้ถึงความรู้สึกต่างๆอันอ่อนโยนที่สุดเท่าที่เคยถูกแสดงออกโดยมนุษย์ เขาพิสูจน์ให้เห็นว่าศาสนาของเขาเป็นของแท้ – “การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทิน” แทนที่จะพริบตา เขากลับสารภาพว่าสิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นกับเขา ความทุกข์ที่ได้เกิดกับเขาเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาต และแม้ว่าศัตรูนั้นเป็นตัวการของการทดสอบและความทุกข์ลำบากต่างๆ พระเจ้าผู้ที่เขาปรารถนาก็ทรงมีอำนาจมากกว่าและทำให้แม้แต่การถูกพิจารณาผิดของเขาเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไปได้ เขาได้รับอนุญาตให้ประกาศแก่พวกทหารและเหล่าสมาชิกในราชสำนักของซีซาร์ ซึ่งเป็นสถานที่ๆเขาคงเข้าไปไม่ได้หากเขาไม่ได้ถูกจับกุมและถูกจำจองที่นั่น แต่โดยทางการถูกข่มเหงของเขา ข่าวประเสริฐได้เป็นที่ทราบแก่คนทั้งปวงในราชวังของซีซาร์!

เปาโลไม่ได้ผูกใจเจ็บเลยแม้ต่อคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศพระคริสต์ด้วยเหตุจูงใจที่ผิด เขาชื่นชมยินดีที่พระนามของพระเยซูได้ถูกประกาศออกไปผ่านทางคนเหล่านี้ แม้ว่าในบางครั้งมันได้ถูกกระทำด้วยจิตใจที่ผิดก็ตาม ด้วยเจตนาที่จะเพิ่มพูนความทุกข์แก่เปาโล แต่เขาชื่นชมยินดีที่ความจริงแห่งข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศ และว่าความจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของโลกได้ถูกประกาศให้เป็นที่ทราบแล้ว

คริสเตียนน้อยคนจริงๆเคยไปถึงจุดที่ยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจแบบที่เปาโลไปถึง แต่เมื่อไปถึงจุดนั้นแล้ว ความกลัวตายก็ไม่มีอยู่ในความคิดของผู้เชื่อคนนั้น ในชีวิตแบบที่อุทิศตัวเช่นนั้น ความคิดเกี่ยวกับความตายก็ไม่น่ากลัวอีกต่อไป เรารู้ว่าเราเป็นทนายแห่งชีวิตนิรันดร์กับพระเยซู และเมื่อเราอุทิศตัวทั้งหมดต่อพระเจ้า เราก็มั่นใจได้ว่าการจากโลกนี้คือการไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งดีกว่ามากนัก

ความรักอันสมบูรณ์แบบยอมขจัดความกลัวเสีย และเมื่อเรามีพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระองค์ทรงถือกรรมสิทธิ์ในตัวเราอย่างสมบูรณ์ เราก็ถูกเติมเต็มด้วยความรักอันสมบูรณ์แบบและไม่มีที่ว่างสำหรับความกลัว เมื่อนั้นเราก็กล่าวพร้อมกับเปาโลได้ว่า “การตายเป็นกำไร” เมื่อนั้นเราก็อธิษฐานพร้อมกับยอห์นผู้เป็นที่รักได้ว่า “เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น **เชิญเสด็จมาเถิด!**”

เนื่องจากข้าพระองค์ต้องต่อสู้หากข้าพระองค์อยากครอบครอง
ขอทรงเพิ่มความกล้าหาญของข้าพระองค์ พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์จะแบกรับความเหนื่อยยาก สู้ทนความเจ็บปวด
โดยมีพระวามะของพระองค์คอยค้ำจุน

ฟิลิปปี – บทที่สอง

พระคริสต์แบบอย่างของผู้เชื่อ

ชื่นชมยินดีในการรับใช้อันถ่อมใจ

- 2:1 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญูณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด
- 2:2 ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน
- 2:3 อย่าทำสิ่งใดในทางทู่ถ้อยกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือนึกว่าคนอื่นดีกว่าตัว
- 2:4 อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย
- 2:5 ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย
- 2:6 พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย
- 2:7 แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และพระองค์ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ และทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์
- 2:8 และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน
- 2:9 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์
- 2:10 เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนี้
- 2:11 และเพื่อ ‘ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าพระบิดา
- 2:12 เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ไขเมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น
- 2:13 เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติดตามชอบพระทัยของพระองค์
- 2:14 จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทู่ถ้อยกัน
- 2:15 เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘คนยุคสมัยที่หลอกลวงและต้อร้าย’ ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาุดจดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก
- 2:16 โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้า

ไม่ได้วิ่งเปล่า ๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

2:17 แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย

2:18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน

2:19 แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นใจเช่นกัน เมื่อได้รับข่าวของท่าน

2:20 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง

2:21 เพราะว่าคนทั้งปวงย่อมนแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์

2:22 แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้ร่วมกับบิดา

2:23 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว

2:24 แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมามาหาท่านด้วย

2:25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโฟรดิทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย

2:26 เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย

2:27 เขาป่วยจริง ๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์

2:28 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขานี้ ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย

2:29 เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้

2:30 ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

พระคริสต์แบบอย่างของผู้เชื่อ

บทนี้ประกอบด้วยคำเตือนสติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่หลายอย่างของผู้เชื่อทั้งหลายและข้อเท็จจริงที่ว่าเราควรแสดงออกถึงคุณธรรมต่างๆของคริสเตียนในทุกสิ่งที่เรากระทำ เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีให้ดำเนินชีวิตในแบบที่เขาจะมีความชื่นชมยินดีในคำพยานของพวกเขา

เขาอยากให้พวกเขามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีสามัคคีธรรมกับกันและกัน ทำทุกสิ่งในความรักแบบพี่น้องและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แทนที่จะมีการทะเลาะวิวาทหรือยั่วโทษะกัน เขาเตือนสติพวกเขาให้ถ่อมใจ เขาอยากให้พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นแบบอย่างสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกล่าวถึงแบบอย่างของพระคริสต์ในเรื่องการถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรเต็มใจที่จะยอมรับตำแหน่งต่ำต้อยที่สุดในคริสตจักรหรือชุมชนหากโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะสามารถถวายเกียรติพระคริสต์และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้

เขาเตือนสติคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นให้สำแดงความรอดของพวกเขาเองออกมาด้วยความเกรงกลัวตัว
สิ้น โดยให้ความมั่นใจพวกเขาว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจในพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดแล้ว – และพระองค์
ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพื่อสง่าราศีของพระองค์ เขาวิงวอนพวกเขาอย่างจริงจังให้หลีกเลี่ยงความแตกแยกในที่ประชุม
การทุ่มเถียงกันและการบ่นท่ามกลางพวกเขาเอง และหนุนใจพวกเขาให้ดำเนินชีวิตที่ปราศจากคำหยาบ คำเหน็บใน การอุทิศ
ตัวและการชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อที่คนอื่นจะได้รู้ว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน เขารับประกันพวกเขาว่าเขาสนใจในความอยู่ดี
มีสุขของพวกเขาอย่างลึกซึ้ง และว่าเขาหวังว่าจะส่งทิโมธีไปหาพวกเขาในไม่ช้า

เปาโลเตือนสติให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

และความอ่อนสุภาพในที่ประชุม

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วน
ประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด...”

“เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์...” เรารู้ว่าเปาโลไม่ได้บอกเป็นนัยว่ามีคำถามที่ว่ามีการ
เร้าใจ (การปลอบประโลมใจ) ในพระคริสต์หรือไม่ เพราะว่าเขาหมายถึงพระเจ้าเพื่อรับการปลอบประโลมใจเช่นเดียวกับ
กับสำหรับความต้องการอื่นๆทุกประการของเขา – ทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ การปลอบประโลมใจในพระคริสต์
เป็นสิ่งที่พระคริสต์ผู้เดียวทรงสามารถถ่ายทอดให้แก่ผู้เชื่อได้ โลกไม่สามารถปลอบประโลมใจคริสเตียนทั้งหลายในยามที่
พวกเขาต้องการได้ ไม่ว่าโลกจะมีสิ่งใดมายื่นเสนอก็ตาม

ความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่ที่สุดที่สามารถมาสู่ใจของเปาโลได้คงเป็นการได้เรียนรู้ว่าลูกๆของเขาในความเชื่อแน่นกำลัง
ประพฤติตัวในแบบที่คริสเตียนทั้งหลายควรประพฤติ และเขาเตือนสติคนเหล่านั้นแม้ในยามทุกข์ยากและการถูกข่มเหงให้
แสวงหาการปลอบประโลมใจ – ไม่ใช่จากโลก แต่จากพระคริสต์แห่งการปลอบประโลมใจ

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็คือน่าแปลกใจว่า ผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินชีวิตในแบบที่โดยทางพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า
การปลอบประโลมใจของพระคริสต์จะมีให้เราพร้อมใช้ตลอด – โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้ความทุกข์ใจและการถูกข่มเหง
เราควรที่จะสามารถหมายพึ่งพระองค์ได้ตลอดเวลาในความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบ โดยรู้ว่าพระองค์จะทรงปลอบประโลม
ว่าพระองค์จะทรงพันผูกใจที่แตกสลายและประทานความสบายใจและสันติสุขอันสมบูรณ์แบบแม้ในโมงยามที่มีมืดมิดที่สุด
แห่งความลำบากต่างๆและการข่มเหงต่างๆ

“...ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก...” ความรักไม่เพียงนำมาซึ่งการหนุนใจเท่านั้น มันนำมาซึ่งความสุขและ
ความพอใจด้วย ความรักเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี ตรงกันข้าม ความเกลียดชังเป็นต้นเหตุที่นำมาซึ่งความเสียใจ ความ
ปวดร้าวใจ และความผิดหวัง ความเกลียดชังทำให้จิตวิญญาณหดเล็กลงและพรากความชื่นบานออกไปจากการมีชีวิต

ความรักเป็นสินทรัพย์จากสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน
เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะ
รู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:34, 35) ในเอเฟซัส 5:2 เปาโลสั่งเราว่า “...จงดำเนินชีวิตในความรัก
เหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา...” พระเจ้าทรงเป็นความรัก – และความรักเป็น

จุดศูนย์กลาง จิตใจและหัวใจของความเชื่อแบบคริสเตียน

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของพวกเขาอย่างเต็มที่ และหนทางเดียวที่พวกเขาจะทำเช่นนี้ได้คือ การรักซึ่งกันและกันเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงรักพวกเขา – และเหมือนกับที่พวกเขารู้ว่าเปาโลรักพวกเขา

“...ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ...” ไม่อาจมีสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนอย่างแท้จริงได้หากปราศจากพระวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นผู้นำพาผู้เชื่อเข้าในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นผู้นำเราให้รักแทนที่จะเกลียดให้ถ่อมใจแทนที่จะเย่อหยิ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราให้ตระหนักถึงการทำงานต่างๆที่ดีและความสำเร็จต่างๆของผู้เชื่อคนอื่นๆและไม่ิจฉาสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่หรือตำแหน่งที่พวกเขาดำรงอยู่ในที่ประชุมนั้นๆ

ในเอเฟซัส 5:18, 19 เปาโลแนะนำว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควร “เมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า!”

พระเยซูทรงสัญญาว่าที่ใดก็ตามที่สองหรือสามคนรวมตัวกันในพระนามของพระองค์ พระองค์จะทรงอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ใดที่พระวิญญาณทรงมีสิทธิ์ควบคุม ที่นั่นก็มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ความชื่นชมยินดีและสันติสุข – และความรักในแบบที่คนไม่เชื่อไม่รู้จัก ไม่มีผู้ใดสามารถรักได้อย่างเต็มที่จนกว่าเขารักพระเจ้าอย่างสุดใจ สุดจิตและสุดกำลังของเขา

“...ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด...” (ตามการแปลของฉบับ Amplified New Testament)

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวฟิลิปปีก็คือว่า: “หากมีสายใยแห่งความรักแม้เพียงเล็กน้อยผ่านทางความรักของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งผูกพันพวกท่านกับข้าพเจ้า หากพวกท่านมีความใส่ใจและความเห็นอกเห็นใจต่อความโศกเศร้าและโหมงยามที่มีมิติของข้าพเจ้า หากพวกท่านได้เข้าในสามัคคีธรรมแห่งความทุกข์ยากของข้าพเจ้า จั้จงทำให้การปลอบประโลมใจที่ข้าพเจ้าแสวงหาและความชื่นบานที่ข้าพเจ้ามีสิทธิ์พึงได้รับเป็นจริงเถิด จงดำเนินในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและใช้ชีวิตในแบบที่จะนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าแทนที่จะนำความเหี้ยมหยามมาสู่ชาวประเสริฐ”

ข้อ 2: “ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน”

หนทางเดียวที่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีจะสามารถทำให้ความชื่นชมยินดีของเปาโลเต็มเปี่ยมได้คือ การดำเนินชีวิตที่อุทิศตัว แยกออก เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณ โดยดำเนินในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันพร้อมกับความร้อนรนเพื่อชาวประเสริฐและเพื่อการแผ่แพร่ไปของข่าวดีที่ว่าพระเยซูทรงช่วยให้รอด

ยอห์นผู้นำหน้าพระผู้ช่วยให้รอดแสนวิเศษของเรา กล่าวว่า “...“มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พุดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:27-30)

เปาโลมีความปรารถนาแบบเดียวกันสำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีเหมือนกับที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาสำหรับพระคริสต์ผู้ที่เขาประกาศ เปาโลรู้ว่างานรับใช้ของเขาจะต้องมาถึงตอนจบ แต่เขาอยากให้ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นดำเนินต่อไปในความเชื่อนั้น – และในการดำเนินต่อไปเช่นนี้พวกเขาก็จะทำให้ความชื่นชมยินดีของเขาเต็มเปี่ยม

“...ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน...” เปาโลกำลังอ้อนวอนขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุขท่ามกลางพวกพี่น้อง การ “มีความคิดอย่างเดียวกัน” เป็นหนทางเดียวที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะสามารถดำเนินในสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนและความรักแบบพี่น้อง อันเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความบาดหมาง การแก่งแย่งชิงดี การทะเลาะวิวาทและความอิจฉาริษยา วิสุทธิชนทั้งหลายที่มีความคิดอย่างเดียวกันจะมีคริสตจักรที่สมควรสามัคคี คือเป็นคริสตจักรที่จะส่งเสริมข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและช่วยดวงวิญญาณให้รอดผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ – ทั้งโดยคำพูดและการดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐในทุกสิ่งที่เรากระทำหรือกล่าว

“...มีความรักอย่างเดียวกัน...” ไม่ควรมี “คนโปรด” ในคริสตจักร ไม่ควรมีการเลือกที่รักมักที่ชังท่ามกลางพวกพี่น้อง แม้ว่าพี่น้องชายหญิงทั้งหลายในพระคริสต์อาจแตกต่างกันบ้างในบางประเด็นที่เล็กน้อยเกี่ยวกับหลักคำสอน พวกเขา ก็ยังสามารถเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ในความรัก พวกเขาอาจตกลงที่จะเห็นต่างกันในเรื่องเล็ก แต่ในความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริงซึ่งไม่ลำเอียง พวกเขาสามารถเห็นตรงกันในเรื่องใหญ่ และมีความรักแบบเดียวกันต่อกันและกันได้

“...มีใจรู้สึก...พร้อมเพรียงกัน...” บรรดาผู้รับบอกรว่าความหมายของคำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้คือ “การรวมกันเป็นหนึ่งของจิตใจ” เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวฟิลิปปีเหล่านั้นผูกพันกันในการรักและสามัคคีธรรมอย่างใกล้ชิดจนถึงขนาดที่ว่าคริสตจักรท้องถิ่นแห่งนั้นจะดำเนินชีวิตเป็นหน่วยเดียว ราวกับว่าจิตใจเดียวสั่งการพวกเขา

“...และคิดพร้อมเพรียงกัน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ที่จะคิดสิ่งเดียวกัน” พวกเขาจะต้องไม่มีความคิดที่แตกต่างกัน เปาโลใช้หลายสำนวนในข้อนี้ แต่ในทุกสำนวนเราเห็นว่าเขากำลังอ้อนวอนขอความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของหัวใจ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของความรู้สึก ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของแผนการและจุดประสงค์ เขาอยากให้คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีเป็นหน่วยเดียวกัน

ข้อ 3: “อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือนับว่าคนอื่นดีกว่าตัว”

“...ในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี...” ไม่ว่าจะภายใต้สถานการณ์ใด อย่าให้คริสตจักรทำสิ่งใดด้วยจิตวิญญาณแห่งการทุ่มเถียงกันหรือชิงดีชิงเด่นเด็ดขาด ผู้เชื่อทั้งหลายควรทำทุกสิ่งที่พวกเขาทำโดยยึดหลักการแบบคริสเตียนที่เคร่งครัดด้วยความปรารถนาที่จะคงไว้ซึ่งความจริงและถวายเกียรติพระเจ้าในทุกสิ่ง แต่บ่อยครั้งเหลือเกินที่กฎคริสเตียนข้อนี้ถูกฝ่าฝืน กระทั่งโดยคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว

หลายครั้งเหลือเกินที่คริสเตียนทั้งหลายพยายามที่จะทำเกินหน้ากัน เพื่อที่จะเห็นว่าคนไหนจะสามารถเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดและไปถึงตำแหน่งสูงที่สุดในที่ประชุม ดังนั้นความเยอหยิ่งอันน่าเกลียดจึงเข้ามา และสง่าราศีที่ควรถูกถวายให้แก่พระคริสต์กลับถูกยกให้แก่มนุษย์แทน มีหลายคนในที่ประชุมท้องถิ่นที่ถึงขนาดพยายามที่จะถวายทรัพย์สินมากกว่าคนอื่น และโอ้อวดความใจกว้างของตน

ไม่มีสิ่งใดในคริสตจักรที่ควรถูกกระทำเพื่อนำสง่าราศีและคำสรรเสริญมาสู่ตัวเอง เราไม่ควรมีความคิดเห็นอันโอ้อวดเกี่ยวกับความสามารถและของประทานต่างๆของตัวเราเอง *สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ หากเรากระทำมันด้วยการ*

ยกย่องตัวเอง อยากได้เกียรติและคำสรรเสริญของมนุษย์ หากเราทำมันเพื่อดึงดูดความสนใจและทำให้ตัวเราเองโดดเด่นที่สุดในที่ประชุม *เราก็กำลังทำบาป* – และจะไม่มีบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้อารักขาเช่นนั้นเลย

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า – “และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย” ในเวลาที่กำหนด – และสง่าราศีจะเป็นของพระองค์ พระองค์ทรง**สมควรได้รับ**สง่าราศี คำเอนิยอ คำสรรเสริญและเกียรติทั้งสิ้น เราไม่ควรขโมยไปจากพระเยซู!

“...แต่จงมีใจถ่อม...” คริสเตียนทั้งหลายจะต้องเป็นคนสงบเสงี่ยมเจียมตัวและถ่อมใจ เราจะต้องไม่กระทำความที่ต่างๆของเราด้วยความคิดว่าเราอยากได้รับการรับรู้อันเหมาะสมจากมนุษย์สำหรับสิ่งที่เรากระทำ *พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รับรู้หน้าที่อารักขาแบบที่ถูกต้องและประทานบำเหน็จแก่เราสำหรับหน้าที่อารักขาแบบที่ถูกต้องนั้น*

แน่นอนว่ามีความถ่อมใจแบบคนหน้าซื่อใจคด – บางคนอ้างว่าเป็นคนถ่อมใจซึ่งจริงๆแล้วไม่ได้ถ่อมใจเลยสักนิด! พวกเขาอ้างว่าเป็นคนไม่สำคัญและไม่ได้รับการฝึกมา แต่พวกเขาก็รู้สึกอย่างลึกลับว่าตนสามารถทำหน้าที่นั้นได้ดีกว่าใครๆในที่ประชุม นั้น ความถ่อมใจและความอ่อนสุภาพที่แท้จริงมาได้โดยทางการแยกตัวออกให้บริสุทธิ์เท่านั้น ซึ่งเป็นผลของชีวิตที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ

“...ถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” มีอยู่สองสามคนในคริสตจักรทุกแห่งที่คิดว่าพระเจ้าขาดพวกเขาไม่ได้ (พวกเขายังไม่ได้ค้นพบว่าพระองค์ทรงไปได้สบายโดยไม่ต้องมีพวกเขาก็ได้!) เมื่อเรามาถึงจุดที่เราารู้สึกว่าพระเจ้าทรงดูแลคริสตจักรของพระองค์โดยขาดเราไม่ได้ เราก็ก็นใจได้เลยว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากำลังทำอยู่นั้นถูกกระทำโดยความอวดดีและเพื่อนำเกียรติมาสู่ตัวเราเอง ไม่ใช่เพื่อถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

เมื่อคริสเตียนคนใดนับถือผู้อื่นว่าดีกว่าตัวเองอย่างจริงจัง เขาก็จะเป็นคนถ่อมใจและเจียมตัว เป็นทรัพย์สินที่มีค่าต่อคริสตจักรและเป็นคำพยานอันยิ่งใหญ่ในชุมชนนั้นๆ

ข้อ 4: “อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย”

หากคริสตจักรอยากจะเป็นอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากให้มีมันเป็น จะต้องไม่มีการวิวาทภายใน จะต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ผู้เชื่อเหล่านั้นจะต้อง “มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน” หากงานในที่ประชุมถูกกระทำด้วยการพู่กันเพียงคนเดียวหรืออวดดี หากสมาชิกเหล่านั้นชอบทะเลาะเบาะแว้ง พวกเขาก็นำความอภัยมาสู่คริสตจักรและความเหยียดหยามมาสู่ชาวประเสริฐ หลายต่อหลายครั้งเหตุแห่งพระคริสต์ถูกขัดขวางเพราะเรื่องหุยมหิมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความคับข้องใจที่ต่างคนต่างมีต่อกัน ซึ่งบ่อยครั้งเกิดขึ้นพร้อมความเยอหยิ่งอันโง่เขลาและการหาเกียรติเข้าตัว

มีความเยอหยิ่งแบบที่ถูกต้อง (นั่นคือ ความภาคภูมิใจ) และคริสเตียนก็มีหลายสิ่งให้ภาคภูมิใจ แต่ก็มี ความเยอหยิ่งที่**บาป**หนาเช่นกัน มีความถ่อมใจที่แท้จริง และมีความถ่อมใจแบบคนหน้าซื่อใจคด เราควรมี**ใจชอบพระคุณ**ที่**ได้**รู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า! มันควรทำให้ใจเราถ่อมที่**ได้**รู้ว่าพระเจ้าทรงใช้การเราในฐานะผู้รับใช้ ในฐานะผู้สื่อสารของพระองค์บนโลกนี้

เปาโลมีความเยอหยิ่งแบบที่ถูกต้อง – เขาภาคภูมิใจในการประกาศว่าเขาเป็นของพระเจ้า ว่าเขาเป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่เป็นโดยพระคุณของพระเจ้า...ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้านั้น ไม่มีความดีประการใดเลย!”

คริสเตียนที่แสวงหาเกียรติเข้าตัว ที่สนใจแต่ตัวเอง ก็ไม่ได้กำลังเกิดผลของพระวิญญาณอย่างแน่นอน เขาเกิดผลต่างๆของเนื้อหนังและของความคิดที่รักโลกตามแบบเนื้อหนัง ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่มองการงาน ความสำเร็จและการบรรลุเป้าหมายต่างๆของตัวเองอย่างเยอหยิ่ง การหมกมุ่นอยู่กับ “เรื่องต่างๆของเราเอง” คือตัวจุดรั้งที่หนักล้นที่สุดต่อสามัคคีธรรมที่แท้จริง คริสเตียนที่มีความสุข ผู้ที่พระเจ้าสามารถใช้การได้อย่างสัมฤทธิ์ผล คือผู้เชื่อที่มีใจถ่อมและจิตวิญญาณที่เต็มใจ ผู้ที่ตระหนักว่ามีคนอื่น ๆ ที่ทำงานนั้นได้ดีพอๆกับตน ชายหรือหญิงคนใดที่เต็มใจที่จะทำงานเพื่อเห็นแก่ตัว พระคริสต์และเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นก็สามารถถูกพระเจ้าใช้การได้อย่างยิ่งใหญ่ แต่คริสเตียนคนใดที่เยอหยิ่ง เห็นแก่ตัวสนใจแต่ตัวเองก็ไม่สามารถหวังได้ว่าจะถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าใช้การหรือจะได้รับบำเหน็จในบั้นปลายแห่งการเดินทางของชีวิต

คริสตจักรที่เมืองฟิลิปปอยุ่ที่นั่นเพราะการที่เปาโลประกาศข่าวประเสริฐที่บริสุทธิ์และไม่เจือปนเกี่ยวกับพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เขาอยากให้อะไรๆของเขาในความเชื่อแน่นค้ำเนินตามรอยเท้าของเขาเหมือนกับที่เขาดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู เขาอ้อนวอนว่า “ขอเพียงแต่พวกท่านประพฤติตนให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์” เมื่อทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า – ไม่ใช่แค่นั้นสิ่งที่พวกเขากล่าวเท่านั้น แต่ในสิ่งต่างๆที่พวกเขากระทำและในเพื่อนฝูงที่พวกเขาคบหาสมาคมด้วย

กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง” (1 ปต. 1:22)

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และเขาอยากให้อะไรๆของเขาในความเชื่อแน่น “จงอุทิศสำห้ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฮบ. 12:14) เขาประกาศข่าวประเสริฐที่ *เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช* – ข่าวประเสริฐซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอด ฤทธิ์เดชที่จะขจัดบาปออกไปจากชีวิต โนโรม 6:12 เขาอ้อนวอนว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น”

ในเอเฟซัส 5:1,2 เขาสั่งว่า “เหตุฉะนั้นท่านจงเป็นผู้ประพฤติตามแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา...”

การถ่อมพระองค์ลงเจ็ดแบบของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 5: “ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย”

เปาโลใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นแบบอย่างเพื่อที่จะสอนเรื่องความจำเป็นของการถ่อมใจแบบคริสเตียน ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องให้พระเยซูเจ้าเป็นแบบอย่างของตน พระองค์ได้เสด็จมาจากสถานที่แห่งสง่าราศีอันเหลือบรรยาย และทรงรับสภาพมนุษย์เพื่อที่จะกระทำภารกิจที่ต่ำต้อยที่สุด – และพระองค์ก็ทรงกระทำมันเพื่อที่เราทั้งหลายจะได้รับ *ความรอด!* พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบที่คริสเตียนทั้งหลายจะต้องทำตาม ความปรารถนาอันดับแรกสุดของพระองค์ คือ กระทำตามพระประสงค์ของพระบิดา เพื่อกระทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ทรงใช้พระองค์มากระทำให้สำเร็จ

ทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำล้วนถูกกระทำเพื่อผู้อื่น พระองค์ไม่เคยกระทำการอัครจริยใดหรือดำเนินไปที่ใดเพื่อประโยชน์สุขหรือความสบายของพระองค์เองเลย พระองค์ตรัสว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตร

มนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศირษะ” (มธ. 8:20) พระองค์ทรงขอยืมเรือลำหนึ่ง และทรงใช้มันเป็นธรรมาสน์เพื่อเทศนาแก่ฝูงชนที่อยู่บนฝั่งทะเล พระองค์ทรงขอยืมมือเทีียงของเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งเพื่อที่จะเลี้ยงคนนับพันๆที่มาฟังพระองค์เทศนา พระองค์ถึงขนาดทรงขอยืม*โมเมนต์ฝั่งศพ*แห่งหนึ่งเพื่อที่จะถูกฝังพระศพในนั้นด้วยซ้ำ!

พระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อรับใช้ เพื่อให้ เพื่อปรนนิบัติ และเพื่อช่วยให้รอด สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะตัวของพระผู้ช่วยให้รอด และเรามีคำสั่งต่างๆของพระองค์ที่มีแก่คนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์:

“ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:27-28) และเปาโลจึงบอกผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เราพระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย”

คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่รับการปรนนิบัติ – พวกเขาจะต้อง*ปรนนิบัติ* เราตั้งตัวเป็นนายเหนือตัวไม่ได้เพราะว่าเราเป็น*ทาสรับใช้* พระเยซูได้ทรงซื้อเราด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์และเราจะต้องให้พระองค์เป็นอันดับหนึ่งในการรับใช้ของเรา ในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์เราจะต้องถวายร่างกายของเราและทุกสิ่งที่เรามีในหน้าที่ผู้รักชาติที่สัตย์ซื่อแก่พระองค์ และไม่กระทำการสิ่งใดที่จะลดรั้งข่าวประเสริฐหรือนำความเหยียดหยามมาสู่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์

ข้อ 6: “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้านั้นได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย”

ในข้อ 6, 7 และ 8 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงย้อนรอยพระบาทของพระเยซูเจ้าตั้งแต่ความเท่าเทียมกันกับพระเจ้าจนถึงการสิ้นพระชนม์อันน่ากลัวของพระองค์บนกางเขน พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงในความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย” พระเยซูได้ทรงทำให้ตัวพระองค์เองต้อยต่ำ แต่บัดนี้พระองค์ประทับนั่งในสง่าราศี ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ซาตานได้แสวงหาที่จะยกตัวขึ้น และมันได้ถูกเหยียดลงแล้ว เพราะความเยอหยิ่ง และการกบฏต่อพระเจ้า มันจึงถูกขับออกจากสวรรค์ และกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารังเกียจที่สุดเท่าที่พระเจ้าหรือมนุษย์เคยรู้จัก

พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น” (มธ. 23:12) ไขแล้วครับ ทางขึ้นสำหรับพระเจ้านั้นคือทางลง

พระเยซูได้ทรงดำรงตำแหน่งสูงที่สุดในสวรรค์ ในคำอธิษฐานเสนอความแทนของพระองค์ในยอห์น 17 พระองค์ทรงกล่าวถึงสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดา “ก่อนที่โลกนี้มีมา” พระองค์ได้ทรงเลือกที่จะสละทั้งความสูงส่งแห่งสง่าราศีและได้เสด็จลงมาต่ำที่สุดเท่าที่พระองค์จะทำได้ – โดยทางกางเขนนั่น จนถึง “เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก” (อฟ. 4:9, 10) แต่พระเจ้าได้ทรงชูพระองค์ให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย และทรงยกชูพระองค์ “สูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง”

“พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้า...” ไม่มีคำพูดใดที่แจ่มชัดไปกว่านี้แล้ว พระเยซูได้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทาทะได้รับสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1, 14)

พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระเจ้า ไขแล้วครับ *พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า* และขณะที่พระองค์ทรงตั้งพลับพลาอยู่บน

โลกนี้ในตอนนั้นพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) ก่อนที่พระเจ้าทรงสร้างผงคลีดินที่พระองค์ทรงใช้สร้างมนุษย์ ก่อนที่พระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้ ก่อนที่พระองค์ทรงวางดาวดวงแรกไว้ในท้องฟ้า พระเยซูทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่แห่งนิรันดร์กาล – ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดา อยู่ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1:18)

ไม่ว่าพระเจ้าทรงมีสภาพใดในนิรันดร์กาลที่อยู่ข้างหลังเรา *พระคริสต์ก็ทรงมีสภาพนั้น* พระองค์ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น และไม่มีสภาพใดที่สูงส่งกว่า ด้วยเหตุนี้พระเยซูซึ่งอยู่ในสภาพของพระเจ้าจึง “มิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย”

พระวาทนะนิรันดร์มิได้ทรงทำให้พระองค์เองว่างเปล่าจากพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์หรือคุณลักษณะต่างๆแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์แค่ทรงรับเอาร่างกายเนื้อหนังกายหนึ่งและทรงทำให้พระเจ้าปรากฏแก่สายตาผ่านการปรากฏของเนื้อหนังเท่านั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้ทรงนำเอาพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ในกายหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นมนุษย์เหมือนกับที่เราเป็นมนุษย์หากกล่าวถึงเนื้อหนังของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงแสดงออกถึงคุณลักษณะต่างๆแบบพระเจ้าของพระองค์ทั้งหมดเมื่อถึงเวลาที่ต้องแสดง และได้ทรงกระทำสิ่งที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนไหนจะกระทำได้

นิโคเดมัสสารภาพเช่นนี้: เขากล่าวแก่พระเยซูว่า “ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” (ยอห์น 3:2)

แม้แต่พวกปีศาจก็ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง: พวกมันร้องออกมาว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระองค์เล่า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ” (มธ. 8:29)

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเสมอมา และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าเสมอไป พระองค์ได้ปรากฏพระองค์หลายครั้งในพันธสัญญาเดิม – ปกติแล้วในสภาพของ “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ทูตสวรรค์แห่งพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้นหาใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา (อพย. 3:2)

ในโยชูวา 5:13, 14 พระองค์ทรงเป็นทหารผู้หนึ่งที่ถือดาบ: “และต่อมาเมื่อโยชูวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมาถือไว้ในมือของตนยืนอยู่ตรงหน้าท่าน และโยชูวาเข้าไปหาชายนั้น และกล่าวแก่ท่านผู้นั้นว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราทั้งหลายหรืออยู่ฝ่ายศัตรูของพวกเรา” และท่านผู้นั้นตอบว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่ที่เรา มาตอนนี้ก็มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์” และโยชวาก็กราบลงถึงดินและนมัสการ และถามท่านผู้นั้นว่า “เจ้านายของข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรแก่ผู้รับใช้ของท่าน”

ไม่ว่าพระเยซูได้ทรงปรากฏพระองค์ในรูปร่างใดในพันธสัญญาเดิม *พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าเหมือนเดิม* และเมื่อพระองค์ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดามาเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ พระองค์ก็ได้ทรงนำความเป็นพระเจ้าของพระองค์ติดตัวพระองค์มาด้วย – พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง

พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” แต่พระองค์ทรงยอมให้คนอื่นเรียกพระองค์ว่าพระบุตรของพระเจ้าและไม่ทรงปฏิเสธชื่อเรียกนั้น ความเป็นพระเจ้าไม่เคยจากพระองค์ไปไหน พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระองค์ และพระองค์จะทรงอยู่กับพระบิดาเมื่อสิ่งสรรพสำเร็จและตลอดไปจนนิรันดร์กาล

พระองค์ทรงรับสภาพกายเนื้อหนัง แต่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ดังนั้นพระองค์จึงไม่คิดว่าการทำงานที่เปรียบกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย

พระองค์มิได้ทรงรับเอาตำแหน่งที่ไม่เป็นสิทธิอันชอบธรรมของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงอ้างว่าเท่าเทียมกับพระบิดาพระองค์ก็ไม่ได้ทรงกล่าวอ้างอย่างผิดๆ พวกยิวกล่าวว่าพระองค์สมควรตายเพราะว่าพวกเขาถือว่า “ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า” (ยอห์น 5:18) แต่มันเป็นทั้งพระลักษณะของพระองค์และสิทธิของพระองค์ที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น” – และพวกเขาจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ (ยอห์น 8:58, 59) พระองค์ทรงพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าโดยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำและถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ตรัส

ในข้อ 6 เราเห็นพระเยซูในสภาพของพระเจ้า เท่าเทียมกับพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้า ในข้อ 7 พระองค์เริ่มเสด็จลงมา – ที่สะกาว – จนกระทั่งพระองค์ไปถึงจุดแห่งการถูกเหยียดหยามที่ไม่มีมนุษย์คนใดไปถึงมาก่อนหรือหลังจากนั้น

ข้อ 7: “แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และพระองค์ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ และทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์”

คุณลองนึกภาพพระเจ้า – ผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล – ผู้ทรงยอมถูกเหยียดหยามขนาดนั้นออกไหม? พระองค์ทรงสละทั้งพระองค์เอง มนุษย์ไม่ได้ปลดเปลื้องความโอ้อวดระการการของพระองค์ พระองค์ทรงเต็มพระทัยปลดเปลื้องพระองค์เองและทรงรับความดูหมิ่นเหยียดหยามแทนเราเพื่อที่เราทั้งหลายจะถูกยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า – “และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นผู้รับมรดกคือเป็นผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นผู้รับมรดกร่วมกับพระคริสต์...” (รม. 8:17)

พระเยซูทรงดำเนินชีวิตแบบมนุษย์อย่างแท้จริง – พระองค์ไม่ได้ทรงเสแสร้ง พระองค์ไม่ได้แกล้งเป็นมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงเลียนแบบมนุษย์ – พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้า ผมชี้ให้เห็นไปแล้วว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเรียกพระองค์เองว่าพระบุตรของพระเจ้า แต่ทรงเรียกว่าบุตรมนุษย์ ในยอห์น 18:6 พระองค์ทรงใช้พระนามแบบพระเจ้าของพระองค์ (พระองค์ตรัสว่า “เราเป็น”) และพวกศัตรูของพระองค์ก็กลับถอยหลังและล้มลงถึงดิน มันไม่ใช่การปลอมแปลงที่พระองค์จะทรงใช้พระนามแบบพระเจ้าของพระองค์

ในอพยพ 3:14 เราอ่านว่า “และพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า **“เราเป็นอยู่ เราเป็นอยู่”** และพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงพูดกับชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า **‘เราผู้เป็นอยู่’** ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย”

พระเยซูทรงเป็น “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ – แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงพอๆกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง มิฉะนั้น ความหมายของคำกล่าวที่ได้รับการดลใจในลูกา 2:52 คืออะไร: “พระเยซูก็ได้จำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา...”? หากพระองค์มิได้ทรงเป็นมนุษย์จริงๆและเป็นพระเจ้าจริงๆ พระองค์จะทรงจำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญาได้อย่างไร? **พระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบในพระปัญญา**และไม่มีเหตุที่พระปัญญาของพระองค์จะต้องจำเจริญขึ้น

พระคริสต์ไม่เพียงทรงกระทำให้พระองค์เอง “ไม่มีชื่อเสียงใดๆ” เท่านั้น แต่พระองค์ทรงก้าวต่ำลงไปกว่าเดิมในการถูกเหยียดหยามด้วย: พระองค์ **“ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้”** ผู้รับใช้ต่อผู้ใด? คำตอบนั้นมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น: **ต่อพระเจ้าพระบิดา**

ในฮีบรู 10:7 เราอ่านว่า “...ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์พระองค์” (ในหนังสือก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์) ในอิสยาห์ 52:13 พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เทิดทูน และท่านจะสูงนิก” หากคุณอ่านข้ออื่นๆที่เหลือในบทนั้น คุณจะเห็นว่าอิสยาห์กำลังกล่าวถึงพระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูทรงเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง ทาสรับใช้คนหนึ่ง ต่อพระเจ้าพระบิดา และบัดนี้พวกเราที่บังเกิดใหม่แล้วเพราะความรักของพระเจ้าและของประทานอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า ก็เป็นทาสรับใช้ของพระเยซูคริสต์

“...บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มาระโก 10:45)

“...แต่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้” (ลูกา 22:27)

ในยอห์น 13:4, 5 เราเห็นพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง ขณะที่พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออก ทรงหยิบผ้าเช็ดตัว (สัญลักษณ์ของผ้ากันเปื้อนของผู้รับใช้คนหนึ่ง) และทรงคาดเอาพระองค์เอง จากนั้นพระองค์ทรงทำหน้าที่รับใช้อันต่ำต้อยที่สุดเท่าที่คนใดจะกระทำได้ในสมัยของพระองค์: “แล้วก็ทรงเทน้ำลงในชามอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก”

มันเป็นหน้าที่ของผู้รับใช้ที่รับจ้างที่จะล้างเท้าที่เปื้อนฝุ่นของพวกแขกเมื่อพวกเขาเข้ามาในเรือนหลังหนึ่ง พระเยซูทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งอย่างแท้จริง และทรงกระทำหน้าที่เหล่านั้นของผู้รับใช้คนหนึ่ง จากนั้นในข้อ 15 ของบทเดียวกันนั้น พระองค์ทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์ว่า “เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน”

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่วันนี้คริสเตียนจำนวนมาก – โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคนที่ออกปากยอมรับว่านับถือคริสตศาสนา – รู้สึกว่าตนควรได้รับการปรนนิบัติ หลายครั้งพวกเขาดูเหมือนจะคิดว่ามนุษย์ชาติเป็นหนี้พวกเขาและพวกเขาสมควรมีชีวิตที่สุขสบาย กระนั้นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์ก็ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง ทรงสวมเสื้อผ้าของผู้รับใช้ และทรงกระทำหน้าที่อันต่ำต้อยที่สุดที่ผู้รับใช้คนใดจะกระทำได้เพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระเยซูทรงวางแบบอย่างไว้แล้ว และเราก็ได้รับคำเชิญชวน – ใช่แล้วครับ เราได้รับคำบัญชาให้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

พระบุตรของพระเจ้าทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ พระองค์ทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ – แต่พระองค์ทรงก้าวต่ำลงไปกว่าเดิมอีก: พระองค์ “ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์”

ยกเว้นข้อ 8 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูไม่เคยถูกกล่าวถึงในฐานะ “มนุษย์คนหนึ่ง” เลย พระองค์ทรงถูกเรียกเสมอว่า มนุษย์ – และมันก็ควรเป็นเช่นนั้น พระเยซูทรงถูกทำให้เป็น “มนุษย์” – ไม่ใช่ “มนุษย์คนหนึ่ง” ซึ่งหมายถึงคนอื่นๆหนึ่ง ในฐานะอาดัมคนสุดท้าย พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของมนุษยชาติทั้งปวง มนุษย์ทั้งตระกูล

พระองค์ได้เสด็จไปยังกางเขนนั้นในฐานะมนุษย์ พระองค์เสด็จไปที่นั่นเพื่อมนุษย์ทั้งปวง เพื่อมนุษยชาติ พระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง (2 คร. 5:15) ทุกคนสามารถร่วมแบ่งปันในพระราชกิจแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ได้ หากพวกเขาปรารถนา ทุกคนได้รับการเชิญชวน พระองค์ไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนไม่กี่คนที่ถูกเลือกสรร พระองค์ทรง

สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก พระองค์ไม่ได้ทรงถูกสร้างให้อยู่ในลักษณะของ “มนุษย์คนหนึ่ง” (a man) แต่ในลักษณะของ**มนุษย์ทั้งหลาย** (men)

ข้อ 8: “และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน”

ผมขอกล่าวซ้ำว่า – พระเยซูไม่ได้ทรงปลอมตัวเป็นมนุษย์ พระองค์ไม่ได้แค่*สวม*พระองค์เองในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง และ**พระเจ้า**อย่างแท้จริง ผมรู้ว่าความจริงแบบคู่เรื่องพระเจ้า-มนุษย์เป็นเรื่องที่ยากจะเข้าใจสำหรับความคิดที่อ่อนด้อยและจำกัดของเรา แต่ถึงกระนั้น เราก็สามารถต้อนรับพระเยซูได้ด้วยใจที่สำนึกบุญคุณ – และเมื่อพระราชกิจแห่งพระคุณถูกกระทำในใจของเรา เราก็ไม่ถามคำถามว่า “อย่างไร” เราเพียงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่าเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์!

ในฮีบรู 2:16, 17 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง...”

พระคัมภีร์พิสูจน์ให้เห็นอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์:

ในมัทธิว 4:2 พระองค์ทรงหิวอาหารสำหรับร่างกาย

ในมัทธิว 4:3 พระองค์ทรงถูกทดลอง เหมือนกับที่เราถูกทดลอง

ในยอห์น 4:6 พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยฝ่ายร่างกาย

ในยอห์น 11:35 พระองค์ทรงร้องไห้ด้วยความสงสารมิตรสหายของพระองค์

ในฮีบรู 2:18 เราอ่านว่า “เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้”

พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นมนุษย์เพื่อที่พระองค์จะทรงมีชีวิตเหมือนอย่างที่มีมนุษย์มีชีวิต เพื่อที่พระองค์จะทรงถูกทดลองเหมือนอย่างที่มีมนุษย์ถูกทดลอง – และเพื่อที่พระองค์จะทรงเอาชนะได้ในทุกรายละเอียดปลีกย่อยเพื่อที่ว่า**เราทั้งหลาย**จะเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์

พวกยิวขณะนั้นกำลังรอคอยบุคคลผู้หนึ่งที่มีลักษณะโดดเด่นเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจทรราชย์ของโรม พวกเขากำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ของตน แต่เมื่อพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว – โดยถือกำเนิดในรางหญ้าแทนที่จะเป็นในพระราชวัง – และทรงดำเนินชีวิตแบบคนต่ำด้อยที่ไม่มีใครรู้จัก พวกเขา ก็กล่าว “เราจะไม่ให้ชายคนนี้ครอบครองเหนือเรา!” พวกเขาปฏิเสธความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ และแทนที่จะสวมมงกุฎกษัตริย์ให้พระองค์ พวกเขากลับสวมมงกุฎหนามให้พระองค์และตอกตะปูตรึงพระองค์เสียที่กางเขน!

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ พระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งสง่าราศี แต่พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ในฐานะพระเจ้าในสภาพเนื้อหนังพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงเลือกสถานที่ต่ำด้อยที่สุดเท่าที่มนุษย์คนใดจะเลือกได้ พระองค์ประสูติในหมู่บ้านที่มีขนาดเล็กมากๆ แห่งหนึ่ง ในสถานที่แห่งหนึ่งที่ต่ำด้อยมากๆ – โรงแกะ มารดาของพระองค์เป็นหญิงที่ถ่อมใจมากๆ และวัยเด็กของพระองค์ก็ถูกใช้ในบ้านของช่างไม้คนหนึ่ง แม้แต่การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างเปี่ยมชัยชนะของพระองค์ก็ต้องใช้ลาตัวหนึ่งที่ขอยืมเขามา

ใน 1 โครินธ์ 1:26-31 เปาโลเตือนความจำเราว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียก

มานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์ของพระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’”

สำหรับบางคน อาจดูเหมือนว่าพระเจ้าต้องยอมทนกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงหาได้ – บุรุษบางท่านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยประกาศข่าวประเสริฐก็มาจากภูมิหลังอันต่ำต้อย พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเขามาจากสาขาอาชีพที่ต่ำต้อยที่สุด พระองค์ทรงมีแผนการแบบพระเจ้า และเห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะเรียกคนที่ต่ำต้อย – อันที่จริงแล้ว *บรรดาคนที่ต่ำต้อย (ถ่อมใจ) คือพวกเดียวที่พระเจ้าทรงใช้การได้* ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าต้องสละทิ้งอัตตาออกไปให้หมด

“ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวด เหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย” (1 คร. 4:7)

ขณะที่พระเยซูทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขน พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ต่างเยาะเย้ยพระองค์ พวกเขากล่าวว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้!” (มธ. 27:42) พวกเขาช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร! ตอนที่พวกเขาหารจับกุมพระเยซู เปโตรชกดาบของตนออกและฟันหูผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตขาด:

“พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย... ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานหุตสวรรค์แก่เราว่าสับสองกองไม่ได้หรือ” (มธ. 26:52, 53) หากพระเยซูทรงสามารถเรียกหุตสวรรค์สับสองกองได้ตอนที่พระองค์ทรงถูกจับกุม พระองค์ก็ทรงสามารถเรียกหุตสวรรค์เป็นร้อยกองได้ตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนหากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะกระทำเช่นนั้น เมื่อคนเหล่านั้นตรึงพระองค์ที่กางเขน พระองค์ทรงสามารถแสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์และผลาญศัตรูเหล่านั้นของพระองค์เสียก็ทำได้

แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทำลายชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย – พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด และ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” ก็ **สามารถ** รับความรอดได้โดยการแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ โอ้ ใช่แล้วครับ! พระองค์ทรงช่วยผู้อื่นให้รอด! พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยผู้อื่นให้รอด เพื่อมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อตายเพื่อผู้อื่นเพื่อที่พวกเขาจะได้มีชีวิต – และพระองค์ทรงทำภารกิจของพระองค์สำเร็จแล้ว

พระเจ้าเองทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงเยียมเยียนบ้านของคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย พระองค์ทรงรักษาคนตาบอดให้หาย พระองค์ทรงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด ผู้ใดก็ตามที่ต้องการความเมตตาการุณาของพระองค์และการอัครจริยต่างๆของพระองค์ พระองค์ก็ทรงปรนนิบัติพวกเขา ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงขีดสุดแห่งความถ่อมใจ:

“...ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” มันเป็นคำสั่งของพระเจ้าที่ให้คนๆหนึ่งตายเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งหลาย เพราะว่า “ค่าจ้างของความบาปของความตาย” *พระเจ้าทรงตายไม่ได้* และกระนั้นความเป็น

พระเจ้าในพระเยซูก็ก้าวลงไปในความตายเมื่อพระเยซูทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้มีชีวิตอยู่
ชั่วนิรันดร์

เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และแล้วเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป (ปฐก. 5:24) เอลิยาห์ถูกรับไป
สวรรค์ในรถรบเพลิง (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) แต่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์อย่างน่าอัศจรรย์และน่าอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่มนุษย์
คนใดจะตายได้ การตรึงกางเขนเป็นรูปแบบการประหารชีวิตที่ต่ำที่สุดในสมัยของพระองค์ อำนาจแห่งการไถ่อยู่ในความ
ตายของพระองค์ – ไม่ใช่ในชีวิตที่ปราศจากบาปของพระองค์

ในฮีบรู 5:8 และ 9 เราพบถ้อยคำที่เป็นข้อลึกลับ – ถ้อยคำที่เราจะไม่วันเข้าใจอย่างถ่องแท้จนกว่าเราวันที่
พระบาทของพระเยซูในอาณาจักรของพระองค์:

*“ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่
พระองค์ได้ทรงทนเอา และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์
สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์”*

แม้พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง พระองค์ก็ทรงเชื่อฟังในทุกรายละเอียด ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ
ล้วนถูกกระทำในความเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระเจ้าและสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า และในการทำเช่นนั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรง “ถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการ” ผู้หนึ่งที่สมบูรณ์แบบเท่านั้นจะสามารถกลายเป็นผู้จัด
เตรียมความรอดนิรันดร์ได้

ในสวนเกทเสมนี เมื่อพระเยซูทรงเห็นถ้วยอันขมขื่นนั้นถูกส่งต่อมายังหน้าพระพักตร์พระองค์ คือถ้วยใบหนึ่งที่นำ
กลัวเกินกว่ามนุษย์จะสามารถบรรยายได้ พระองค์ก็ทรงร้องออกมาว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้
เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของ
พระองค์!” (มธ. 26:39)

พระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ทรงเชื่อฟัง พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์ และโดยความเชื่อฟังและความทุกข์
ทรมานของพระองค์ เราทั้งหลายจึงได้รับการไถ่โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ “เพราะว่าคน
เป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคน ๆ เดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็จะเป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่
ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น” (รม. 5:19)

ผมจะขอเน้นย้ำอีกทีว่าเราไม่ได้เป็นลูกของพระเจ้าโดยทางความเชื่อฟังของเราเอง เราได้รับการไถ่โดยทางความ
เชื่อฟังของพระคริสต์ อาดัมคนสุดท้าย

พระเยซูไม่เพียงสิ้นพระชนม์เท่านั้น พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์ด้วยความตายแบบทั่วไป พระองค์ทรง
สิ้นพระชนม์ด้วยความมรณาแห่งกางเขนโดยถูกต้องอยู่ระหว่างอาชญากรสองคนที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด พระองค์ทรงรับ
โทษแทนเราบนกางเขนที่อยู่ตรงกลางนั้น พระองค์ทรงถูกพรรณนาโดยผู้แต่งเพลงสดุดีในเพลงสดุดี 22:6 ว่า:

“ข้าพระองค์เป็นดุจดั่งทวนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น” พระเจ้า – มนุษย์ - ตัวทวนอน พระเยซูทรงเป็น
พระเจ้าจริง ๆ พระองค์ได้ทรงก้าวลงจากตำแหน่งนั้น (ไม่ได้ทรงสละทิ้งความเป็นพระเจ้าของพระองค์แต่ทรงห่อความเป็น
พระเจ้านั้นไว้ในสภาพของมนุษย์) และถูกผู้คนมองดูดุจดั่งทวนอนตัวหนึ่ง – ถูกรังเกียจ

เหตุใดสิ่งเหล่านี้ทั้งสี่จึงเกิดกับพระบุตรของพระเจ้า? พระวาระของพระองค์บอกเราว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อรับบริการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติ และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด และถ้าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด นั้นพระองค์ก็จะต้องรับโทษแทนคนบาป – และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ – ในความมรณาที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

พระเยซูผู้ทรงถูกยกชู

ข้อ 9: “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามที่ปวงให้แก่พระองค์”

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงวางพระทัยพระเจ้าในการถูกเหยียดหยามและการทนทุกข์จนถึงขีดสุด และพระเจ้าทรงให้เกียรติพระองค์โดยการยกพระองค์ขึ้นจากพวกคนตายและยกชูพระองค์ขึ้นสู่ตำแหน่งสูงที่สุดที่สวรรค์รับได้ - ที่นั่น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงโอศุภรรยานภาพเบื้องบน

โดยทางการทนทุกข์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงกลายเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์ ผู้ริเริ่มและกระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ ในสวนเกทเสมนี พระองค์ทรงเผชิญกับความเจ็บปวดรวดร้าวของจิตใจ วิญญาณและร่างกายอย่างที่ไม่มียุขยัคนใดเคยเจอมาก่อน – และจะไม่มีวันเจอเลย กระนั้นพระองค์ก็ทรงอธิษฐานว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์” พระองค์ทรงมีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระบิดา พระองค์ทรงรู้ว่าพระประสงค์ของพระบิดานั้นดีที่สุด พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงขีดสุดแห่งความถ่อมใจ และพระเจ้าจึงได้ทรงยกชูพระองค์ขึ้นสู่สงาราศีสูงสุดเท่าที่สวรรค์ให้ได้ ไม่มีผู้ใดจะพ่ายแพ้โดยการวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า

ถ้าเราเดินตามพระเจ้า พระเยซูทรงนำเรา และประทานรัศมีให้อัมหนา
เมื่อเราทำตามพระทัย พระองค์สถิตในใจ ของทุกคนที่ยอมเชื่อและฟังคำ
ไม่มีทุกข์เกิดขึ้นได้ ไม่มีผิดในจิตใจ เพราะอำนาจของพระคริสต์ขับไล่ไป
ไม่ต้องกลัวหรือสงสัย ไม่มีโศกเศร้าร้องไห้ มาแล้วพานเมื่อเราเชื่อและฟังคำ
ถ้าเรามีความลำบาก หรือถ้ามีความทุกข์ยาก พระเยซูทรงช่วยให้พ้นมารร้าย
หากมีความทุกข์เหลือหลาย ไม่ต้องยากซ้ำซ้ำใจ พระองค์ช่วยผู้ที่เชื่อและฟังคำ
เชื่อและฟังคำ ไม่มีทางอื่นเที่ยงธรรม
พระเยซูโปรดให้ความสุข แก่ผู้เชื่อและฟังคำ!

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงยกพระองค์ขึ้นจากพวกคนตายและทรงยกชูพระองค์ขึ้นสู่ตำแหน่งที่บัดนี้พระองค์ทรงดำรงอยู่ก็เป็นการบ่งบอกของพระเจ้าว่าการถวายเป็นบูชาครั้งเดียวที่พระองค์ได้ทรงถวายนั้นเป็น**เครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ** และเพียงพอ พระโลหิตของพระเยซูซึ่งถูกถวายครั้งเดียวพอดลอดกาลนั้นได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัยสำหรับบาปของคนทั้งโลก

เปาโลใช้คำว่า “พระเจ้าได้ทรงยกพระองค์ขึ้น” บ่อยๆ ไข่แล้วครับ พระเจ้าได้ทรงยกพระองค์ขึ้นจากพวกคนตาย และโดยการนี้จึงทรงประกาศว่าพระองค์เป็น “พระบุตรของพระเจ้า ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม. 1:4)

“...และได้ทรงประทานพระนามเหมือนนามทั้งปวงให้แก่พระองค์” คำกรีกอ่านว่า “พระนามนั้น” โดยบ่งบอกว่าพระนามนั้นที่ประทานให้แก่พระเยซูโดยพระเจ้าพระบิดาถูกสงวนไว้เป็นพิเศษสำหรับพระองค์เพื่อเป็นเกียรติและแสดงการยอมรับการถวายบูชาอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และการยกโทษบาปซึ่งถูกทำให้เป็นไปได้สำหรับเราโดยทางพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งออกบนกางเขนนั่น

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายตรงนี้ บางท่านกล่าวว่าพระนามของพระองค์จะเป็น **เยซู** ชั่ววันนิรันดร์ พวกเขาเชื่อว่าในสวรรค์เราจะจดจำพระนามนั้นไปตลอดเพราะว่ามันเป็นพระนามของ **พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด** ท่านอื่นๆก็เชื่อว่ามีพระนามหนึ่งที่รอคอยพระองค์อยู่ซึ่งยังไม่ถูกเปิดเผยแก่เรา เป็นพระนามหนึ่งซึ่งแสดงถึงการยกชูที่เรายังไม่เข้าใจ เราร้องเพลงว่า “บทเพลงไพเราะที่สุดที่เสราฟิมขับร้อง/ พระนามไพเราะที่สุดที่มนุษย์เคยเอ่ย/ บทเพลงไพเราะที่สุดเท่าที่มีผู้เคยขับร้องมา/ พระเยซู พระเยซูผู้เปี่ยมสุข!”

สำหรับผม พระนามของพระเยซูนั้นไพเราะและมีค่าประเสริฐ *อวามีนามอื่นที่สูงส่งกว่ารอคอยพระองค์อยู่* แต่ผมคิดว่าเราจะต้องการร่างกายใหม่ที่ได้รับสง่าราศีเพื่อที่จะซาบซึ้งถึงพระนามหนึ่งนี้อาจมีความหมายลึกซึ้งสำหรับเรามากกว่าพระนาม **พระเยซู** แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงยกชูพระบุตรขึ้นอย่างสูงและได้ประทานพระนามหนึ่งให้แก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนามก็เป็นการประทับตราของพระเจ้ารับรองทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อคนบาปที่หลงหายและน่าสงสาร

ข้อ 10 และ 11: “เพื่อ ‘หัวเข้าทุกหัวเข้า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อ ‘ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา”

“...ในพระนามแห่งพระเยซูนั้น...” คำกรีกอ่านว่า “ในพระนามของพระเยซู” ดังที่เปาโลชี้ให้เห็นในโรม 14:11 ทุกหัวเข้าจะคุกกราบลงและทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับต่อพระเจ้าว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ลิ้นของคนที่เป็นปฏิเสธรพระเจ้ายิ่งของคนที่นับถือรูปเคารพ ลิ้นของคนพุดหมั่นประมาท ลิ้นของคนชั่ว – **ทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับวันหนึ่งว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า – อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า**

“แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิ ๆ เป็นแสน ๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น ร้องเสียงดังว่า “พระเมฆโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่เหมาะสมจะได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี” (วิว. 5:11, 12)

หากเราไม่ใช่คนที่ปฏิเสธพระเจ้าหรือคนที่ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า เราก็รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง อากาศที่เราหายใจ แสงอาทิตย์ที่สำคัญยิ่งต่อชีวิต อาหารและเสื้อผ้า สุขภาพและผลกำไร **ทุกสิ่ง** ที่เรามีล้วนมาจากพระเจ้าโดยทางพระเมตตาและความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา พระองค์ทรงส่งฝนลงมาบนคนชอบธรรมและคนอธรรม ทุกคนควรรับรู้พระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ควรรับรู้ **พระคริสต์** ของพระเจ้าเช่นกันเพราะว่าทุกสิ่งล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และวันหนึ่งพระองค์จะทรงครอบครองอย่างสูงที่สุดในฐานะพระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง

พวกเราที่กล่าวยอมรับพระองค์บนโลกนี้ โดยเชื่อในใจของเราว่าพระองค์**ทรงเป็นพระคริสต์**ของพระเจ้า – ทรงถูก

ตรึงกางเขน ถูกฝังไว้ ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุด – จะครอบครองกับพระองค์ คนเหล่านั้นที่ *ปฏิเสธ*ที่จะกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าก็จะถูกบังคับให้คุกเข่าลง ณ การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว และกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า – และหลังจากที่พวกเขาถูกรับโดยถูกบังคับแล้ว พวกเขาก็จะได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “จงพาพวกเขาออกไปเสีย! เราไม่เคยรู้จักพวกเขาเลย! จงมัดพวกเขาและโยนพวกเขาไปในที่มีดภายนอก ซึ่งมีการร้องไห้ คร่ำครวญและการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน!”

บรรดาผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้สื่อความหมายถึง *ความเป็นเจ้าของ* – ผู้ครอบครองคนหนึ่ง ผู้ซึ่งมีอำนาจสิทธิขาด เรารู้ว่าพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิขาด และเรารู้ว่าพระเจ้าและพระคริสต์ของพระเจ้าทรงเป็น *หนึ่งเดียวกัน* ในบรรดากิจการแห่งนิรันดร์กาล

ข้อ 12: “เหตุฉะนี้พวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น”

“เหตุฉะนี้... เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา...” ที่ใดก็ตามที่เราพบคำว่า “เหตุฉะนี้” ในพระคัมภีร์ เรารู้ว่ามันเปี่ยมด้วยความหมาย มันชี้กลับไปยังความจริงที่มาก่อนหน้า ในข้อนี้มันชี้กลับไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซู แม้ว่าทรงเป็นพระเจ้า ได้ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขน ด้วยเหตุนี้เราที่ออกพระนามพระเยซู และกล่าวยอมรับว่าเป็นลูกๆของพระเจ้าโดยความเชื่อจึงต้องยอมจำนนอย่างเต็มที่ *เช่นกัน* โดยเชื่อฟังพระเจ้าในทุกสิ่ง

คริสเตียนจำนวนน้อยมากๆได้เรียนรู้ความหมายอันถ่องแท้ของความเชื่อฟังต่อพระเจ้า *วางใจและเชื่อฟัง* คือ ฝดสยามแห่งประสบการณ์แบบคริสเตียน การวางใจนั้นไม่เพียงพอ เราต้องเพิ่ม *ความเชื่อฟัง* เข้าไปด้วย เราอาจกล่าวได้ว่า *วางใจและเชื่อฟัง* คือเท้าสองข้างที่เราควรใช้เดิน มือสองข้างที่เราควรยื่นออกและยอมรับ – ไม่เพียงของประทานแห่งความรอดเท่านั้น แต่พระสัญญาอันยิ่งใหญ่และมีค่าประเสริฐเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงยื่นเสนอแก่เราในพระเยซูคริสต์ด้วย *วางใจและเชื่อฟัง* เป็นดวงตาสองข้างที่เราใช้มองไปที่พระเจ้าและมองเห็นพระองค์ในสง่าราศีและความโอ้อ่าตระการตาทั้งสิ้นของพระองค์ เราจึงติดตามพระองค์ด้วยความซาบซึ้งใจสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“...และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย...” คำว่า “เดี๋ยวนี้” ปรากฏโดดเด่นในข้อนี้ พระเจ้าทรงอยู่ใน *เดี๋ยวนี้* ชั่วนิรันดร์ ไม่เคยมีคราใดที่พระเจ้าไม่อยู่ จะไม่มีคราใดที่พระเจ้าจะไม่ทรงอยู่:

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ *พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล*” (เพลงสดุดี 90:1, 2)

“(เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า’ ดูเถิด *บัดนี้* เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด *บัดนี้* เป็นวันแห่งความรอด) (2 คร. 6:2)

คำสอนของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับความรอดไม่ใช่ที่เราต้องคอย *มองย้อน* อยู่เสมอไปยังจุดนั้นที่เราเคยได้รับความรอดจากบาปต่างๆในอดีตของเรา และไม่ใช่ว่าความรอดของเราเกี่ยวข้องกับ *ความรอดในอนาคต* เป็นหลัก – เวลานั้น

ที่เราจะได้รับการช่วยให้รอดจากโทษแห่งความบาป ความเชื่อแบบคริสเตียนของพันธสัญญาใหม่เห็นภาพความรอดในปัจจุบัน – เราควรชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของเราตอนนี้

เรามีพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าเราสามารถเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระเยซูคริสต์ และด้วยเหตุนี้แทนที่จะคิดถึงบาปต่างๆในอดีตซึ่งได้รับการอภัยแล้วและตั้งตารอแต่วันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะเห็นพระเยซู เราควรสละวาทตอนนี้ อยู่กับงานต่างๆที่รายล้อมอยู่รอบตัวเรา ตอนนี้เราควรมองไปที่ทุ่งนาที่ชาวพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวแล้ว และยอมให้ความรอดที่ถูกกระทำก็กลายเป็นความรอดที่กระทำก็ออกมา

“เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้น ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยากอบ 2:26)

“เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่การงานที่ดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10)

เราควรมีชีวิตอยู่วันนี้ โมงนี้ ชั่วโมงนี้เพื่อพระเยซู รวาก็ว่ามันเป็นวันสุดท้าย โมงสุดท้าย ชั่วโมงสุดท้ายที่เราจะมีบนแผ่นดินโลก

ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีได้เชื่อฟังข้อบังคับต่างๆของพระเจ้าตามที่เปาโลได้วางไว้ พวกเขาไม่ได้โต้เถียงกับอัครสาวกผู้นี้ พวกเขาไม่ได้แตกแยกเป็นกลุ่มก็ต่างๆ โดยเลือกข้างและเลือกคนเป็นผู้นำต่างกัน พวกเขากำลังติดตามพระเยซูเหมือนกับที่เปาโลติดตามพระองค์

ขณะที่เปาโลยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาได้ติดตามพระเยซูทุกวัน พวกเขาได้ดำเนินชีวิตอย่างปราศจากคำติเตียน และเมื่อเปาโลอยู่ห่างไกลออกไปในคุกโรมแห่งหนึ่ง เขาก็เป็นห่วงว่าพวกเขาจะสม่าเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน เหมือนกับที่พวกเขาเคยเป็นตอนที่เขาอยู่กับพวกเขาต่อหน้าใหม่ ในบทที่ 1 ข้อ 27 เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น”

ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาห่วงใยแบบเดียวกันสำหรับลูกๆของเขาในความเชื่อนั้น ใน 3 ยอห์น ข้อ 4 เราอ่านว่า “ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง”

เราหมายเหตุนั้นว่าเปาโลกล่าวว่า “แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย...” เป็นไปได้ว่าเขาตระหนักว่าวิสุทธิชนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นพึ่งเขามากไปนิดหน่อย โดยหมายพึ่งเขาในเรื่องการชี้ทางและการหนุนใจ ขณะที่บัดนี้พวกเขาต้องพึ่งพระคริสต์ล้วนๆแล้ว เปาโลไม่ได้อยู่กับพวกเขาแล้วในแง่ร่างกาย พวกเขาไม่เห็นว่าเขา พวกเขาไม่ได้ยินเสียงของเขา แต่เขาอยากให้พวกเขาพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงสามารถยิ่งกว่าเปาโลในการทำให้พวกเขาตั้งมั่นคงอยู่

มันไม่ใช่ความบาปที่จะพึ่งพาเพื่อนคริสเตียนด้วยกันในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก เราถูกกำชับให้แบกภาระของกันและกัน แต่หลายครั้งเราก็เริ่มรู้จักพระเยซูดีขึ้นและอย่างสนิทสนมมากขึ้นเมื่อเรายืนอยู่ลำพังกับพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น เด็กชายชาวฮีบรูสามคนนั้นในดาเนียล 3:12-25 รู้จักพระเจ้าจากมุมมองของประวัติศาสตร์ พวกเขาได้ยินบรรพบุรุษของตนพูดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ พวกเขาได้ถูกสอนเกี่ยวกับ “เราเป็น” ผู้ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาได้พบกับพระองค์เป็นการส่วนตัวเมื่อพระองค์ดำเนินกับพวกเขาในเตาไฟอันลุกโชนนั้น!

คริสเตียนทั้งหลายทุกวันนี้ก็เป็นเหมือนกัน พวกเราหลายคนใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้นเมื่อเราเผชิญหน้ากับการทดสอบและความทุกข์ลำบากต่างๆ เมื่อดูเหมือนว่าเรายืนอยู่ตัวคนเดียวจริงๆ – แต่มี “คนที่สี่” อยู่ด้วยเสมอ – พระเยซู – หากเราจะยอมวางใจและเชื่อฟังเท่านั้น!

ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “ก่อนที่จะข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวาจนะของพระองค์ไว้...ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:67, 71)

ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้น (รวมถึงคริสเตียนทั้งหลายทุกวันนี้ด้วย) สามารถอ้างสิทธิ์ในพระสัญญาของฮีบรู 13:5, 6 ได้:

“ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’

ความรับผิดชอบของผู้เชื่อทุกคน – ตอนนี้

“...ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผล...” เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงให้การบังเกิดใหม่ของตนเกิดผล” เขาไม่ได้กล่าวว่า “ ท่านทั้งหลายจงให้การไถ่ของตนเกิดผล, การยกโทษบาปของตนเกิดผล” การที่เราจะให้ความรอดของเราเกิดผล เราต้องมีความรอดที่ยิ่งใหญ่นั้นก่อน

ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูฮาทิในพระคุณซึ่งเป็นอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์และฤทธานุภาพอันเกรียงไกรของพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้ความรอดเกิดขึ้นได้ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “จงสำแดงความรอดของพระองค์ในแต่ละวัน” มันเป็นความรอดของพระองค์ – แต่เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์ของพระเจ้า เราก็ได้รับความรอดของเราแต่ละคน พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดเป็นรายบุคคล มันเป็นเรื่องส่วนบุคคล

ดังนั้นเมื่อเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว เราก็มีความรอดของเราเอง แต่ความรอดของเราเองนั้นเป็นของประทานของพระเจ้าโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 3:16; อฟ. 2:8) เมื่อเราได้รับของขวัญชิ้นหนึ่งจากผู้ให้ของขวัญนั้นก็กลายเป็นของเราเองแล้ว ดังนั้นเมื่อเราได้รับของขวัญของพระเจ้า (พระเยซูคริสต์เจ้า) พระองค์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราเอง

พระเจ้าไม่เคยยึดเยียดความรอดให้แก่ผู้ใดทั้งนั้น และพระองค์จะไม่มีวันทำเช่นนั้นเด็ดขาด! ผู้ใดก็ตามที่ต้อนรับพระเยซู พระเจ้าก็ทรงช่วยให้รอด พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มธ. 11:28)

พระองค์ตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาผู้พยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ!” (มธ. 23:37) ในยอห์น 5:40 พระองค์ตรัสว่า “แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” ที่เราต้องทำคือ มาหาพระเยซูและต้อนรับพระองค์ และพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ จากนั้นเราก็มีความรอดของเราเอง

คนจำนวนมากใช้พระคำตอนนี้เพื่อพิสูจน์ประเด็นทางศาสนาอันหนึ่งซึ่งทำให้ตัวเองพอใจ – ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางกรกระทำ ความรอดไม่ได้เกิดจากการกระทำ (อฟ. 2:9) แต่ความรอดย่อมกระทำกิจ (อฟ. 2:10)

เราต้องตระหนักว่าเมื่อเปาโลหนุนใจชาวฟิลิปปีเหล่านั้นให้ยึดพระคริสต์เป็นแบบอย่างของพวกเขาและดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เขาก็กำลังพูดกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว คนเหล่านั้นที่เขากำลังเขียนถึงได้วางใจพระเยซูให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่คนที่ยังไม่รอดจะเลียนแบบพระคริสต์หรือดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ คนเราต้องมีประสบการณ์กับการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชแห่งพระโลหิตที่ไหลออกก่อนที่จะจะสามารถดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูได้ ชีวิตแบบนั้นเป็นไปได้กับคริสเตียนคนหนึ่งที่เกิดใหม่แล้วเท่านั้น

เปโตร (ซึ่งเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วเช่นกัน) บอกเราว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทรมานทุกขุทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21)

ในอเฟซัส 5:1 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นท่านจงเป็นผู้ประพฤติตามแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก” คำกรีกอ่านว่า *ผู้เลียนแบบ* เราจะต้องเลียนแบบพระเจ้าเหมือนลูกๆ เลียนแบบพ่อแม่ของตน และบุคคลผู้เดียวที่สามารถเลียนแบบพระคริสต์ได้คือ ผู้เชื่อคนหนึ่งที่เกิดใหม่และได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้ว เราเป็นผู้มีชัยชนะเพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในเรานั้นทรงเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4:4) พระเยซูทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่ละเราหรือทอดทิ้งเราเลย พระองค์สามารถจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของเราได้ และเราทำทุกสิ่งได้โดยทางพระองค์

หนทางเดียวที่เราจะสามารถวางใจและเชื่อฟังได้คือ **อยู่ในพระคริสต์** ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ การบังเกิดใหม่เป็นจุดเริ่มต้นแห่งความรอดของเรา ซึ่งจะถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์และครบถ้วนร้อยเปอร์เซ็นต์เมื่อเราเห็นพระองค์อย่างที่เราเองก็ทรงเป็น เพราะเมื่อนั้นเราจะเหมือนพระองค์ (1 ยอห์น 3:1, 2)

มันเป็นความชื่นบานที่ได้ทำงานเพื่อใครสักคนที่คุณรัก มันเป็นความชื่นบานที่ได้ทำงานเพื่อพระเจ้าและปรนนิบัติพระเยซูคริสต์ – แต่มันก็เป็นมากกว่านั้น: *มันเป็นความรับผิดชอบอย่างหนึ่ง* เราจะต้องทำงานจนกว่าพระองค์เสด็จมาเมื่อมองไปยังทุ่งนาที่ชาวพร้อมที่จะเกี่ยวแล้ว เราจะต้องเกิดผล – และจากนั้นก็ยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลิขิตแขนงเราเพื่อที่เราจะเกิดผลมากยิ่งขึ้น (ยอห์น 15:2) พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเมื่อเราเกิดผลมาก (ยอห์น 15:8) คริสเตียนบางคนเกิดผลสิบเท่า บางคนห้าสิบเท่า บางคนหกสิบเท่า บางคนร้อยเท่า พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุเจาะจงว่าแต่ละคนจะต้องเกิดผลมากขนาดไหน แต่คุณแน่ใจได้เลยว่าคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะต้องเกิดผลบ้าง!

ใช่แล้วครับ ความรอดของเราเป็นความรอดที่กระทำกิจ และเราที่มีความรอดก็จะต้องกระทำกิจเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า โดยทำให้ผู้คนได้ยินเสียงแห่งข่าวประเสริฐและได้เห็นความสว่างแห่งความรอด เราจะต้องถูกนำพาโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกสิ่งที่เรากระทำ โดยไม่ทำสิ่งใดเพื่อจุดประสงค์อันเห็นแก่ตัวแต่ทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าไม่ทรงมีที่ว่างสำหรับคนขี้เกียจ พระองค์ทรงช่วยคนๆ หนึ่งให้รอดเพื่อที่เขาจะปรนนิบัติ พระองค์ไม่เคยช่วยใครให้รอดเพื่อที่คนๆ นั้นจะนั่งลงขณะที่คนอื่นๆ ทำงานรับใช้ต่อไปในการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวประเสริฐเพื่อที่ในเวลาอันเหมาะสมจะมีการเก็บเกี่ยวผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

คริสเตียนทั้งหลายจะต้องประยุกต์ใช้ตัวเอง เราจะต้องศึกษาค้นคว้า อธิษฐาน ให้ ไป เราจะต้องใช้จ่ายและถูกใช้จ่าย โดยทำให้ความรอดของเราเกิดผลมากที่สุด ผู้เชื่อจำนวนน้อยมากๆ เพลิดเพลินกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตน

ขณะเดินทางในฐานะผู้สัจจกรเช่นนี้

“...ด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น” นี้เป็นสำนวนที่คุ้นเคยในงานเขียนของเปาโล เขาใช้มันใน 1 โครินธ์ 2:3 ใน 2 โครินธ์ 7:15 ในเอเฟซัส 6:5 ความหมายตรงนี้ไม่ใช่ที่เราจะต้องกลัวว่าจะสูญเสียความรอดของเรา แต่คือว่าเราจะต้องระมัดระวังให้ดีเกรงว่าเราจะใช้ความรอดของเราในทางที่ผิด เกรงว่าเราจะล้มเหลวที่จะใช้ของประทานที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ภายในเราแล้วเพื่อถวายเกียรติพระองค์จนถึงที่สุดและเป็นพรแก่ผู้อื่นจนถึงขีดสุดที่คนๆหนึ่งจะถูกพระเจ้าใช้การได้เพื่อเป็นพรแก่อีกคนหนึ่ง

เปาโลไม่กลัวว่าจะสูญเสียการบังเกิดฝ่ายวิญญาณของตน แต่เขากลัวว่าหลังจากประกาศแก่ผู้อื่นแล้ว เขาอาจถูกจับวางบนขึ้น – กลายเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ นี่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะตกนรก มันเกี่ยวข้องกับหน้าที่ผู้ อารักขาและบำเหน็จต่างๆ เราจะต้องไม่มั่นใจในเนื้อหนัง เราควรกล่าวยอมรับร่วมกับเปาโลว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัว ข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดี นั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ด้วยว่ากระตืนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่” (รม. 7:18, 19)

เปโตรคิดว่าตัวเองต่อกรกับพญามารได้ เขาทูลพระเยซูว่า “คนอื่นๆทุกคนอาจสะดุดและทอดทิ้งพระองค์ – แต่ข้า พระองค์นี่หรือ – ไม่มีวัน!” คุณรู้เรื่องราวอันน่าเศร้านี้แล้ว เปโตรสบล พุดหมื่นประมาท และประกาศว่าเขาไม่เคยรู้จัก พระเยซูเลย โอ้ มันเป็นความจริงที่ว่าต่อมาเขาร้องไห้อย่างขมขื่นในการกลับใจใหม่ แต่เขาได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนเสียแล้ว ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงเตือนเราว่า “...เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12)

พระวจนะบอกเราว่า “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้ สำเร็จ” (เพลงสดุดี 37:5)

“พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา” (เพลงสดุดี 37:23)

“ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลัด” (เพลงสดุดี 17:5)

ยูดาสปิดท่ายจดหมายฝากฉบับเล็กๆของเขาด้วยคำขอพระเกียรตินี้ “บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครอง รักษาท่านมิให้ล้มลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่เฉพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่าง เหลือล้น สง่าราศี พระอานุภาพ การครอบครอง และศักดิ์านุภาพจะมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน!”

(คำกรีกที่แปลว่า “ล้มลง” ในพระคำตอนนี้จากหนังสือยูดาสมีความหมายว่า *สะดุด* พระเยซูทรงสามารถป้องกัน เราและรักษาเราไว้ไม่ให้สะดุด แต่ปราศจากการทรงนำของพระองค์ มันก็เสี่ยงไม่ได้ที่แม้แต่คนที่เก่งที่สุดในพวกเราอาจสะดุดล้มและไปไม่ถึง)

เราจะต้องทำให้ความรอดของเราเองเกิดผล**เดี๋ยวนี้** เราจะต้องทำให้ความรอดของเราเองเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น – แต่**ด้วยวิธีใดกัน?**

ข้อ 13: “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบ

พระทัยของพระองค์”

นั่นแหละคือวิถี! พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้วางแผนการทรงสร้างในเริ่มแรกนั้น จากนั้นตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย ทุกสิ่งล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสังเกต ยอห์น 1:1) พระเจ้าไม่ทรงทำอะไรใดเพียงเพราะพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะกระทำสิ่งนั้น พระองค์ทรงมีแผนการ แผนงาน จุดประสงค์ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ เคยกระทำ หรือจะกระทำล้วนเป็นไป “ตามชอบพระทัยของพระองค์”

“...พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน...” ดังที่ถูกชี้ให้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ เปาโลกล่าวว่า “ในเนื้อหนังของข้าพเจ้าไม่มีสิ่งดีใดเลย” พระเจ้าทรงหมดหวังในเนื้อหนังแล้วในสวนเอเดน พระองค์ทรงสัญญาเรื่องการไถ่สำหรับจิตวิญญาณ (ปฐมก. 3:15) แต่พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน”

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคริสเตียนบางคนเมื่อพวกเขาเลิกพยายามซ่อมแซมเนื้อหนัง พระเจ้าทรงหมดหวังในมันแล้ว วันหนึ่งพระองค์จะประทานร่างกายที่มีสง่าราศีแก่เรา เฉากเช่นพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู – ร่างกายที่ไม่อาจทำบาปได้และจะไม่ทำบาปเลย แต่ตราบใดที่เรายังอยู่ในกายเนื้อหนังนี้ เราก็คงต้องพึ่งพาพระองค์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าเราเพื่อที่จะกระทำในเราซึ่งสิ่งที่เราต้องกระทำเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย

เรามีชัยต่อโลก เนื้อหนังและพญามารเพราะว่า**พระเยซู**ทรงมีชัยแล้ว และเราเป็นผู้มีชัยโดยทาง**พระองค์เท่านั้น**:

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนได้รับความมั่นใจโดยทางพระวิญญาณ (รม. 8:16)

เปาโลกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

พระเจ้าทรงกระทำกิจภายในเรา (ไม่ใช่รอบตัวเรา) “**ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์**” เราต้องยอมจำนนเจตจำนงของเราต่อพระประสงค์ของพระเจ้าหากเราหวังจะทำให้พระองค์พอพระทัย เราถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่งและด้วยเหตุนี้เราจึงต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าแม้แต่ในร่างกายของเรา (ซึ่งเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ – 1 คร. 6:19) เมื่อเรายอมจำนนเจตจำนงของเราต่อพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา พระองค์ก็จะทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นในเราซึ่งจะนำความพอพระทัยมาสู่พระทัยของพระองค์ แต่หากเราดำเนินตามเนื้อหนัง เราก็ไม่สามารถและเราจะไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย

พระเจ้าทรงกระทำกิจภายในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ “**พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์**” พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มการดีนั้นเมื่อเราต้อนรับพระเยซูคริสต์ด้วยความเชื่อ และพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำกิจภายในเราเพื่อที่จะมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์

ในปฐมกาล 1:31 เราอ่านว่า “**พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเกิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก**” สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างทำให้พระองค์พอพระทัย

ปฐมกาล 5:24 บอกเราว่าเอโนคดำเนินกับพระเจ้า – “**และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป**” ฮีบรู 11:5 เสริม

ว่าก่อนการถูกรับขึ้นไปของเอโนค “มีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า!” พระเจ้าทรงพบชายคนหนึ่งที่อยู่พอพระทัยพระองค์ และทรงพาเขากลับบ้านโดยที่เขาไม่ต้องตาย บางคนเคยกล่าวว่าเอโนคและพระเจ้าไปเดินเล่นวันหนึ่ง และเขาทั้งสองพบสามัคคีธรรมอันหวานชื่นเหลือเกินที่มีต่อกันและเดินไปด้วยกันนานเหลือเกินจนเขาทั้งสองเข้าใกล้สวรรค์มากกว่าโลกเมื่อพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยว่าเอโนคควรกลับไปอยู่บ้านกับพระองค์เดี๋ยวนั้นเลย เพราะเขามีคำพยานว่าเขาเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

เอเฟซัส 5:25-27 บอกเราว่าพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร “และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรเพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดตำหนิ ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ” เมื่อพระเจ้าทรงกระทำกิจหนึ่ง มันก็ปราศจากตำหนิ ความสมบูรณ์แบบนำความพอพระทัยมาสู่พระเจ้า

เปาโลบอกเราว่าพระเยซู “เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น” พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละเอียดไม่ว่าเป็นสิ่งสำคัญอะไร อิสยาห์บอกเราว่าเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรดูผู้ใด “ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ” (อิสยาห์ 53:11)

ผู้เชื่อทั้งหลายต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นห่วงมากกว่าเราเป็นล้านเท่าเกี่ยวกับการที่เราเป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จ เมื่อเราทำบาปหรือล้มลงข้างทางเราก็นำความอับอายและความเหยียดหยามมาสู่พระนามของพระเยซู คริสเตียนที่ทำผิดนำความอับอายมาสู่พระนามของพระเยซูมากกว่ามาสู่ตัวเขาเอง

ดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า...พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” พระเจ้าทรงนำลูกๆของพระองค์เข้าในวิถีต่างๆแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง – ไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะได้มีอะไรรอด และไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะได้สำแดงชีวิตที่อวดความชอบธรรมของตัวเอง – แต่เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ พระเจ้าทรงมีส่วนได้ส่วนเสียมากกว่าคุณเสียอีกในการที่คุณดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างเปี่ยมชัยชนะ

ข้อ 14: “จงกระทำการสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทู่เถียงกัน”

เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายบ่นและทู่เถียงกัน พวกเขาก็นำความเหยียดหยามและความอับอายมาสู่พระนามของพระเยซู พระองค์ไม่เคยบ่นเลย พระองค์ทรงทนทุกข์ในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยทนทุกข์ กระนั้นเราก็ไม่พบที่ใดในพระคัมภีร์เลยที่พระองค์ทรงบ่นหรือพึมพำ พระองค์ทรงวางแบบความจริงไว้ด้วยภาษาที่เรียบง่ายและเข้าใจได้ พระองค์มิได้ทรงทู่เถียงหรือโต้แย้งกับพวกฟาริสี พระองค์ประทานความจริงแก่พวกเขาแล้ว – บางครั้งก็ด้วยคำตรัสที่รุนแรง แต่ไม่เคยโต้เถียงเลย ต้องไม่มีการบ่นหรือการทู่เถียงกันอยู่ในคริสตจักร มันนำความอับอายมาสู่พระนามของพระเยซู

ข้อ 15: “เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’ ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก”

“เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด...” เราได้ยินเยาะเย้ยทุกวันนี้เกี่ยวกับ “ความสมบูรณ์แบบอันปราศจากบาป” – ข้อดีและข้อเสีย บางคนสอนเรื่องการถอนรากถอนโคนธรรมชาติเก่าออกไปเสีย – พวกเขาบอกว่าพวกเขาไม่สามารถทำบาปได้ บางคนก็ไปไกลสุดโต่งอีกด้านและกล่าวว่าคริสเตียนทั้งหลายต้องทำบาป – ในความคิด คำพูด หรือการกระทำ – ทุกวัน ทั้งสองกลุ่มเข้าใจผิดหากพูดถึงคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องความสมบูรณ์แบบอัน

ปราศจากบาป

เป็นความจริงที่ว่าส่วนของมนุษย์ที่บังเกิดจากพระเจ้านั้น*ไม่มีบาป* – “ซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณคือจิตวิญญาณ” แต่ “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง” – และจะยังเป็นเนื้อหนังต่อไปจนกว่าเราได้รับสง่าราศี จนกว่าซึ่งตายได้นี้จะสวมความเป็นอมตะ!

แต่การ “ปราศจากตำหนิ” เป็นเรื่องหนึ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงเลย เป็นไปได้แน่นอนที่คริสเตียนทั้งหลายจะดำเนินชีวิตอันปราศจากตำหนิและไม่มีพิษภัย เราไม่ควรทำลายคนอื่นๆโดยการดำเนินชีวิตอย่างสะเพร่า เราต้องมีจิตใจแบบที่เปาโลมีเมื่อเขากล่าวว่า “ถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป” (1 คร. 8:13) เราควรพิจารณาถึงคนอื่นๆในสิ่งต่างๆที่เรากระทำ สิ่งต่างๆที่เราพูด สถานที่ต่างๆที่เราไป และคนที่เราคบหาสมาคม

ในยอห์น 17:14-16 พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลกข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก”

ใน 1 ยอห์น 2:15-17 เราได้รับบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้ อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งชั่วววนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”

ในพันธสัญญาใหม่ “โลก” เป็นตัวแทนของทุกสิ่งที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า ความไม่ชอบธรรมทั้งหมดเป็นมาจากโลก ใน 2 ทิโมธี 4:10 เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไป...” แท้จริงแล้วโลกนี้เป็นสถานที่ๆมืดมิดและน่าสลด และเราต้องฉายแสงของเราออกไป

และเพื่อนคริสเตียนที่รักของผมครับ เราอาศัยอยู่ในโลกที่มี*ฤทธิ์อำนาจ*! วัตถุสิ่งของต่างๆและความเพลิดเพลिनต่างๆของโลกนี้เป็นสิ่งที่เราประมาทไม่ได้เลย พญามารมีเล่ห์เหลี่ยม และหลายครั้งเหลือเกินที่มันใช้สิ่งต่างๆที่ไม่มีพิษภัยของโลกเพื่อนำเราให้หลงไปและทำให้เราละทิ้งข่าวประเสริฐและคริสตจักรเหมือนเดมาส เราจะต้องปราศจากตำหนิและไม่มีพิษภัย – เพราะเหตุใดนะหรือ? เพราะเราเป็น **“บุตรของพระเจ้า!”**

“...ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’” คำกรีกที่แปลว่า “ยุค” ตรงนี้จริงๆแล้วคือ “คนชั่วอายุ” เปาโลอยากให้ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นตระหนักถึงตำแหน่งของพวกเขา – พวกเขาอยู่ในจุดที่มีดี พวกเขา กำลังอาศัยอยู่ท่ามกลางหมู่มนุษย์ที่คดโกง – คดโกงเพราะว่าชีวิตของพวกเขาไม่ได้ถูกทำให้เหยียดตรงโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวที่สามารถทำให้คนทั้งหลาย “ตรง” ได้คือพระเยซูคริสต์เจ้า โดยทางการอัศจรรย์แห่งพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

คริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นไม่เพียงกำลังอาศัยอยู่ท่ามกลางหมู่มนุษย์ที่ “คดโกง” เท่านั้น พวกเขา กำลังอาศัยอยู่ท่ามกลางผู้คนที่*วิปลาส*ด้วย – ผู้คนที่มีความคิดบิดเบือนไป พวกเขาไม่ได้คิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับพระคริสต์ เกี่ยวกับคริสตจักรและเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า ความคิดและจิตใจของพวกเขาถูกบิดเบือนไป พวกเขาไม่

เพียงคดโกงเท่านั้น พวกเขายัง “บิดเบี้ยว” ด้วย

เรามีคนวิปลาส (บิดเบือน) มากมายในคริสตจักรทุกวันนี้ พวกเขาได้บิดเบือนมุมมองต่างๆเกี่ยวกับหลายสิ่ง พวกเขาเชื่อในการปล่อยให้ลูกๆของตนได้ทำตามใจชอบ ไม่เคยติสอนหรือลงโทษลูกที่ไม่เชื่อฟังเลย พวกเขาได้บิดเบือนมุมมองต่างๆเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และทำให้ข้อพระคัมภีร์ต่างๆอ่านตรงกับความคิดของพวกเขา พวกเขาไม่อ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้... ขอให้พระเจ้าสัตย์จริง และมนุษย์ทุกคนเป็นผู้มูสาเถิด!”

ในมัทธิว 17:17 พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสถึง “คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวชัว”

ในกิจการ 20:30 เปาโลประกาศว่าคนทั้งหลายจะลุกขึ้นและ “กล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป”

“...ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่างๆในโลก” เราต้องเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่าเราอาศัยอยู่ในโลกที่พญามารเป็นเจ้าของอำนาจในย่านอากาศ (อฟ. 2:2) ซาตานเป็นพระแห่งยุคนี้ (2 คร. 4:4)

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแห่งความสว่าง (ยากอบ 1:17) พญามารก็เป็นบิดาแห่งความมืด และเนื่องจากคนทั้งโลกนอนอยู่ในดักของผู้ชั่วร้ายนั้น เราจึงอาศัยอยู่ในโลกแห่งความมืด ในโลกที่มืดนี้ ในยุคสมัยที่คดโกงท่ามกลางหมู่ชนที่วิปลาส หนทางเดียวที่จะเชื่อตรงต่อไปได้คือ ดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่าง**พระองค์**ทรงสถิตในความสว่าง (1 ยอห์น 1:7)

เมื่อเราดำเนินในความสว่าง ในสามัคคีธรรมกับพระเยซู เราก็จะต้องฉายแสงของเราออกไปในโลกที่มืดนี้เพื่อที่คนทั้งหลายจะมองเห็นพระเยซูในสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ สถานที่ใดก็ตามที่เราไป และในสิ่งใดก็ตามที่เราพูด ไม่ว่าพวกฟาริสี พวกสะดูสีและพวกปุโรหิตใหญ่คิดยังไงเกี่ยวกับพวกสาวกของพระเยซู ทุกครั้งที่พวกเขาเห็นคนเหล่านี้ พวกเขาก็รู้ว่าชาวประมงที่โหดเหี้ยมและขาดการศึกษาเหล่านี้เคยอยู่กับพระเยซู

หากเราฉายแสงของเราออกไปเหมือนอย่างที่เราควรจะเป็น เราก็ต้องใช้ความระมัดระวังด้วย มีหลายสิ่งที่จะขัดขวางแสงไม่ให้ฉาย แสงอาจมีอยู่แต่ความสว่างอาจถูกทำให้ริบหรี่ ในช็อกก่อนหน้านั้นเปาโลเตือนให้ระวังการบ่นและการทู่เถียงกัน สิ่งเหล่านี้จะขัดขวางความสว่างแห่งแสงของเรา

การบ่นอยู่ภายใน และการทู่เถียงอยู่ภายนอก เราบ่นในใจของเรา เราทู่เถียงกับพี่น้องของเรา มีการบ่นที่ไหน การทู่เถียงก็มักจะเกิดขึ้นที่นั่นด้วย

พวกลูกหลานของอิสราเอลบ่น (กตว. 14:2, 29; 16:41) เปาโลเตือนเราว่า “ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างทีบางคนในพวกเขาได้บ่น” (1 คร. 10:10) พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) มาลาคีย์ 4:2 กล่าวถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม...ซึ่งมีปีกรักษาโรคร้าย”

ในฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหลอดไฟเล็กๆในโลกที่มืดมิด เราควรเป็นตัวสะท้อนแสง โดยฉายแสงที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ภายในจิตใจของเราเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ยอห์นกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” (1 ยอห์น 1:5) เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ใน**พระองค์** เราจึงเป็นบุตรแห่งความสว่าง และเราควรดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง (อฟ. 5:8)

ในวิวรณ์ 1:12, 13 ยอห์นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์...” เรามองเห็นพระเยซูในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้น หากตะเกียงของเราไม่ได้กำลังลุกจ้าอยู่ พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น – ทรงพร้อมและเต็มพระทัยที่จะทำความสะอาดและตกแต่งตะเกียงของเราเพื่อที่พวกมันจะฉายแสงในโลกที่มีมืดมนนี้ หากเราไม่ได้กำลังฉายแสงเพื่อพระเยซูอยู่ เราก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเราเอง เพราะว่าพระเยซูไม่เพียงประกาศพระองค์เองว่าทรงเป็นความสว่างของโลกเท่านั้น พระองค์ยังตรัสด้วยว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้” (มธ. 5:14)

ช่างเป็นสิทธิพิเศษอะไรเช่นนั้น! ที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอนุญาตให้เราทั้งหลายเป็นตัวสะท้อนความสว่างแห่งสวรรค์!

ข้อ 16: “โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์”

“ยก” ในภาษากรีกอ่านว่า “ยื่นออกไป” – เหมือนกับในการยื่นเสนอของขวัญขึ้นหนึ่ง นั่นคือ เราจะต้องยื่นเสนอพระวจนะของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในความมืดแห่งบาปและการไม่เชื่อ “แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใครก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3-4) มันไม่เป็นเพียงสิทธิพิเศษของเราเท่านั้น แต่เป็นความรับผิดชอบของเราด้วย ที่จะยื่นเสนอพระวจนะของพระเจ้า โดยยื่นเสนอพระวจนะแห่งชีวิตแก่คนบาปทั้งหลายผู้นำสงสาร

เปาโลได้ยื่นเสนอพระวจนะแห่งชีวิตแก่ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นแล้ว พวกเขาได้ยื่นพระวจนะแล้ว ความเชื่อได้มาถึง และโดยการแสดงออกซึ่งความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูพวกเขาจึงได้รับความรอด บัดนี้เปาโลเตือนสติพวกเขาให้ยื่นเสนอชาวประเสริฐอันเดียวกันนี้ออกไปแก่คนไม่เชื่อทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงยื่นเสนอแก่พวกเขา และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะ “ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้” (ยากอบ 5:20)

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์” – วันที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้อรักขาของตน เปาโลตั้งตาคอยให้ถึงวันนั้นเมื่อหน้าที่ผู้อรักขาของผู้เชื่อจะเป็นที่ประจักษ์และได้รับบำเหน็จ (1 คร. 3:11-15) พระเจ้าได้ทรงใช้เปาโลเพื่อจุดตะเกียงของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี และเปาโลก็เตือนสติพวกเขาให้ฉายแสง “จุดดวงสว่างต่างๆในโลก” โดยพิสูจน์ตัวพวกเขาเองว่าเป็นผู้จุดตะเกียงแก่ดวงวิญญาณอื่นๆผู้นำสงสารในความมืดแห่งบาป ในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะทำให้เปาโลมั่นใจว่าเขา “ไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์”

พระเจ้าทรงใช้ฮันดรูว์เพื่อนำความสว่างไปสู่ตะเกียงของเปโตร – และมันช่างเป็นความสว่างอันยิ่งใหญ่ที่เขาได้เริ่มต้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า! เรื่องราวนี้ถูกให้ไว้ในยอห์น 1:41, 42

เนหะมีย์แห่งพันธสัญญาเดิมเป็นความสว่างอันยิ่งใหญ่เพื่อพระเจ้า และเขาก็ถูกทำให้ฉายแสงโดยฮานานี ชายคนหนึ่งทีลุ่มใจเสียจนแทบไม่มีใครรู้จัก (นหม. 1:2) เราอาจชี้ให้เห็นดไวท์ แอล. มูดี, บิลลี ชันเดย์, ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน และคนอื่นๆที่ได้เป็นความสว่างที่ฉายแสงอันยิ่งใหญ่เพื่อพระเยซูในโลกที่มีมืดมน

ความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่ที่สุดที่มาสู่หัวใจของเปาโลได้คือ การรู้ว่าลูกๆของเขาในความเชื่อนั้นกำลังเกิดผลและกำลังยอมให้ความสว่างของตนฉายแสง เขาพูดถึงทิโมธีว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ” (1 ทธ. 1:2) และพูดถึงทิตัสว่าเป็น “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน” (ทธ. 1:4) เขาพูดถึงโณเนสิมัสว่าเป็น “ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่” (ฟีเลโมน 10) เปาโลยังกล่าวถึงฟีเลโมนด้วยว่า “ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย” (ฟีเลโมน 19) คริสเตียนทั้งหลายที่ได้รับความรอดแล้วเพราะงานรับใช้ของเปาโลเป็นความชื่นชมยินดีและมงกุฏของเขา (ฟป. 4:1)

ความสว่าง – ผลของการลุกใหม่อ่างเสียสละ

พระเยซูตรัสถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว...” (ยอห์น 5:35) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งเป็นผู้นำหน้าพระเยซูคริสต์มีทั้งความร้อนและความสว่าง – การรวมกันที่ไม่ถูกพบในคนๆหนึ่งเสมอไป คริสเตียนบางคนมีความร้อนเยอะมาก – แต่พวกเขาไม่มีความสว่างเลย บางคนมีความสว่างเยอะจริงๆ แต่พวกเขาก็เย็นพอๆกับก้อนน้ำแข็ง – พวกเขาไม่มีไฟและไม่มีความอบอุ่นเลย ผู้เชื่อบางคนเป็นพวกหัวร้อน บางคนก็เป็นก้อนน้ำแข็งฝ่ายวิญญาณ

คงเป็นเรื่องน่าสนใจที่สุดที่รู้ว่าอย่างไร้ไหนสร้างความเสียหายต่อคริสตจักรมากที่สุด – สมาชิกคนหนึ่งที่เป็นคนหัวร้อน หรือคนที่มีใจเย็นชา! มีผู้ใช้หลายท่านในปัจจุบันที่กล่าวคำเทศนาของตนอย่างสุดเสียง แกว่งแขนไปมาและดูร้อนรนมาก – แต่บางครั้งการลุกใหม่ที่น้อยลงนิดหนึ่งและการฉายแสงที่มากขึ้นนิดหนึ่งจะนำพาผู้คนมาถึงพระเยซูมากขึ้น

ในอีกด้านที่สุดโต่งคือ ผู้รับใช้ที่มีการศึกษา กิริยามารยาทดี เป็นผู้ดีและฉลาดเฉลียว ซึ่งแข็งทื่อพอๆกับเสาน้ำแข็ง ผู้ก้าวขึ้นธรรมาสันในเช้าวันอาทิตย์พร้อมกับเรียงความที่สั้นกระชับซึ่งเป็นเพียงผลผลิตหนึ่งของสติปัญญาของมนุษย์ ความเป็นทางการล้วนๆ มันไม่มีความอบอุ่นสักองศาเดียวแห่งความรักของพระเจ้าหรือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระองค์ เสาน้ำแข็งที่ฉลาดเฉลียวเช่นนั้นต้องฉายแสงให้น้อยลงและลุกไหม้ให้มากขึ้น เขาต้องถูกใส่ไว้ในหม้อหลอมของพระเจ้า

เราต้องการคริสเตียนมากกว่านี้ – ผู้รับใช้ ผู้ช่วยศิษยาภิบาล ผู้อภิบาล อาจารย์และคนธรรมดา – ที่มีทั้งความร้อนและความสว่าง ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่หายาก

แต่ความสว่างเกิดขึ้นได้โดยการเสียสละ – ชีวี้งต้องลุกไหม้ขณะที่เทียนก่อให้เกิดแสงสว่าง น้ำมันถูกผลาญขณะที่ตะเกียงลุกอยู่ แม้แต่ในโลกสมัยใหม่ของเรา ไฟฟ้าก็ถูกใช้ไปขณะที่แสงสว่างจ้าส่องฉาย

เราเอาความสว่างทั้งหลายของเราไปไว้ได้ถึงหรือไม่ – หรือพวกมันอยู่บนเชิงเทียน? เรากำลังฉายแสงเพื่อพระเยซูอยู่ไหม – หรือเราปล่อยให้การบ่น การทู่มถเถียงกัน การใช้ชีวิตอย่างสะเพร่า หรืออิทธิพลอื่นๆมาหริ่แสงเหล่านั้นของเรา และทำให้ความสว่างของพวกมันเบลอไปเสียแล้ว? หากเราทำเช่นนั้น พระเยซูก็ทรงเป็นผู้ตกแต่งตะเกียง พระองค์ทรงสามารถทำให้ความสว่างของเราฉายแสงจ้าได้อีกครั้ง วิบัติจึงมีแก่เราหากเราไม่ฉายแสงเพื่อพระองค์ในโลกอันมืดมิดนี้!

ข้อ 17: “แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย”

ในข้อที่แล้ว เปาโลกล่าวถึงการทำงานหนักของเขาเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปี เขาได้ทนทุกข์มากมายเพราะการไปเยือนที่นั่นของเขา เขาได้ตรากตรำทำงานเพื่อความรอดของพวกเขา โดยยกชูพระวจนะแห่งชีวิตเพื่อที่พวกเขาจะมองเห็นความสว่างและได้รับความรอด เขาได้เผชิญกับภัยอันตรายและความทุกข์ยากมากมายเพื่อที่พวกเขา (และคน

อื่นๆ) จะได้ยินข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศี เขาเคยเป็นนักโทษในเมืองฟิลิปปีแล้ว บัดนี้เขาเป็นนักโทษในกรุงโรม และชีวิตของเขากำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย

“แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา...” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “ถวาย” ในภาษากรีกอ่านว่า “ถูกเทออกดุดจเครื่องตีบูชา” เปาโลกำลังคิดถึงวิธีปฏิบัติหนึ่งที่มีอยู่เสมอในทั้งศาสนาของพวกยิวและคนนับถือพระต่างชาติ เนื่องจากคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นพึ่งออกมาจากการนับถือพระต่างชาติและแทบไม่คุ้นเคยกับวิถีต่างๆของชาวยิวเลย นี่จึงดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังอ้างอิงถึงพิธีกรรมของคนนับถือพระต่างชาติ เราถูกบอกว่าการถวายสัตว์บูชาของคนยิว เครื่องตีบูชา (กตว. 15:5) ถูกเทรอบแท่นบูชา ขณะที่ในพิธีกรรมของคนนับถือพระต่างชาติ เครื่องตีบูชาถูกเทลงบนเครื่องตีบูชา “ลงบน” ถูกใช้ตรงนี้ซึ่งตอกย้ำข้อสรุปที่ว่าเปาโลกำลังอ้างอิงถึงการถวายสัตว์บูชาของคนนับถือพระต่างชาติ

เมื่อเห็นชัดเจนเช่นนี้แล้ว บัดนี้เราจึงสรุปได้ว่าเปาโลถือว่าความเชื่อของชาวฟิลิปปีเหล่านั้นเป็นเหมือนเครื่องตีบูชา โดยที่เลือดแห่งชีวิตของเขาเองเป็นเหมือนเครื่องตีบูชาที่ถูกเทลงบนมัน ในการเสียสละตัวเองทั้งสองฝ่ายเช่นนี้ อัครสาวกท่านนี้พบเหตุสำหรับความชื่นชมยินดีทั้งสองฝ่าย: “ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดี” (ข้อ 17) ; “ท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชม” (ข้อ 18)

จิตใจเช่นนี้ถูกแสดงให้เห็นในจดหมายฉบับที่สองที่เขียนถึงทิโมธี เขากล่าวว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว” (2 ทธ. 4:6)

เปาโลไม่ได้หมายความว่า การพลีชีพของเขานั้นจะทำการลบมลทินบาป แต่เขากำลังถูกเทออกดุดจเครื่องบูชาเพื่อข่าวประเสริฐ การประกาศข่าวประเสริฐได้นำความทุกข์ยากเช่นนี้และการจงจำมาสู่ตัวเขา หากเขายอมอมอมขอมกับพวกถือลัทธิยิว เขาก็ไม่ต้องพลีชีพเพื่อคำพยานของตน

“ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย” เปาโลเต็มใจที่จะทนทุกข์สิ่งใดได้ทั้งนั้น สู้ทนได้ทุกสิ่ง – แม้กระทั่งจนถึงความมรณา – เพื่อเห็นแก่ลูกๆของเขาในความเชื่อนั้น หากความทุกข์ยากและความตายของเขาจะทำให้การรับใช้ของพวกเขาอยู่ฝ่ายวิญญาณมากขึ้น เป็นที่พอพระทัยและเป็นประโยชน์ต่อพระเจ้ามากขึ้น เขาก็เต็มใจที่จะเผชิญกับการพลีชีพ – และชื่นชมยินดีในโอกาสนั้น!

เปาโลไม่กลัวตาย เขาได้ให้คำพยานของตนเกี่ยวกับเรื่องนั้นแล้ว เขากล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร!” หากความตายของเขาสามารถเป็นวิธีที่จะส่งเสริมความเชื่อของผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเหล่านั้นได้ หากโดยการถวายชีวิตของเขาๆสามารถหนุนใจพวกเขาให้สู้ต่อไปและสัตย์ซื่อได้ เขาก็สามารถชื่นชมยินดีได้ในการเสียสละตัวเขาเอง トラบใดที่เปาโลรู้ว่าสิ่งที่เขานั้นเป็นไปเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและเป็นพรแก่คริสตจักร มันก็แทบไม่สำคัญเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา – เป็นอยู่หรือตาย ได้รับคำสรรเสริญหรือถูกด่าว่า ตีตักหรือได้ออกจากคุก

ข้อ 18: “ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน”

เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้น แม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ

เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:12, 13)

ดังนั้น เปาโลจึงถูกจำคุกในกรุงโรมและผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีปรวมใจเป็นหนึ่งเดียว และสิ่งที่ส่งผลฝ่ายหนึ่งก็ส่งผลต่ออีกฝ่าย เปาโลไม่ยอมให้พวกเขาเป็นทุกข์โศกเศร้ากับความตายของเขา เขาไม่ยอมให้ความโศกเศร้าทำให้จิตวิญญาณของพวกเขาเปื่อยปอนและดับความร้อนรนของพวกเขาเพื่อพระเจ้า เขาไม่ยอมแม้แต่ที่จะให้พวกเขาปล่อยให้ความทุกข์และการพลีชีพของเขามาสร้างความเกลียดชังไว้ในใจของพวกเขาต่อศัตรูเหล่านั้นของชาวประเสริฐ ตรงกันข้าม เขาอยากให้พวกเขาแสดงความยินดีกับเขาที่เขาถูกนับว่าควรค่าที่จะสละชีวิตเพื่อชาวประเสริฐ

ทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

ข้อ 19: “แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นใจเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน”

จากบทที่ 1 ข้อ 1 ของจดหมายฝากฉบับนี้ และจากข้อนี้เราเชื่อมั่นปรากฏชัดเจนว่าทิโมธีได้อยู่กับเปาโลที่เมืองฟิลิปปี แม้ว่าข้อเท็จจริงนี้ไม่ถูกเอ่ยถึงในบทที่สิบหกของหนังสือกิจการก็ตามซึ่งเป็นตอนที่มิบ้นทีกเกี่ยวกับการไปเยือนเมืองฟิลิปปีของเปาโล มันมีโอกาสเป็นไปได้ที่ทิโมธีอยู่กับเปาโลตอนที่เขาไปที่เมืองฟิลิปปี เพราะเราอ่านว่าตอนที่อัครสาวกท่านนี้มายังเมืองเดอโรบีและเมืองลิสตรา เขาพบสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธีซึ่งเปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน (กิจการ 16:1-3)

เรื่องราวตอนนี้ยังชี้ให้เห็นเพิ่มเติมถึงการเดินทางของเปาโลไปตลอดแคว้นต่างๆของเอเชียน้อยจนกระทั่งเขาไปถึงเมืองโตรอัสซึ่งเป็นทีุ่ตนิมิตนั้นเรียกเขาให้เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เขาเดินทางข้ามทะเลอีเจียนจนกระทั่งเขามาถึงเกาะซาโมธรัสเซีย ซึ่งจากที่นั่นต่อไปยังเมืองเนออาบุรี และจากที่นั่นเขาเดินทางต่อไปยังเมืองฟิลิปปี

ขณะที่ไม่มีคำกล่าวใดเลยเกี่ยวกับการที่ทิโมธีอยู่กับเปาโลที่เมืองฟิลิปปี ในกิจการ 17:14 หลังจากเปาโลออกไปจากเมืองฟิลิปปีและไปยังเมืองเบโรอาแล้ว เราก็อ่านว่า “ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่ลิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น” จากตรงนี้ดูเหมือนปรากฏชัดเจนว่าทิโมธีอยู่กับเปาโลและลิลาสในการเดินทางของพวกเขา และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาอยู่กับพวกเขาในเมืองฟิลิปปีด้วย

บัดนี้เปาโลหวังว่าจะส่งทิโมธีไปหาคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี เขากระวนกระวายที่จะรู้สภาพของผู้เชื่อเหล่านั้นที่นั่น – ไม่เพียงเรื่องฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่ฝ่ายร่างกายด้วย เพื่อที่จะทราบพวกเขา กำลังเติบโตในพระคุณและทราบว่าการที่พวกเขาถูกข่มเหงนั้นไม่ได้เพิ่มขึ้น ข่าวเช่นนี้ย่อมจะนำการปลอบประโลมมาสู่หัวใจของอัครสาวกชราผู้นี้ที่ติดคูกอยู่ในกรุงโรมอย่างแน่นอน

ข้อ 20: “เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง”

ทิโมธีมีความคิดแบบเดียวกันในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ – หลักคำสอนเรื่องพระคุณและหลักข้อเชื่ออื่นๆทั้งหมดแห่งความเชื่อนั้น เขามีความคิดที่คล้ายคลึงกับของเปาโลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆพระวิญญาณ และเปาโลไม่รู้จักผู้ใดที่จะรู้สึกใส่ใจในทุกข์สุขของผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเหล่านั้นมากเท่ากับทิโมธี ผู้เป็นบุตรที่รักของเขาในความเชื่อนั้น

“...ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลว่า “อย่างแท้จริง” มีความหมายว่า อย่าง

จริงใจ ไม่ว่าจะเป็ความต้องการใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็ความทุกข์ยากและการขมเหงใดก็ตามที่คริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นกำลังสู้ทนอยู่ ทิโมธีก็จะใส่ใจสิ่งนั้นทั้งหมดด้วยใจที่จริงใจ พร้อมกับความรักและความห่วงใยที่จริงใจ อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีใครใกล้เคียงกับอัครสาวกเปาโลมากเท่ากับทิโมธีหนุ่ม และเขาก็มีความรักอันลึกซึ้งให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีด้วย ดังนั้นความทุ่มเทของเขาที่มีต่อเปาโล พร้อมกับกับความห่วงใยของเขามีให้แก่ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นจึงทำให้เขาเป็นผู้เหมาะสมที่จะไปเยี่ยมพวกเขา

ข้อ 21: “เพราะว่าคนทั้งหลายยอมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์”

เปาโลอาจหมายถึงทุกคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาในกรุงโรม อาจเป็นไปได้ว่าก่อนหน้านั้นเขาคิดที่จะส่งคริสเตียนบางคนในกรุงโรมไปเยี่ยมคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี แต่พอเปาโลถูกนำตัวให้ไปรับการพิจารณาคดีต่อหน้าจักรพรรดิโรม ทุกคนที่อยู่กับเขาในกรุงโรมต่างพากันหนีไปหมด ใน 2 ทิโมธี 4:16 เปาโลกล่าวว่า “ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย”

นี่จะบ่งบอกว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมได้ปฏิบัติต่อเปาโลอย่างเย็นชา พวกเขาอาจไม่ได้ไปเยี่ยมเขาในคุกและไม่ได้ปรนนิบัติเขาในความต้องการต่างๆของเขาขณะที่เขาติดคุกอยู่ บางทีพวกเขาอาจไม่เต็มใจที่จะเสียสละความสบายหรือเสี่ยงชีวิตของตนเพื่อนำความสุกมาสู่เขาหรือเป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันจำเป็นที่จะต้องเดินทางไปยังเมืองอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเห็นแก่ตัวและหาประโยชน์ใส่ตัวเอง

หนึ่งในความบาปที่ร้ายแรงยิ่งกว่าของคริสเตียนทั้งหลายในปัจจุบันคือ ความเห็นแก่ตัวท่ามกลางพวกเขาเอง รวมถึงต่อคนไม่เชื่อด้วย สิ่งทีเปาโลกล่าวเกี่ยวกับผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมก็เป็นจริงเหลือเกินในหลายกรณีทุกวันนี้ พระเยซูกล่าวชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติผู้อื่นก็ปรนนิบัติ**พระองค์**:

ในมัทธิว 25:31-40 เราอ่านว่า “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ

“และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’

“เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไรที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’ แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบ

เขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำด้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย!’”

คริสเตียนจำนวนมากเหลือเกินไม่เต็มใจที่จะเสียสละเพื่อที่คนอื่นจะได้รับพระพร ได้รับการปลอบประโลม และได้รับการหนุนใจในเวลาที่ต้องการ

ข้อ 22 “แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา”

“...แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้ว...” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “พวกท่านได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้ในการกระทำแล้ว พวกท่านมีหลักฐานท่ามกลางพวกท่านเองแล้วว่าเขาได้ทุ่มเทตัวเองให้แก่การเผยแผ่ข่าวประเสริฐอย่างจริงจัง มีสติและสัตย์ซื่อขนาดไหน พวกท่านได้เห็นแล้วว่าเขาได้รับใช้ในฐานะผู้ช่วยของข้าพเจ้าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยขนาดไหนในการปรนนิบัติพวกท่าน เขาได้ทำงานกับข้าพเจ้าเสมือนบุตรคนหนึ่งกับบิดาของตน และพวกท่านได้เห็นในตัวเขาแล้ว คือจิตใจแบบเดียวกับที่พวกท่านได้เห็นในข้าพเจ้า พวกท่านได้เห็นว่ายายหนุ่มผู้นี้ได้รับการพิสูจน์แล้ว เขาจะไม่แสวงหาประโยชน์ของตัวเอง แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระคริสต์ – เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อเป็นพรแก่คริสตจักรในเมืองฟิลิปปี”

นี่ไม่ใช่ฐานะด้านข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้นที่ทิโมธีได้ปรนนิบัติเปาโล เขาได้ถูกส่งไปยังเมืองเอเฟซัสเพื่อดูแลคริสตจักรต่างๆในบริเวณโดยรอบเมืองนั้น (1 ทธ. 1:3) และเปาโลไม่มีความกลัวเลยว่าทิโมธีจะประพฤติตนอย่างไรในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี รวมถึงเรื่องหลักคำสอนที่เขาจะประกาศขณะอยู่ที่นั่นด้วย

ข้อ 23: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว”

ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าเปาโลถูกปล่อยตัวจากการถูกจำคุกครั้งแรกของเขาในกรุงโรม เขารู้สึกว่าทันทีที่การถูกพิจารณาคดีของเขาในกรุงโรมสิ้นสุดลง เขาจะสามารถส่งทิโมธีไปยังเมืองฟิลิปปีได้

ข้อ 24: “แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย”

นี่เป็นคำกล่าวที่เรียบง่าย เปาโลกำลังวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาจะถูกตัดสินให้พ้นผิดและได้รับการปล่อยตัว และเขาจะได้รับอภิสิทธิ์อันเปี่ยมสง่าราศีในการมีสมาคมศีลธรรมกับเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีแบบหน้าต่อหน้าอีกครั้ง

ข้อ 25: “ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโพรดิทส์น้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย”

เอปาโพรดิทส์ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับอื่นๆเลย เขามาจากเมืองฟิลิปปีและเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่นที่นั่น เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีได้ส่งเขามาพร้อมกับของขวัญต่างๆและข้อความหนึ่งมาถึงเปาโล (ฟป. 4:18) และได้บอกเขาอย่างชัดเจนให้อยู่กับเปาโลและช่วยเหลือท่านในหนทางใดที่ทำได้ ดังที่ได้ถูกชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้ว ขณะที่เอปาโพรดิทส์ยังอยู่กับเปาโลนั้น เขาก็ป่วยหนักจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตเขา ทรงทำให้เขาฟื้นขึ้นและประทานสุขภาพกลับคืนแก่เขา

เปาโลแสดงให้เห็นอีกครั้งถึงจิตใจแบบคริสเตียนที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขาในการตัดสินใจส่งเอปาโพรดิทส์กลับไปหาคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี แทนที่จะยอมให้เขาอยู่ต่อในกรุงโรมเพื่อปรนนิบัติสำหรับความต้องการส่วนตัวต่างๆของอัครสาวกผู้นี้ และในการกลับไปยังคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี เอปาโพรดิทส์จะนำส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปให้เหล่าผู้เชื่อที่นั่น – และ

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าเขาทำอย่างนั้นจริงๆ

“...น้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงาน...” ตรงนี่เปาโลกล่าวชมเอปาโพรดิทัสในเรื่องความร้อนรน ความสัตย์ซื่อและความไม่เห็นแก่ตัวของเขาในการปรนนิบัติตน (และอุดมการณ์ของพระคริสต์) ขณะยังอยู่ในกรุงโรม ในการพูดถึงเขาว่าเป็น “น้องชายของข้าพเจ้า” เปาโลก็บ่งบอกถึงความรักของตนที่มีให้แก่คริสเตียนที่สัตย์ซื่อผู้หนึ่งที่เต็มใจที่จะทำให้สิ่งใดได้ทั้งนั้นเพื่อเปาโล เพื่อพี่น้องผู้เชื่อของเขา และเหนือสิ่งอื่นใดคือ เพื่อข่าวประเสริฐ เขาเป็นวิสุทธิชนที่ตราครุฑทำงานคนหนึ่ง

“...และเพื่อนทหารของข้าพเจ้า...” พระคัมภีร์เปรียบเทียบคริสเตียนทั้งหลายกับเหล่าทหารเพราะว่าเราอยู่ในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าและแน่นอนว่าเราอยู่ในการสงคราม! เราอยู่ในการสู้รบอันดุเดือดเพื่อต่อสู้กับศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เราเคยรู้จัก เปาโลกล่าวว่า “...เราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (อฟ. 6:12) ชีวิตคริสเตียนคือการสงครามตั้งแต่ต้นจนจบ จนกว่าเราจะปลอดภัยในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า แต่เพราะว่ามีพระเยซูเป็นนายพันแห่งความรอดของเรา ผู้บัญชาการกองทัพของเรา เราจึงมั่นใจในชัยชนะ**ในพระองค์**

“...และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน...” เอปาโพรดิทัสได้เดินทางจากเมืองฟิลิปปีมายังกรุงโรม โดยนำของขวัญและข่าวสารต่างๆ จากคริสตจักรนั้นมามอบให้แก่อัครสาวกผู้เป็นที่รักของพวกเขา เขาได้นำความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่มาสู่เปาโล ในการนำส่งของขวัญเหล่านี้ที่มาจากเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปี

“...และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน” เราอาจพลาดบทเรียนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ตรงนี้ไปได้อย่างง่ายดาย ใน 1 โครินธ์ 12:28 เปาโลแจกแจงถึงของประทานบางอย่างที่ประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์: “และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ” ของประทานบางอย่างที่โดดเด่นเหล่านี้ อยู่เกินเอี่ยมพวกเราส่วนใหญ่ – แต่เราทุกคนสามารถเป็นผู้ครอบครองของประทานในด้าน “การช่วยเหลือ” ได้ เอปาโพรดิทัสมีของประทานนั้น

ข้อ 26: “เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย”

เอปาโพรดิทัสรักผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีและปรารถนาที่จะได้อยู่กับพวกเขา เราอาจกล่าวได้ว่าเขาประสบกับอาการซึมเศร้าของ “โรคคิดถึงบ้าน” แต่เขาก็รักเปาโลและเข้าใจถึงความจำเป็นในการอยู่กับเปาโลในกรุงโรม จะว่าไปแล้วผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นได้ยินมาว่าชายหนุ่มผู้นี้ล้มป่วย และพวกเขาก็ได้แสดงให้เห็นถึงความห่วงใยแบบคริสเตียนที่มีต่อเขา เขารู้สึกหนักใจมากและเขาปรารถนาที่จะกลับไปหาพวกเขาและให้ความมั่นใจพวกเขาว่าเขาหายดีแล้วจากอาการป่วยหนักของเขาและพร้อมแล้วที่จะรับใช้อีก

ข้อ 27: “เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์”

“...พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และ...ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย...” พระเจ้าทรงเปี่ยมพระเมตตาต่อเอปาโพรดิทัส ในการทำให้เขาฟื้นขึ้นอีก แต่พระองค์ทรงเปี่ยมพระเมตตาต่อเปาโลเช่นกัน เพราะว่าถ้าชายหนุ่มผู้นี้เกิดเสียชีวิตขึ้นมา

เปาโลก็ยังมี “ความทุกข์ซ้อนทุกข์” เขาอาจรู้สึกว่าคุณมีส่วนรับผิดชอบในการตายครั้งนี้ เนื่องจากเอปาโพรดิสได้เดินทางจากเมืองฟิลิปปีมายังกรุงโรมเพื่อนำข่าวของต่างๆ และของขวัญต่างๆ มามอบให้แก่เปาโล และเขาได้ทำงานหนักที่นั่น – เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเขาทำงานหนักในด้านใด แต่สิ่งใดก็ตามที่เขาได้กระทำก็ทำให้เขาเหน็ดเหนื่อยและทำให้เขาอ่อนแอลงจนความเจ็บป่วยเล่นงานร่างกายของเขาและเกือบทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิตของตน เปาโลมีใจขอบพระคุณมากๆ ที่ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อผู้นี้ของพระเจ้าและผู้นำข่าวของคริสตจักรไม่ได้เสียชีวิตในกรุงโรม

ข้อ 28, 29: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดีและความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้”

การได้รู้ว่าเอปาโพรดิสปลอดภัยอีกครั้งในเมืองฟิลิปปีย่อมบรรเทาความเศร้าใจของเปาโลได้อย่างแน่นอน และผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีก็จะได้เลิกกระวนกระวายใจเกี่ยวกับเขาเมื่อพวกเขาได้เห็นเขาและได้รู้อย่างถ่องแท้ว่าสหายผู้สัตย์ซื่อของพวกเขาสุขภาพดีอีกครั้ง พวกเขาจะต้องมองดูเอปาโพรดิสที่สวายเป็นเหมือนผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งคืนให้แก่พวกเขา – ของขวัญใหม่เอี่ยมจากพระเจ้า – เพราะว่าหากไม่ใช่เพราะความเมตตาของพระเจ้าแล้วเขาก็คงจากโลกนี้ไปแล้ว เขากำลังถูกส่งคืนให้แก่พวกเขาในฐานะเป็นพระพรพิเศษมากๆ แห่งพระคุณของพระเจ้า

“จงนับถือคนอย่างนี้” ในภาษากรีกแบบตรงตัวประโยคนี้อ่านว่า “จงให้เกียรติคนเช่นนี้” นี่ไม่ใช่ผู้เชื่อปกติธรรมดา เราควรให้เกียรติแก่ผู้ที่สมควรได้รับเกียรติ ความเคารพแก่ผู้ที่สมควรได้รับความเคารพ แต่โดยเฉพะอย่างยิ่งเราควรให้เกียรติคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลสั่งผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาว่าพวกเขาจะต้อง “จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ” (1 ธส. 5:13) เปาโลอยากให้อเอปาโพรดิสได้รับเกียรติและความเคารพเช่นนี้ท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปี

ข้อ 30: “ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าผู้นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์”

“...ได้เสี่ยงชีวิตของตน...” (“ไม่เห็นแก่ชีวิตของตน”) ภาษากรีกตรงนี้บ่งบอกถึงบุคคลผู้หนึ่งที่ปล่อยให้ตัวเองเจอกับภัยอันตรายอยู่เสมอ ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใด แม้กระทั่งความตาย – และนี่ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เอปาโพรดิสได้กระทำจริงๆ ไม่ว่าจะในการเดินทางมายังกรุงโรมหรือในการปรนนิบัติของเขาต่อเปาโลขณะที่เขาอยู่ที่นั่น เขาไม่เห็นแก่ชีวิตของตนว่าเป็นสิ่งสำคัญ เขาเต็มใจที่จะเสียสละทุกสิ่งของตนในการปรนนิบัติ – ประการแรกต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และจากนั้นก็ต่อคริสตจักรและอัครสาวกเปาโลผู้เป็นที่รัก

“...เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าผู้นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์” เปาโลไม่ได้บอกเป็นนัยว่าคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นได้เฉยชาต่อตนหรือว่าพวกเขาได้ตั้งใจเพิกเฉยต่อความต้องการต่างๆ ของเขาและสิ่งจำเป็นต่างๆ ของชีวิต เขาไม่ได้กำลังตำหนิพวกเขาเรื่อง “การปรนนิบัติ...ที่บกพร่อง” แต่พวกเขาแค่ไม่มีโอกาสที่จะปรนนิบัติสำหรับความต้องการต่างๆ ของเขา (ฟป. 4:10) ด้วยเหตุนี้เอปาโพรดิสจึงทำการเดินทางพิเศษมายังกรุงโรมเพื่อเห็นแก่เปาโล เพียงเพื่อนำข่าวของต่างๆ มาให้เปาโล เพื่อหนุนใจเขา และเพื่อทำการปรนนิบัติใดก็ตามที่เขาทำได้ ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นก็คงทำแบบเดียวกันเพื่อเปาโลหากเขาอยู่ด้วยกันกับพวกเขา แต่พวกเขาก็อยู่ห่างกันหลายไมล์และค

ริสตจักรก็ขาดโอกาสที่จะทำสิ่งที่พวกเขาปรารถนาที่จะทำเพื่อเปาโล

เห็นได้ชัดว่าไม่มีความสงสัยในความคิดของเปาโลเลยว่าทำไมอีและเอปาโฟรดิทัสจะทำตามที่พวกเขาได้รับคำสั่งในการกลับไปยังเมืองฟิลิปปี เขาไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพวกเขาจะไม่เต็มใจที่จะไปยังแห่งหนใดที่พวกเขาถูกสั่งให้ไป เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าควรพร้อมเสมอและเต็มใจที่จะไปยังที่ใดก็ตามที่พระวิญญูณบริสุทธิทรงนำ พระคัมภีร์ให้แบบอย่างต่างๆ แก่เราเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไปเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงไป!”

ในอพยพ 4:18 เราอ่านว่า “โมเสสจึงกลับไป...” โอ้ ใช่แล้วครับ – โมเสสยกข้ออ้างต่างๆเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขาครั้งแรก แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงไป” เขาก็ไป เมื่อเขาตระหนักว่ามันเป็นแผนการของพระเจ้าและพระประสงค์ของพระเจ้าที่เขาจะต้องกลับไปยังอียิปต์และนำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากการเป็นทาสต่อฟาโรห์ เขาก็กระทำตามคำบัญชาของพระเจ้า – และพระเจ้าทรงอวยพรเขา

ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:2 พระวจนะบอกเราว่า “เอลียาห์ก็ไป...” กษัตริย์อาหับผู้ชั่วร้ายได้เที่ยวตามหาผู้พยากรณ์ท่านนี้เพื่อที่จะประหารชีวิตเขาเสีย แต่แทนที่จะรอคอยอาหับให้พบตัวเอลียาห์ พระเจ้ากลับส่งเอลียาห์ให้ไปหากษัตริย์ผู้ชั่วร้ายองค์นี้ แม้ว่าชีวิตของเขากำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย แต่เมื่อพระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระองค์ทรงอยากให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้ไปพบกษัตริย์อาหับ เอลียาห์ก็กระทำตามที่เขาได้รับคำสั่ง – และเราก็ทราบเรื่องชัยชนะอันยิ่งใหญ่บนภูเขาคารเมล! เมื่อเราไปตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็มั่นใจได้ถึงความสำเร็จเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ในกิจการ 8:26 และ 27 เราพบเรื่องราวหนึ่งที่น่าสนใจมาก: “แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย” ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป” ณ เวลานั้นฟิลิปกำลังจัดการฟื้นฟูที่ประสบความสำเร็จมากมายในแคว้นสะมาเรีย (กิจการ 8:5-8) ผู้คนกำลังได้รับความรอด พวกเขา กำลังถูกขับออก คนเจ็บป่วยกำลังได้รับการรักษาให้หาย ผู้รับใช้ต่างๆไปคงพูดว่า “พระเจ้าทรงทำผิดพลาดอย่างแน่นอน! พระองค์ไม่ได้กำลังเรียกฉันให้ทิ้งการฟื้นฟูยิ่งใหญ่นี้และให้เดินทางข้ามทะเลทรายหรอก!” แต่หากฟิลิปได้เถียงกับองค์พระผู้เป็นเจ้า มันก็ไม่ได้มีบันทึกไว้ เขาได้ยื่นพระบัญชาให้ไป – และเขาก็ไป จงอ่านส่วนที่เหลือของบทนี้และคุณจะได้เรียนรู้ถึงผลลัพธ์ต่างๆอันน่าชื่นชมยินดีที่ตามมา

ในกิจการ 9:17 เราอ่านว่า “แล้วอานาเนียก็ไป...” เมื่อพระเจ้าตรัสครั้งแรกแก่อานาเนีย (สาวกคนหนึ่งผู้อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัส) และทรงบอกเขาให้ไปพบกับเปาโล อานาเนียก็เตือนความจำองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาโลชาอยู่ที่นี่แห่งทาร์ซัสได้กระทำการโหดร้ายท่ามกลางพวกคริสเตียนและว่ากิจธุระของเขาในเมืองดามัสกัสคือจับกุมเหล่าวิสุทธิชนที่นั่น แต่เมื่อพระเจ้าทรงให้ความมั่นใจแก่อานาเนียว่าเขาโลแห่งทาร์ซัสพร้อมที่จะกลับใจเชื่อแล้ว และว่าพระองค์ทรงมีสิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆให้เขากระทำ อานาเนียก็ไปกระทำตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าสั่ง เขาโลแห่งทาร์ซัสได้กลับใจเชื่อและกลายเป็นอัครสาวกเปาโล – บุรุษคนเดียวที่ตอนเขียนหนังสือฟิลิปปีอยู่นั้นถูกจองจำอยู่ในกรุงโรมโทษฐานประกาศข่าวประเสริฐ!

ในลูกา 1:19 เมื่อกาเบรียลมาประกาศแก่เศคาริยาห์ว่าเอลียาห์จะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เขา (ยอห์นผู้ให้บัพติศมา) เศคาริยาห์ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แนได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาที่อายุมากแล้ว” แต่ทูตสวรรค์คืนนั้นก็ตอบว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน...”

พระเยซูทรงเลือกสาวกสิบสองคน ในมาระโก 3:14 เราอ่านว่า “พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขา

อยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ”

คริสเตียนทุกคน – ศิษยาภิบาล, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิซชันนารี หรือสมาชิกธรรมดาคควรดำเนินชีวิตในจิตวิญญาณแห่งความเต็มใจ พร้อมเสมอเพื่อพระเจ้าจะทรงใช้เราให้ทำกิจของพระองค์ – แห่งหนใดก็ตามที่พระองค์ทรงเลือกเมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าบัญชาว่า “จงไป” เราไม่ควรถามคำถามใดเลย เราควรเชื่อฟัง

ขอพระเจ้าโปรดประทานบารุชอย่างทิโมธีและเอปาโฟรดิทัสแก่คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายทุกวันนี้เพิ่มมากขึ้น คำขวัญของผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อสองท่านนี้ของพระเจ้าคือ “สิ่งใดก็ตาม...แห่งหนใดก็ตาม...เมื่อใดก็ตาม...ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม...เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า!” ชายหนุ่มเหล่านี้สามารถกล่าวอย่างจริงใจได้ว่า

เต็มใจไปที่พระองค์ทรงใช้ให้ไป

ไม่ว่าบกหรือน้ำก็ไป

เต็มใจพูดถ้อยคำซึ่งพระองค์บัญชา

เต็มใจกระทำตามน้ำพระทัย!

ฟิลิปปี – บทที่สาม

การชื่นชมยินดีแม้เผชิญความทุกข์ลำบาก

- 3:1 สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย
- 3:2 จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนัง
- 3:3 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้มีสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหนัง
- 3:4 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก
- 3:5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี
- 3:6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้
- 3:7 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์
- 3:8 ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์
- 3:9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ
- 3:10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์
- 3:11 ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
- 3:12 มิใช่ข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่เราเชื่อ คริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว
- 3:13 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า
- 3:14 ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่อุปลักษณ์ เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์
- 3:15 เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย
- 3:16 แต่เราได้แคลไหนดแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

3:17 พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง

3:18 (เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพุดิตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล)

3:19 ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอัปยศของเขาขึ้นมาอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

3:20 ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า

3:21 พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพ ซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

บทนี้โดยหลักแล้วประกอบด้วยคำเตือนสติต่างๆให้ผู้เชื่อแต่ละคนดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ ข้อความของมันแสดงออกถึงความอ่อนโยน ความรัก และ*คำแนะนำที่ดี*ซึ่งควรจงใจผู้เชื่อทั้งหลายให้อุทิศตนต่อการปรนนิบัติองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลเตือนสติผู้เชื่อเหล่านั้นให้ชื่นชมยินดี แต่เขาก็ตักเตือนพวกเขาให้ระวังตัวด้วย คริสเตียนทั้งหลายต้องระมัดระวังและตื่นตัวตลอดเวลา

จงชื่นชมยินดี – แต่จงระวังตัว!

ข้อ 1: “สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย”

“สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า” ดูเหมือนบอกเป็นนัยว่าเปาโลกำลังจะสรุปข้อเขียนของตน แต่คำพูดเดียวกันนี้ก็ถูกกล่าวอีกครั้งในบทที่ 4 ข้อ 8 และมีความจริงอันยิ่งใหญ่อยู่ในทั้งสองข้อนั้น

“จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าทุกสิ่งที่เรากระทำควรอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเขาก็ระวังตัวที่จะให้คำแนะนำเช่นนั้นเสมอ

คริสเตียนทั้งหลายควรชื่นชมยินดีที่ว่าพระเจ้าทรงรักเราจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์แทนเรา เพื่อที่เราจะได้มีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง เมื่อเราคิดถึงบาปทั้งหลายของเรา – โดยรู้ว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย – เราก็ควรชื่นชมยินดีเพราะว่ามีพระองค์ผู้หนึ่ง “ทรงสามารถเป็นนิตยที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยเพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น” (ฮบ. 7:25)

พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงสามารถจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของเรา เราพบความเพียงพอของเราในพระองค์ และเรากระทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์ในพลังกำลังที่พระองค์ประทานแก่เรา

ผู้เชื่อทั้งหลายควรชื่นชมยินดีในพระเยซู ไม่ใช่ในสิ่งต่างๆที่เป็นอนิจจังและว่างเปล่าของโลกนี้ เช่น ทรัพย์สินเงินทองหรือคำยินยอมของมนุษย์ ความสุขของเราควรพำนักอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและเราไม่จำเป็นต้องเสริมความชื่นชมยินดีแบบคริสเตียนของเราด้วยความอนิจจังหรือความสนุกสนานแบบชาวโลก แต่ได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นมิตรสหายของเรา และยังเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราและการได้รู้ว่าพระองค์ทรงเลือก*เราทั้งหลายแล้ว*ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์และเกิดผลเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ก็ควรนำความชื่นชมยินดีมากที่สุดเท่าที่จะมีได้มาสู่หัวใจของมนุษย์

“การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังอ้างอิงถึงคำเตือนสติต่างๆที่เขาได้ให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีแล้วตอนที่เขาอยู่ต่อหน้ากับพวกเขา มันเป็นไปได้ว่าบทนี้ถูกเขียนเป็นสรุ่ยย่อของสิ่งที่เขาได้ประกาศด้วยวาจาแก่พวกเขาแล้วตอนที่เขาอยู่ในเมืองฟิลิปปี

“...ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่” มีความหมายว่ามันไม่ใช่ภาระหนักสำหรับเปาโลเลยที่จะกระทำเช่นนี้ เขาไม่รังเกียจที่จะเขียนสิ่งที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขาแล้วด้วยวาจา เพราะว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าตั้งแต่แรกและสิ่งที่เปาโลกำลังเขียนอยู่นั้นก็เป็นข้อความจากพระเจ้า ไม่ใช่จากตัวเขาเพียงลำพัง เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิประทานข้อความนั้นแก่เขา เขาก็เขียนมันลงไป – และมันไม่ใช่เพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีเท่านั้น มันมีไว้เพื่อผู้เชื่อทั้งหลายตลอดทั้งยุคแห่งพระคุณ

“...แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้อความที่มีอยู่ในจดหมายฉบับนี้จะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงปลอดภัยและความแน่ใจของท่านทั้งหลาย และการบันทึกสิ่งเหล่านี้ลงไปจะมีความหมายต่อท่านทั้งหลายมากกว่าเพียงการจดจำคำสั่งที่ข้าพเจ้าได้ให้ไว้แก่พวกท่านแล้วด้วยตัวข้าพเจ้าเอง”

เปาโลทราบว่าการคริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นจะเจอกับการข่มเหง การทดสอบ ความยากลำบากในระดับที่แตกต่างกันไป และเขาก็ทราบว่าพวกเขาจะอ่านจดหมายฉบับนี้และพบพลังกำลังและการปลอบประโลมใจ พวกเขาถูกตั้งมั่นคงในความเชื่อมั่นแล้ว แต่พวกเขาก็ต้องการคำสั่งสอนนี้เพื่อให้อาหารแก่จิตใจที่หิวของพวกเขาและหนุนจิตใจชูใจของพวกเขาในโมงยามแห่งภัยอันตรายและการทดลอง

ข้อ 2: “จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนัง”

บรรดาผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าข้อนี้ควรอ่านว่า “จงระวังพวกสุนัขเหล่านั้น จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่วเหล่านั้น จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนังเหล่านั้น” เปาโลกำลังอ้างอิงตรงนี้ – ไม่ใช่ถึงภัยอันตรายต่างๆโดยทั่วไป แต่ถึงบุคคลเฉพาะเจาะจงต่างๆในเมืองฟิลิปปี – บุคคลเหล่านั้นที่กิจกรรมต่างๆของตนเป็นที่ทราบดีต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่นั่นและเป็นผู้ที่พวกเขาต้องระวัง! ไม่ว่าเปาโลประกาศที่ไหน พญามารก็โจมตีเขาและข้อความของเขา เขาถูกคัดค้านอยู่เสมอและถูกรบกวนโดยสายไสยหนึ่งหรือสองสายของคำสอนเท็จที่มีอำนาจมากสองสาย – ศาสนายิวและลัทธินอกรีต

จากจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโคโลสี เราทราบว่าลัทธินอกรีตคือปัญหาอันดับหนึ่งที่นั่น ขณะที่ศาสนาอิสลามเป็นความกังวลหลักในเมืองฟิลิปปี มีพวกอาจารย์ในเมืองฟิลิปปีที่เรียกร้องให้ผู้เชื่อเหล่านั้นยึดถือตามบัญญัติของโมเสสและเข้าสู่หน้ตามแบบของพระราชบัญญัติ บุคคลเหล่านี้คือยิวคริสเตียนเหล่านั้นอยู่ตลอด คนเหล่านี้เป็นตัวก่อกวนอุดมการณ์ของพระคริสต์และสร้างความเสียหายต่อการเผยแผ่ข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณ

เปาโลไม่เกรงใจเลยที่จะเรียกพวกคนก่อกวนยุ่งยากเหล่านี้ว่า “พวกสุนัข” เขาไม่ได้หมายถึงพวกสุนัขที่เป็นสัตว์เลี้ยงในบ้านซึ่งถูกกล่าวถึงในมัทธิว 15:26 แต่หมายถึงพวกสุนัขของซีลกโลกตะวันออกที่มีอารมณ์ฉุนเฉียวซึ่งออกหาเหยื่อในตอนกลางคืน คอยหากินตามกองขยะ เหาอยู่ตลอด และรอยกัดของพวกมันก็เต็มไปด้วยพิษ เขาจัดประเภทอาจารย์สอนผิดเหล่านี้ – ไม่ใช่อยู่ในประเภทเดียวกับพวกสุนัขเผ่ายามที่ฟังพาได้และไม่เข้ากับพวกสัตว์เลี้ยงตัวน้อยแสนรู้ในบ้าน – แต่กับพวกหมาข้างถนน!

มันเป็นธรรมเนียมของพวกยิวที่จะเรียกคนต่างชาติว่าเป็นพวกสุนัข เหมือนอย่างที่เปาโลเองก็คงกระทำก่อนที่เขา

กลับใจเชื่อ แต่บัดนี้เขาใช้คำนี้เพื่ออ้างอิงถึงพวกถือลัทธิยิวและคนเหล่านั้นที่อยากจะบิดเบือนข่าวประเสริฐ

“จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว” พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้และนักเทศน์คนอื่นๆที่สอนผิดคอยหวานเมลิตพันธุ์แห่งความสงสัยอยู่เสมอ และโดยทางคำสอนผิดของพวกเขาที่กำลังดูดลละกำลัง ความมั่นใจและความกระตือรือร้นซึ่งความรอดให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายออกไปเสีย คนเหล่านี้กำลังทำให้พวกเขาเริ่มเกียจคร้านในองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเพิกเฉยโอกาสต่างๆในการหยิบยื่นข่าวดีแห่งความรอด แทนที่จะกระทำการดีและนำความชื่นชมยินดีมาให้ การงานของคนเหล่านี้กลับชั่วร้าย

“จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนัง” คำๆนี้แปลว่าการตัด และในศาสนายิวนั้น การเข้าสู่หน้ตเป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์พิธีหนึ่ง แต่ครูสอนเท็จเหล่านี้ได้ปล้นเอาความสำคัญทางศาสนาอย่างแท้จริงออกไปจากพิธีนั้น โดยลดทอนมันให้กลายเป็นเพียงความเป็นทางการฝ่ายร่างกาย คนเหล่านี้กำลังเรียกร้อง (และกำลังปฏิบัติ) พิธีเข้าสู่หน้ตในสมัยของเปาโลแบบเดียวกับที่บางนิกายเรียกร้องและปฏิบัติการให้บัพติศมาด้วยน้ำในปัจจุบัน – ให้เป็นเพียงรูปแบบหนึ่ง โดยความหมายที่แท้จริงได้ถูกทำลายลงเสียแล้ว

คริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้จะต้องไม่มีสามัคคีธรรมกับ “พวกสุนัข” เหล่านี้ พวกคนที่กระทำการชั่วเหล่านี้ที่กำลังปฏิบัติความเป็นพิธีการ โดยกระทำการต่างๆเพื่อให้คนยกย่องแทนที่จะถวายเกียรติพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อเหล่านั้นจึงถูกสั่งว่า “จงระวัง!”

ข้อ 3: “เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสู่หน้ต คือเป็นผู้มีสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้วางใจในเนื้อหนัง”

เปาโลกำลังกล่าวตรงนั้นว่าในพระเยซูคริสต์ โดยทางพระคุณของพระเจ้าและพระโลหิตที่ไหลออก เราได้รับสิ่งนั้นเป็นมรดกแล้วซึ่งพิธีเข้าสู่หน้ตแห่งพันธสัญญาเดิมเป็นสัญลักษณ์แสดงถึง “เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม” (กท. 3:7) เรานับสการพระเจ้า – ไม่ใช่ในตัวอักษร แต่ในจิตวิญญาณ เราชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราถือกรรมสิทธิ์และถูกถือกรรมสิทธิ์โดยพระองค์ผู้ที่มีพันธสัญญาเดิมเป็นการจัดเตรียมและสัญลักษณ์แสดงถึง

พระเยซูตรัสว่า “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด...” (ยอห์น 6:63)

เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย” (รม. 7:18)

กาลาเทีย 5:24 บอกเราว่า “...ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้อาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว”

โรม 8:13 กล่าวว่า “เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้”

เปาโลเขียนถึงพี่น้องชาวเมืองโครินธ์ว่า “ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า” (2 คร. 7:1)

และใน 1 โครินธ์ 1:29 เราอ่านว่า “เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้”

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่มั่นใจในเนื้อหนัง หรือในสิ่งต่างๆที่อาจถูกทำสำเร็จได้ผ่านทางเนื้อหนัง พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์ และเราเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ เราเป็นผู้ถือการเข้าสู่หน้ตที่แท้จริง เรา

นมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณ จากหัวใจที่ได้แสดงออกถึงความเชื่ออย่างแท้จริงแล้วในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า – ไม่ใช่ในพิธีกรรมต่างๆหรือพิธีการต่างๆแห่งเนื้อหนัง

ความชอบธรรมของพระเจ้า – ไม่ใช่ความชอบธรรมตามบทบัญญัติ

ข้อ 4-6: “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้วางใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผลที่จะไว้วางใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสู่หนัด ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้”

หากผู้ใดบนแผ่นดินโลกมีสิทธิ์รอดได้ในความชอบธรรมตามบทบัญญัติ ผู้นั้นก็คงเป็นอัครสาวกเปาโล:

“เกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสู่หนัด” – ซึ่งบ่งบอกว่าเขาเป็นยิวแท้ พวกคนอิชมาเอลเข้าสู่หนัดเมื่อพวกเขามีอายุสิบสามปี พวกเขาจารีตยิว (พวกคนต่างชาติที่หันมานับถือศาสนายิว) สามารถเข้าสู่หนัดตอนอายุเท่าใดก็ได้เมื่อพวกเขาเปลี่ยนมานับถือศาสนายิว แต่เปาโลเข้าสู่หนัดตามบทบัญญัติในวันที่แปด และเขาไม่เคยสั่นหวั่นใจที่จริงที่ว่าเขาเป็นยิวแท้คนหนึ่ง ไม่ว่าเขาเดินทางไปที่ใดเขาก็พยายามกล่าวข้อความของพระเจ้าเรื่องพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิวก่อนในธรรมศาลา เขามีภาระใจหนักมากสำหรับชนชาติของเขาเอง

ในโรม 9:1-3 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง!”

ในคราวหนึ่ง หลังจากเปาโลได้กล่าวคำเทศนาแก่ชนชาติของเขาแล้วและพวกเขาปฏิเสธที่จะฟังข้อความของเขา เขาก็ร้องออกมาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด! ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 18:6)

เปาโลกลายเป็นผู้รับใช้แก่คนต่างชาติ โดยถูกพระเจ้าแต่งตั้งให้ไปกล่าวข้อความแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้น แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “แก่พวกยิวก่อน” (รม. 1:16) และเมื่อใดก็ตาม แห่งหนใดก็ตามที่เขามีโอกาส เขาก็กล่าวข้อความแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิว ในโรม 10:1 เขากล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด” ผมอยากจริงๆว่าเราทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีภาระใจเพื่อชนร่วมชาติของเราเหมือนกับที่เปาโลมีเพื่อพวกยิวใหม่ ถ้าไม่ เราก็คงมี

“...ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล...” นี่เป็นชื่อทางศาสนาของประชาชาติที่เปาโลเป็นสมาชิก และมันมีความหมายอย่างมากต่อยิวคนหนึ่งที่เคยเคร่งศาสนา เปาโลไม่ได้ลืมนึกถึงคุณค่าทางวัตถุแห่งชนชาติของเขา แต่สำหรับเขาแล้วสัญชาติฝ่ายวิญญาณของเขามีเกียรติมากกว่า บัดนี้เขาเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าแล้วและความเป็นพลเมืองของเขาก็อยู่ในสวรรค์ แต่การได้มาจากประชาชาติอิสราเอล การได้เป็นยิวแท้คนหนึ่งก็เป็นอภิสิทธิ์อย่างหนึ่งสำหรับเปาโลซึ่งเขาไม่เคยลืมเลย

“...ตระกูลเบนยามิน...” ช่างเป็นตระกูลที่น่าเป็นลูกหลานจริงๆ! ผู้แต่งเพลงสดุดีพูดถึงเขาว่าเป็น “เบนยามินผู้

น้อย” (สดด. 68:27) คนอิสราเอลภาคภูมิใจในการเป็นคนของตระกูลเบนยามิน

“...เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู...” บ้านของเปาโลอยู่ในเมืองทาร์ซัส เขาเป็นคนที่มีการศึกษาสูง โดยได้เรียนรู้ภายใต้กามาลีเอลผู้เป็นครูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยของเขา (กิจการ 5:34; 22:3) ไม่มีโลหิตของคนต่างชาติไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของอัครสาวกเปาโลเลย เขาเป็นทายาทของคนฮีบรู ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในช่วงวัยหนุ่มของเขา เปาโลให้คุณค่ามากๆต่อชาติตระกูลอันบริสุทธิ์ไร้สิ่งเจือปนของตน และมันก็คงช่วยเขาอย่างมากในการเป็นรับบีิว แต่ว่าภายใต้พระคุณของพระเจ้าแล้วมันกลับไม่ช่วยอะไรเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

“...ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี” เปาโลเป็นคนที่เคร่งครัดมากในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นทางศาสนาของเขา เขาให้การต่อหน้ากษัตริย์อากริปปาว่าเขาอยู่ในคณะที่เคร่งครัดที่สุดของพวกฟาริสีและเขาถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติในทุกรายละเอียด

ในบทที่ยี่สิบสามของหนังสือมัทธิว พวกฟาริสีได้รับคำตำหนิอย่างรุนแรงจากพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเพราะความมโหฬารของพวกเขา การประพฤติตัวน่าเลื่อมใสแต่ภายนอกของพวกเขาซึ่งตรงข้ามกับความเสื่อมทรามที่อยู่ภายในของพวกเขา พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่า “อุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด”

พวกฟาริสีบางคนเป็นพวกสุดโต่งทางการเมือง คนอื่นๆก็เป็นพวกรักชาติอย่างกระตือรือร้น บ้างก็ต่อต้านพวกโรม บ้างก็ยึดมั่นตามบัญญัติของโมเสสอย่างเหนียวแน่น และพวกเขาก็หาว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่ยึดถือปฏิบัติตาม*ทุกรายละเอียด*ของพระราชบัญญัติสมควรตกนรกหมกไหม้ พวกฟาริสีมีหลาย “ประเภท” เหมือนกับที่มีสมาชิกคริสตจักรหลายประเภทในปัจจุบัน แต่เปาโลเคยถูกจัดอยู่ในชนชั้นที่ต่ำกว่าและเที่ยงธรรม เขาเคยดำเนินชีวิตตาม “คณะที่เคร่งครัดที่สุด” ของพวกเขา และเขาปฏิบัติตามพระราชบัญญัติด้วยสิ้นสุดใจของตน – จนกระทั่งเขาได้พบกับพระเยซูระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัส!

“ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร” การข่มเหงคริสตจักรของเปาโลได้รับคำชมเชยอย่างมากในสายตาของพวกฟาริสี เขาคิดว่าตนกำลังช่วยเหลือพระเจ้าในความมุ่งมั่นของเขาที่จะกำจัดพวกคริสเตียนยุคต้นให้พ้นไป เนื่องจากเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน จึงเป็นไปได้ที่เขาอาจอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูเจ้าทรงถูกพิจารณาคดีด้วย เขาทราบหลายเรื่องเกี่ยวกับพวกคนที่ติดตามพระคริสต์ และเขาก็มุ่งมั่นที่จะจับกุมคนเหล่านั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และเหยียบย่ำพระนามของพระเยซู

ในกิจการ 8:3 เราอ่านว่า “ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปฉุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก” แต่แล้ววันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส เขาก็ได้ยินพระสุรเสียงที่จับกุมเขาให้เข้าอยู่ฝ่ายพระเยซูและข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า! ขณะนั้นเองเปาโลก็ถามว่า “พระองค์เจ้าข้าพระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” จนกระทั่งเขาถูกตัดศีรษะในการพลีชีพ เขาเป็นทาสรับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์

“...ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้” เปาโลปฏิบัติตามพระราชบัญญัติในทุกรายละเอียดและหน้าทีอย่างเคร่งครัดเสียจนไม่มีฟาริสีคนใด – ไม่ว่าคนๆนั้นจะเคร่งครัดขนาดไหน – สามารถชี้นิ้ว

กล่าวหาเขาว่าหย่อนยานหรือไม่ถือพิธีกรรมใดๆของพระราชบัญญัติได้

ใช่แล้วครับ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติ เขาไม่มีที่ติ *เขาคอนนี่แกละ – เขาโลแห่งทาร์ซัส!* ได้รับพิธีเข้าสู่สันตเมื่ออายุได้แปดวัน เป็นยิวแท้ อยู่ในชนชาติอิสราเอลและเป็นคนตระกูลเบนยามิน เป็นชาติอิสราเอลที่เกิดจากชาวฮีบรู เยี่ยมล้นด้วยความภาคภูมิใจด้านชนชาติ ในด้านพระราชบัญญัติ เขาก็เป็นฟาริสีคนหนึ่ง กล่าวในแง่ศาสนาแล้ว เขาก็ไร้ที่ติจริงๆ ในด้านความรื้อนร่น เขาก็ข่มเหงคริสตจักร เปาโลไม่ได้เกียดกร้านในศาสนาของตน – เขาทุ่มเทพลังงานทั้งหมดของตนให้แก่การทำลายล้างคนเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นศัตรูของพระเยซูพระเจ้าและศาสนาของบรรพบุรุษของเขา ในด้านความชอบธรรมซึ่งมาจากพระราชบัญญัติ เขาไม่มีที่ติ

เมื่อคุณสมบัติอันโดดเด่นเหล่านี้ถูกรวมเข้าด้วยกัน เราก็คะหนักว่าจากมุมมองด้านเชื้อชาติและศาสนา พวกมันก็มีความหมายอย่างมากต่อเปาโล แต่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระคุณของพระเจ้าและความรอดโดยพระคุณแล้ว เขาก็ให้การว่าเขายิ่งกว่าเต็มใจ – ใช่แล้ว ติใจด้วยซ้ำ – ที่จะสละ**ทิ้งทุกสิ่ง**เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เขาไม่เคยโม้หรือโอ้อวดสักครั้ง นอกจากในพระคุณของพระเจ้า เขาถวายเกียรติและการนมัสการแด่พระเยซูคริสต์เจ้าเสมอ – พระองค์ผู้ทรงควรค่าแก่เกียรติและการนมัสการทั้งปวง

ช่างเป็นคำพยานอันยิ่งใหญ่ที่เปาโลให้ไว้ในสองข้อถัดไป!

ข้อ 7 และ 8: “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

“...สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์” ข้อได้เปรียบด้านชาติกำเนิด การศึกษา ความร่ำรวยและสถานะทางสังคมมีค่าเป็นศูนย์เมื่อพูดถึงความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ก่อนที่เปาโลได้พบกับพระเยซูระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัส เขาเคยมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์ มีความสำคัญมากและเป็นข้อได้เปรียบสำหรับตน แต่เมื่อเขาได้พบกับพระเยซู เขาก็สูญเสียสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เขาถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ฟังแต่พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและปรนนิบัติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ขณะที่เปาโลนั่งอยู่ในคุกใต้ดินของโรมและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียนจดหมายฉบับนี้แบบคำต่อคำ เขาก็ถือว่าสิ่งเหล่านั้นเคยมีความหมายมากเหลือเกินต่อเขาก่อนที่เขาได้พบกับพระเยซู และตระหนักว่าในความเป็นจริงแล้ว พวกมันเป็นตัวขัดขวางและเป็นอุปสรรคต่อความรอดของเขา ก่อนเขาได้พบกับพระเยซู เขาก็พึ่งพาสิ่งเหล่านั้น แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นทุกอย่างสำหรับเขาแล้ว

หากเปาโลเป็นเพียงชาวประมงหรือคนเก็บภาษีคนหนึ่ง เขาก็คงถูกเปลี่ยนความเชื่อไปแล้วตอนที่พระเยซูทรงเทศนาและสั่งสอนในท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม แต่ว่าขณะนั้นเขากำลังวางใจในชาติกำเนิดของตน ในข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นยิวที่มีการศึกษา ไร้ที่ติภายใต้พระราชบัญญัติ สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้เขาเกิดแนวคิดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับอุปนิสัยของตน และแทนที่จะต้อนรับพระเยซู เขากลับเกลียดชังและข่มเหงคนทั้งปวงที่อยู่ใน “ทางนั้นคือพระเยซู” แต่บัดนี้ เขาได้สละทิ้ง

การพึ่งพาสິงเหล่านี้และนับว่าพวกมันเป็นสิ่งที่ถูกสูญเสียไปแล้วเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เมื่อเทียบกับพระเยซูคริสต์เจ้า และความรอดของพระองค์แล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่มีค่าอะไรเลย

“...เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า...” เรามีสำนวนภาษาฮีบรูตรงนี้ที่สื่อถึงความรู้อันดีเลิศ สำหรับเปาโล ทุกสิ่งที่เหลือ้นั้นไร้ค่าเมื่อเปรียบเทียบกับความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ เขานับว่ามันเป็นความชื่นชมยินดีที่จะสูญเสียทุกสิ่งที่เหลือที่เขาเคยมีเพื่อที่จะได้รับความรู้นั้น เขาเต็มใจที่จะจำนนทุกสิ่งและทนทุกข์สิ่งใดก็ได้เพื่อเห็นแก่ความรู้อันดีเลิศนั้นที่เขาได้รับผ่านทาง การรู้จักพระคริสต์ในแบบที่เปี่ยมล้นที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

เมื่อเขาโลแห่งทาร์ซัสกลายเป็นอัครสาวกเปาโลและต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็สละทิ้งความหวังทั้งสิ้นที่จะได้รับเกียรติและความโดดเด่นในแง่ของมนุษย์ เขาเสียสละทุกสิ่งที่สามารถทำให้เขาได้รับประโยชน์ สถานะทางสังคมและความสะดวกสบาย เขาเสียสละมิตรสหายของตน เขาถูกตัดออกจากคนเหล่านั้นที่เขารักมากเหลือเกิน กระนั้นเขาก็ไม่จมปลักหรือโศกเศร้าเพราะข้อเท็จจริงเหล่านี้ เขานับว่ามันเป็นความชื่นชมยินดีที่จะเสียสละเพื่อที่จะได้รับประโยชน์ในพระผู้ช่วยให้รอด และที่จะสามารถถวายตัวเขาเอง ความรักของเขา ความทุ่มเทของเขาแด่พระคริสต์ผู้ทรงช่วยเขาให้รอดแล้ว เขาสละทิ้งทุกสิ่งเพื่อที่จะมีส่วนร่วมในพระพรเหล่านั้นที่พระเยซูเท่านั้นทรงสามารถประทานแก่เขาได้ – พระพรต่างๆที่มีแต่คริสเตียนเท่านั้นที่รู้

“...เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด...” ให้เราพิจารณาสองสามสิ่งที่เปาโลได้สูญเสียเมื่อเขาเปลี่ยนความเชื่อเป็นคริสเตียนและกลายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณอันบริสุทธิ์:

ก่อนที่เปาโลเปลี่ยนความเชื่อ เขาก็มีความมั่นคงทางการเงิน และเขาใช้ชีวิตอยู่เหนือมมมองโดยเฉลี่ยของความสบายและสิ่งดีๆของชีวิตเมื่อกล่าวในแง่ของเนื้อหนัง หากเขาไม่ใช่คนมั่งมี หากเขาไม่ได้มาจากครอบครัวมั่งมีอันจะกิน เขาก็คงไม่มีข้อได้เปรียบทางการศึกษาเช่นนั้น และเขาก็คงไม่ได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน โดยดำรงตำแหน่งอันทรงเกียรติในคณะของพวกฟาริสี

แต่ดูเขาตอนนี้สิ – ในความยากจน ดิตคูก อาจหิวกระหาย และเหน็บหนาวอย่างแน่นอนในความเปียกชื้นแห่งห้องขังของเขา ในระหว่างการรับใช้ของเขา เขาพึ่งพาแรงงานของตนในฐานะเป็นช่างทำเต็นท์เพื่อหาเลี้ยงชีพ (กิจการ 18:3) มีหลายครั้งเมื่อของขวัญต่างๆจากมิตรสหายของเขาจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆของเขา ความสบายใดก็ตามของชีวิตของเขา ก่อนเปลี่ยนความเชื่อ เขาได้สละทิ้งพวกมันด้วยความเต็มใจเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

เป็นที่สังเกตว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวถึงครอบครัวของเปาโล ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาถูกตัดขาดจากพวกเขาตั้งแต่วันแรกที่เขาเปลี่ยนความเชื่อ เราทราบจากคำพยานของเขาว่าบิดามารดาของเขาเป็นชาวยิวทั้งคู่ – มิฉะนั้นเขาก็คงเป็น “ชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู” ไม่ได้ แต่เมื่อเขาต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียน มันก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าคนเหล่านั้นตัดขาดเขาแล้ว เป็นไปได้เช่นกันว่าพวกเขาได้จัดงานศพและประกาศให้คนรู้ว่าเขาตายไปแล้ว เหมือนอย่างที่เป็นธรรมเนียมในวันนี้เมื่อยิวคนหนึ่งกลายเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว ใน 2 โครินธ์ 11:23-28 เปาโลกล่าวถึงการตรากตรำทำงานหนัก การถูกเขียนตี การถูกหินขว้าง การติดคุก การผจญภัยเรือแตก ภัยอันตรายต่างๆ ความเหน็ดเหนื่อย การเดินทาง ความเจ็บปวด ความหิว ความกระหาย ความเหน็บหนาว และความเปลือยเปล่าของตน ดูเหมือนว่าเขามีความสบาย

ฝ่ายร่างกายน้อยมากในอาชีพของเขาในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐและมิชชันนารีคนหนึ่ง พวกเขาส่วนใหญ่ทุกวันนี้มีชีวิตอยู่อย่างราชาเมื่อเทียบกับชีวิตของเปาโลหลังจากการเปลี่ยนความเชื่อของเขา – และนี่ก็เป็นจริงสำหรับผู้เชื่อคนอื่นๆ อีกมากมายในสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน

แน่นอนอย่างยิ่งว่าเปาโลได้สูญเสียชื่อเสียงทางศาสนาของตน! ก่อนการเปลี่ยนความเชื่อของเขา พวกธรรมาจารย์ พวกฟาริสีและพวกผู้ปกครองท่ามกลางพวกยิวมองเขาว่าเป็นรับบีหนุ่มที่มีอนาคตไกล เป็นผู้ที่พวกเขาให้ความเคารพนับถืออย่างสูง พวกเขาตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่านี่คือชายหนุ่มคนหนึ่งที่จะมีค่าอย่างมากต่อความเชื่อแบบยิว แต่ใน 1 โครินธ์ 4:13 เขาให้การว่าพวกอัครสาวก “กลายเป็นเหมือนกากเดนของโลก...ราศีของสิ่งสารพัด” ไข่แล้วครับ เปาโลได้สูญเสียชื่อเสียงทางศาสนาของตน แต่แม้ว่าจะติดคุก หิว เหน็บหนาว แทะไม่มีเสื้อผ้าจะใส่ มันก็ไม่มีบันทึกไว้เลยว่าเขาเคยบ่น เขาชื่นชมยินดีที่ว่าเขาสามารถสูญเสียทุกสิ่งเพื่อพระเยซูได้!

“...และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “หยากเยื่อ” มีความหมายว่า กากหรือเศษเดน – สิ่งต่างๆที่ถูกโยนทิ้งเพราะไม่มีค่า ไร้ประโยชน์ แกลบ เศษอาหารจากโต๊ะกินข้าว ชิ้นส่วนของสัตว์ที่ถูกฆ่าซึ่งใช้ประโยชน์ไม่ได้ สิ่งโสโครกทุกประเภท

เปาโลใช้ภาษารุนแรงที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อแสดงออกถึงความไร้ค่าอย่างสิ้นเชิงของข้อได้เปรียบภายนอกใดก็ตามที่จะเพิ่มเข้ากับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้อได้เปรียบด้านชาติกำเนิด ศีลธรรม ศาสนาอันงดงาม คำอธิษฐานอันไพเราะ และการให้ทานอย่างสัตย์ซื่อจะต้องถูกปิดทึบและถูกประกาศว่าเป็น “ตะกอน” เมื่อเทียบกับพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์และพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่ช่วยเราทั้งหลายให้รอด

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” วลีนี้แปลถูกต้องกว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะชนะ (win) พระคริสต์” คำว่า “ชนะ” อาจทำให้บางคนคิดว่าเราชนะความรอดโดยการกระทำต่างๆของเรา หรือโดยคุณความดีของเราเอง และนั่นไม่ใช่ความจริง! เราได้ความรอดโดยการต้อนรับพระเยซูด้วยความเชื่อ มันเป็นพระคุณของพระเจ้าที่ได้นำความรักของพระองค์ลงมาสู่มนุษย์ (ยอห์น 3:16; ฮบ. 2:9)

ในยอห์น 15:16 พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย...” แน่แน่นอนว่าเราต้อนรับพระเยซู และในแง่ที่เราเลือกพระองค์ แต่มันเป็นการตัดสินใจที่เลือกของพระองค์ตั้งแต่ต้นที่ทำให้การตัดสินใจเลือกของเราเป็นไปได้ มันเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่ความรักของพระองค์ได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์ พระเยซูคริสต์ ทรงรับโทษแทนเราและทรงแบกรับบาปของเราบนกางเขนนั่น และในพระองค์เท่านั้นที่เราทั้งหลายจะรอดได้

ข้อ 9: “และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์” ไม้มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ”

วลีสุดท้ายของข้อ 8 นำไปสู่วลีแรกของข้อ 9: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ – และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์” ในวันยิ่งใหญ่ในวันนั้นเมื่อเปาโลจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาก็อยากที่จะถูกพบว่ามีอยู่ในพระคริสต์ โดยพึ่งพาพระเยซูแต่เพียงผู้เดียวสำหรับความรอด – ไม่ใช่พึ่งพาคุณความดีของตัวเอง เขาเขียนถึงพี่น้องชาวเมืองโคโลสีว่า “ที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) เขากล่าวแก่พี่น้องชาวโรมว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การรับโทษจึงไม่มี

แก่คนทั้งหลายที่อยู่**ในพระเยซูคริสต์...**” (รม. 8:1) โคลโลสี 3:3 บอกเราว่า “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่าน ซ่อนไว้กับพระคริสต์**ในพระเจ้า**” ในเอเฟซัส 2:6 เรา “นั่งในสวรรคสถานกับพระองค์**ในพระเยซูคริสต์**”

เราอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าในจดหมายฝากเหล่านี้ว่า “**ในพระคริสต์...ในพระองค์...ในองค์พระผู้เป็นเจ้า**” ในพระคริสต์ เราได้รับความรอด ในพระคริสต์เราเป็นผู้ชอบธรรม ในพระคริสต์เราเป็นผู้บริสุทธิ์ ในพระคริสต์เรามีความแน่ใจ ในพระคริสต์เรามีชัยชนะ ในพระคริสต์เราพบความเพียงพอของเรา **ในพระองค์เราครบบริบูรณ์** – และ**ในพระองค์เท่านั้น**เราหวังได้ว่าเราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะผู้ชอบธรรม!

“...**ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ...**” ในอิสยาห์ 64:6 เราอ่านว่า “...ข้าพระองค์ ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก” จง สังเกตโรม 4:3 “**ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ ท่าน’**”

ในโรม 4:6-8 เปาโลบอกเราว่า “**ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคน**ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำว่า ‘**คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาป ของเขาแล้วก็เป็นสุข บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข**’”

โรม 5:18, 19: “**ฉะนั้นการพิพากษา**ลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต เพราะว่าคุณเป็นอัน มากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟัง ฉันนั้น”

และสุดท้าย “**เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการ ประพฤติตามพระราชบัญญัติ...**” (รม. 3:20)

“...**แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ**” โรม 3:22 พูดถึง “**ความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ...**” และใน โรม 3:28 เราอ่านว่า “**เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ**นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ”

“**ส่วนคนที่มีได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนธรรมดาเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของ คนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม**” (รม. 4:5)

“**ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้า ทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้**” (อฟ. 2:8,9)

“**พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์**” (ทต. 3:5)

โดยทาง “**ความเชื่อแห่งพระคริสต์**” เปาโลปรารถนาและครอบครอง “**ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดย ความเชื่อ**” ความชอบธรรมของเขายู่**ในพระคริสต์**และพระคริสต์เพียงผู้เดียว

ผู้เชื่อทั้งหลายควรคุ้นเคยอย่างถ่องแท้กับลักษณะเฉพาะตัว อุปนิสัย พระราชกิจและความรอดที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำ

ข้อ 10: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์”

ผู้เชื่อคือ คริสเตียนคนหนึ่งเพราะว่าเขาได้พระคริสต์แล้ว เขาอยู่ในพระคริสต์ และมันเป็นเรื่องธรรมดาที่เราทั้งหลายที่เชื่อควรปรารถนาที่จะรู้จักพระองค์อย่างถ่องแท้ อับราฮัมถูกเรียกว่าเป็น “สหายของพระเจ้า” (ยากอบ 2:23; 2 พศต. 20:7; อสย. 41:8) อับราฮัมเป็นที่รู้จักในฐานะสหายของพระเจ้าได้ก็โดยการเฝ้าเดี่ยวและการอุทิศตัว เขารู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัวอย่างถ่องแท้

โมเสสทำสิ่งยิ่งใหญ่หลายอย่างสำเร็จในชีวิตของเขาเพราะว่าเขามีการพูดคุยแบบเปิดใจกับพระเจ้า: “ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน” (อพย. 33:11)

ในดาเนียล 11:32 เราอ่านว่า “...แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน” ในฐานะคริสเตียน เราควรร่วมใจกับเปาโลในความปรารถนาของเขาที่จะรู้จักพระองค์ การรู้จักพระองค์อย่างถ่องแท้ควรเป็นความปรารถนาของผู้เชื่อทุกคน เราควรเรียนรู้ทุกสิ่งเท่าที่จะรู้ได้เกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตรและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์

“...และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์...” ชาวโลกที่ไม่เชื่อต่างงุนงงกับการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้า สำหรับคนไม่เชื่อ ปริศนาตลอดกาลคือ อุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าของพระเยซู หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์นั้นแล้ว ชีวิตของพระองค์ – ซึ่งแม้ไม่มีบาปและไม่มีต่างพร้อยเลยก็ตาม – ไม่อาจช่วยเราทั้งหลายให้รอดได้ หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์นั้นแล้ว การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ – ซึ่งเป็นการเสียชีวิตที่ทุกข์ทรมานที่สุดเท่าที่มนุษย์จะเสียชีวิตได้ในสมัยนั้น – ไม่อาจช่วยเราให้รอดได้เลย มันไม่ใช่ชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้ความรอดเป็นไปได้ แต่มันคือการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ด้วย จงศึกษา 1 โครินธ์ บทที่สิบห้า – ทั้งบท

คนทั้งปวงที่ปฏิเสธการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูก็หลงหาย หมดหวัง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และจะตกนรก ไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด – ไม่มีความรอดเลย – หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ โนโรม 5:9 เราอ่านว่า “เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์” นั่นคือ โดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายถูกปลดปล่อยจากความรู้สึกผิดแห่งบาป จากโทษและรอยเปื้อนของบาป พระโลหิตของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าชำระล้างร่องรอยทั้งหมดของบาปออกไปเสีย

โนโรม 5:10 เราอ่านว่า “...ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่” – นั่นคือ ความสามารถของผู้เชื่อที่จะพิชิตบาปทุกวันและดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์และการอุทิศตัวประจำวันได้นั้นมาจากฤทธิ์เดชที่อยู่ภายในเรา – ฤทธิ์เดชแห่งชีวิตที่เป็นขึ้นแล้วของพระองค์ “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย” คือฤทธิ์เดชที่จะเอาชนะบาปทุกวันและดำเนินชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ เปาโลกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” (กท. 2:20) พระองค์ทรงเป็นชัยชนะของเราและหาก

ปราศจากพระองค์แล้วก็ไม่มีชัยชนะเลย พระองค์ผู้สถิตอยู่ในเราทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์!

“เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จัก... และร่วมทุกข์กับพระองค์...” มงกุฎนามมาก่อนมงกุฎแห่งสง่าราศี ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์มาก่อนการฟื้นคืนพระชนม์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ ความทุกข์ทรมานของเปาโลตามหลังความรู้ของเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์นั้น พระคริสต์ทรงสู้ทนกางเขนนั่น ทรงถือว่าความละเอียดอ่อนไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร แต่พระองค์ทรงมองฟื้นคืนพระชนม์นั้นไปยังสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนโลกนี้มีมา และเป็นสง่าราศีที่พระองค์จะเสด็จกลับไปหา พระองค์ทรงสวมมงกุฎนามเพื่อที่พระองค์จะทรงสวมมงกุฎแห่งสวรรค์

ความทุกข์ทรมานของเปาโล – ซึ่งมีมากมาย – มาที่หลังการเปลี่ยนความเชื่อของเขาและความรู้ของเขาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ในกิจการ 9:16 พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเปาโลว่า “...เราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา” ก่อนการเปลี่ยนความเชื่อของเขา เปาโลเคยประกาศว่าเขาจะทำลาย “พวกสาวกของพระเยซู” และเหยียบย่ำพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่หลังจากที่เขาได้พบกับพระคริสต์ระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัส เขาก็ยินดีทนทุกข์เพื่อพระนามนั้น!

“...คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์” ตรงนี้เปาโลกล่าวถึงการตรึงตัวตนของเขาที่กางเขนเมื่อประยุกต์ใช้กับความจริงนั้นของกาลาเทีย 2:20 ที่ภาษากรีกอ่านว่า “ข้าพเจ้าได้ถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์แล้ว” “เมื่อเราต้อนรับคริสตศาสนาโดยทางความเชื่อในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เราก็ยอมรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อชำระหนี้บาปนั้น เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน เราก็ถูกตรึงกางเขนกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย เราก็เป็นขึ้นกับพระองค์ และในทางตำแหน่งเราก็นั่งกับพระองค์อยู่ตอนนี้ในสวรรค์สถาน (อฟ. 2:6) ดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายจึง “ถูกทำให้สอดคล้อง” กับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จริงๆ

เป็นไปได้ว่าความคิดเรื่องความตายฝ่ายร่างกายไม่ได้ถูกลบไปเสียทั้งหมดจากความคิดของเปาโลเมื่อเขากล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แต่ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าในความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของคำกล่าวนี้เขากำลังพูดถึงสิ่งที่อยู่ในกาลาเทีย 2:20

ข้อ 11: “ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย”

“ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด...” ความปรารถนาแรกสุดของเปาโลในสิ่งทั้งปวงก็คือการเป็นเหมือนพระเยซู เขาอยากดำเนินชีวิตเหมือนอย่างที่เราพระเยซูทรงดำเนิน ทนทุกข์เหมือนอย่างที่เราพระเยซูทรงทนทุกข์ ให้อภัยเหมือนอย่างที่เราพระเยซูทรงให้อภัย และตายเหมือนอย่างที่เราพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ ข้อนี้บอกเป็นนัยว่าเขาตั้งใจว่าจะสู้ทนจนถึงที่สุดเพื่อที่จะได้สิ่งที่เขาปรารถนา นั่นก็คือเพื่อที่เขาจะ “ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย”

เปาโลเชื่อว่าคนทั้งปวงที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้น (กิจการ 24:15; 26:8) แต่ถึงแม้ว่าเขาเชื่อในการเป็นขึ้นของคนชั่วที่ตายไปแล้วเช่นเดียวกับการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรม เขาก็กำลังหมายถึงคนเหล่านั้นที่ล่วงลับในพระเยซูและผู้ที่จะถูกทำให้เป็นขึ้นในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก มันเป็นความปรารถนาของเขาที่จะเป็นขึ้นพร้อมกับวิสุทธิชนเหล่านั้นและเข้าไปพร้อมกับพวกเขาในความเป็นสุขของมรดกฝ่ายสวรรค์ของผู้เชื่อทั้งหลาย – มรดกที่เปโตรพรรณนาว่า “ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย”

สำหรับผม หนึ่งในข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่มคือ โรม 10:9: “คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” เพราะว่า**พระองค์**ทรงพระชนม์อยู่ เราก็จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน

หลักคำสอนเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู (และของผู้เชื่อทุกคน) คือความจริงที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งซึ่งทำให้ความเชื่อแบบคริสเตียนแตกต่างจากศาสนาอื่นๆที่พึ่งพบนพื้นแผ่นดินโลกนี้ และมันก็มีค่าเกินกว่าที่มนุษย์จะประมาณการได้ด้วย เปาโลอยากที่จะมีส่วนในเกียรติและสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมแห่งการเป็นขึ้นจากตายของวิสุทธิชนทั้งหลาย

ข้อ 12: “มิใช่ข้าพเจ้าได้ไปแล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่าง ที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว”

“มิใช่ข้าพเจ้าได้ไปแล้ว...” ข้อ 12 ถึง 14 เต็มเปี่ยมด้วยการอ้างอิงถึงการแข่งขันต่างๆที่ถูกจัดขึ้นในประเทศกรีซ ในสมัยของเปาโล คำว่า “ได้แล้ว” บ่งบอกถึงการไปถึงเสาประตู การเข้าเส้นชัยเพื่อที่จะชนะรางวัลแต่ยัง**ไม่ได้รับมัน** มันบอกเป็นนัยว่านักวิ่งได้ชนะการแข่งขันแล้ว แต่รางวัลขณะนั้นยังไม่ได้อยู่ในมือของเขา

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือว่าเขาไม่ได้เสแสร้งว่าได้สิ่งที่เขาหวังว่าจะได้แล้ว**ในพระคริสต์** เขายังไปไม่ถึงจุดนั้นที่เขากำลังบากบั่นมุ่งไปในฝ่ายวิญญาณ เขาได้บังเกิดใหม่แล้ว เขาได้ถูกชুবให้เป็นขึ้นแล้วจากความตายแห่งความบาป – แต่เขาก็กำลังตั้งตาคอยการเป็นขึ้นจากตายอีกอันหนึ่ง นั่นคือการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายเมื่อเขาจะได้เห็นพระเยซู (1 ยอห์น 3:1-3) ในสมัยของเปาโลมีบางคนสอนว่าการเป็นขึ้นจากตายได้ผ่านพ้นไปแล้ว (2 ทธ. 2:18) และโดยคำสอนของพวกเขา ความเชื่อของวิสุทธิชนบางคนได้ถูกทำให้เสียไป

“...หรือสำเร็จแล้ว...” ตรงนี้เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ได้ถือว่าตัวเองเป็นคนที่สมบูรณ์แบบแล้ว เขายังไปไม่ถึงสถานะของความสมบูรณ์แบบซึ่งเป็นที่ๆเขาเป็นอิสระจากบาปแล้ว นี่คือชายผู้กล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย” (รม. 7:18) เขากล่าวต่อไปอีกว่า “...เหตุฉะนั้นคนๆนี้คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12)

ผมขอถามว่า คุณหรือผมกล้าประกาศใหม่่ว่าพวกเราได้ไปถึงการอยู่ฝ่ายวิญญาณที่เปาโลมีตอนที่เขาเขียนข้อความเหล่านี้? เราแข่งหน้าเปาโลใหม่ในเรื่องความรัก ความร้อนรนและการปฏิเสธตัวเอง ในการทุ่มเทอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าในการปรนนิบัติและหน้าที่ผู้รักเขา? เราสามารถกล่าวได้อย่างจริงใจใหม่ว่าเรานับว่าสิ่งทั้งปวงเป็นการขาดทุนเพื่อเห็นแก่พระคริสต์? เรากล่าวได้ใหม่ว่าไม่ว่าเราประสบหรือตีหรือไม่ว่าเรากระทำการใด เราทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า? เราสามารถให้คำพยานที่เปาโลให้ไว้ได้ใหม่ก่อนที่จะเขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตของเขา? **กระนั้น** – ชายผู้นี้ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังไม่ถึงที่สำเร็จ!”

“แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป...” เปาโลบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่เขาก็มองหาบางสิ่งที่สว่างจ้ากว่าและบริสุทธิ์กว่าในโลกที่อยู่พันหลุมศพไป ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เขายังไปไม่ถึง แต่เขาก็ “กำลังบากบั่นมุ่งไป” – นั่นคือ เขาไล่ตามสิ่งนั้นที่เขาปรารถนา เขากำลังพากเพียรอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะได้มันมา วันแล้ววันเล่าเขามุ่งหน้าอย่างสม่ำเสมอในเส้นทางแห่งการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่อุทิศตัวและหน้าที่ผู้รักเขาอันสัตย์ซื่อ

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้ช่วยเอา...” สำหรับเปาโล มีวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีคอยอยู่เบื้องหน้า และเขาเต็มใจที่จะบากบั่นเต็มที่เพื่อจะบรรลุปเป้าหมายนั้น คำกรีกที่แปลเป็น “ช่วยเอา” บอกเป็นนัยถึงการช่วยไว้ทันทีด้วยความกระตือรือร้น และเท่าที่น่าจะเป็นนี้ชี้ถึงผู้ชนะในการแข่งขันเมื่อเขาไปถึงเสาประตูชัย โดยรู้ตัวว่าทันทีที่เขาคว้านไม้ได้เขาก็คือผู้ชนะการแข่งขันนั้น

นี่ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าเปาโลเชื่อว่าเขาจะได้รับ**ความรอดในที่สุด**เมื่อเขาก้าวเข้าไปในประตูมุกดานั้น แต่นี้หมายความว่าเขาดังตาคอยและปรารถนาที่จะให้ถึงวันนั้นเมื่อเขาจะอยู่กับพระเยซูเป็นนิรันดร์ เมื่อนั้นเอง ความรอดของเราก็จะครบถ้วนหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ จิตวิญญาณถูกไถ่แล้วตอนนี้ เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วตอนนี้ เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าแล้วตอนนี้ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์แล้วตอนนี้ แต่เราจะไม่ได้รับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีของเราจนกว่าจะถึงการรับขึ้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก (1 ธส. 4:13-18; 1 ยอห์น 3:2)

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้ช่วยเอาตามอย่างที่เราจะ**พระเยซูคริสต์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว**” ผมชอบคำพูดสุดท้ายในข้อนี้... **“พระเยซูคริสต์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว!”** เปาโลตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงช่วยเขาไว้แล้วระหว่างทางไปยังเมืองดามัสกัส ทรงจับเขาและตั้งเขาให้เป็นผู้รักษาและผู้รับใช้คนหนึ่งในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ตั้งแต่ครั้งนั้นบนถนนไปยังเมืองดามัสกัสเมื่อเปาโลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” จนกระทั่งเขาได้ประทับตราคำพยานของเขาด้วยชีวิตของเขา สูดยออดอัครสาวกท่านนี้ดำเนินไปตามที่พระเยซูทรงนำ การที่พระเยซูคริสต์ทรงช่วยเขาไว้ในวันนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการแข่งขันที่เปาโลเองพรรณนาถึงใน 2 ทิโมธี 4:6-8:

“...บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็น**เครื่องบูชาแล้ว** และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไป มงกุฏแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีไข่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์!”

พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาในพระทัยว่าเราจะได้รับบำเหน็จครบถ้วนและเราจะไม่ “เสียมงกุฏของเราไป” (ว. 3:11; 1 คร. 3:11-15) นี่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการไถ่ มันอ้างอิงถึงบำเหน็จ จะมีหลายคนที่จะเห็นการงานต่างๆของตนถูกเผาไหม้ไปขณะที่คนอื่นจะ**ได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน** เปาโลตั้งตาคอยให้ถึงวันนั้นเมื่อเขาจะได้รับการสวมมงกุฏพร้อมกับบำเหน็จที่ผู้เชื่อทุกคนสามารถรับได้หากเราพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อจนถึงที่สุด

เปาโลไม่เคยลืมเรื่องการเปลี่ยนความเชื่อของเขาเมื่อพระเยซูทรงช่วยเขาไว้ เขารักที่จะเล่าเรื่องประสบการณ์การเปลี่ยนความเชื่อของตน เขาอัศจรรย์ใจที่พระเจ้าทรงรักเขา และใน 1 ทิโมธี 1:15 เขาก็กล่าวว่า “...พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก!” แต่พระเยซูทรงรบกวนจิตสำนึกผิดชอบของเขา และจากนั้นทรงเรียกชื่อของเขา – ไม่ใช่หนเดียว แต่สองหน – “เฮโล เฮโลเอ๋ย” ราวกับว่าการเรียกเพียงหนเดียวนั้นไม่พอ เปาโลตอบการทรงเรียกนั้น เขาถามว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงประสงค์ให้เขาทำอะไร – และชื่อฟังทันที ในกิจการ 9:20 เราอ่านว่า “...ท่าน**ไม่ได้รื้อ**ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ข้อ 13: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งที่มีผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า”

“...ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว...” เปาโลตระหนักว่า ณ จุดนี้แห่งการรับใช้ของเขาๆยังไม่ได้รับสิ่งที่เขาได้ถูกเรียกให้มารับในการปรนนิบัติพระเยซูคริสต์เจ้าจริงๆแล้วเขากำลังกล่าวว่า “มีบางสิ่งที่ข้าพเจ้าบากบั่นที่จะไปถึง และที่ข้าพเจ้าตั้งตาคอย แต่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับ” ความจริงนี้ชี้กลับไปยังคำกล่าวที่ว่าเปาโลไม่ได้ถือว่าตัวเอง “สำเร็จแล้ว”

“แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง...” เปาโลมีเป้าหมายและจุดประสงค์สูงสุดอย่างหนึ่งในชีวิต และเป้าหมายนั้นคือ ที่จะรักพระเยซูเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ โดยมอบถวายจนสุดกำลังของเขาในทุกสิ่ง เขาไม่มีความปรารถนาทรัพย์สินของโลกเลย – เขามีทรัพย์สินที่ไม่มีวันหมดแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว เขาไม่มีความปรารถนาที่จะสวมมงกุฎแห่งชื่อเสียงและเกียรติยศบนโลกนี้ มงกุฎแห่งสง่าราศีรอคอยเขาอยู่ในโลกที่จะมานั้น เป้าหมายยิ่งใหญ่เดียวของเขาและจุดประสงค์แห่งจิตใจคือ ที่จะรักพระคริสต์เหนือสิ่งอื่นใดและมอบถวายการทำหน้าที่ผู้อารักขาของตนอย่างสุดกำลังแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาให้รอดแล้ว

เปาโลไม่ได้จมปลักอยู่กับอดีต เขาไม่ได้ใช้เวลาไปกับการซีให้เห็นการเสียสละมากมายต่างๆที่เขาได้กระทำเมื่อเขากลายมาเป็นคริสเตียนแล้ว มันทำให้ผมเศร้าใจและทำให้ผมใจหายเมื่อผมอ่านคำพยานของคริสเตียนบางคนในวันนี้ – ศิษยาภิบาล, ผู้ประกาศฯ, मिชชันนารี, หรือสมาชิกทั่วไป – และในคำพยานนั้นพวกเขาเล่าถึงการเสียสละมากมายต่างๆที่พวกเขาได้กระทำเพื่อที่จะต้อนรับพระคริสต์ อาชีพการงานดีๆที่พวกเขาได้ยอมสละ ความมั่งคั่งมหาศาลที่อาจตกเป็นของพวกเขาได้ เปาโลไม่เสียเวลาไปกับการจดจำสิ่งที่เขาสูญเสียเมื่อเขาได้พระคริสต์ – และเขาก็มีสิ่งมากมายให้จดจำ เขาสละทิ้งหลายสิ่งมากมายกว่าที่คริสเตียนจำนวนมากในปัจจุบันได้ยอมสละ แต่เขาก็ไม่มีเวลาที่จะมองย้อนกลับไป

“...คือสิ่งที่มีผ่านพ้นมาแล้วเสีย...” คนที่อยู่ในการแข่งขันย่อมไม่มองย้อนกลับไป... เขามองไปข้างหน้าสู่เส้นชัย เปาโลมีสายตาดจ้องอยู่ที่รางวัลนั้น และเขาไม่ยอมให้ความสนใจของเขาถูกเบี่ยงเบนไปแม้สักชั่วขณะเดียว เขาไม่ยอมให้สิ่งใดสะดุดรั้งเขาในการแข่งขันนั้นและทำให้เขาพลาดมงกุฎของผู้ชนะ เขาบากบั่นเพื่อที่จะได้รับรางวัลครบถ้วน – ไม่ใช่เพราะว่าเขาโลภอยากได้กำไร แต่เพื่อสง่าราศีของพระคริสต์ผู้ที่เขารักและปรนนิบัติ เปาโลไม่เคยบ่นเลยสักครั้งถึงความยากลำบากต่างๆที่เขาต้องเอาชนะ ความยุ่งยากที่เขาเผชิญตลอดทาง หรือความทุกข์ยากและความขาดแคลนที่เขาสู้ทนเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

มันเป็นความจริงที่ว่าในบางโอกาส เมื่อมันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เขาก็ให้การเป็นพยานถึงสิ่งต่างๆที่เขาได้รับการช่วยให้พ้นมาแล้ว แต่เขาก็ไม่ยอมให้การพูดถึงอดีตมาแทรกแซงกับความปรารถนายิ่งใหญ่หนึ่งเดียวแห่งหัวใจของเขา – การบากบั่นมุ่งไปทุกชั่วขณะและทุกวันเพื่อที่จะได้รับรางวัลนั้นอันเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า!

คริสเตียนที่เบิกบานและมีความสุขคือผู้ที่มองไปข้างหน้าไม่ใช่มองย้อนกลับไป เขามองเห็นสวรรค์อยู่เสมอ ขอพระเจ้าทรงห้ามมิให้เราใช้เวลาของเราไปกับการจมปลักอยู่กับความล้มเหลวต่างๆของเรา โดยคิดถึงสิ่งที่เราน่าจะทำได้แต่ก็มีไม่ได้ทำ ในทางกลับกัน ขออย่าให้เราคิดถึงความสำเร็จต่างๆของเราและเริ่มหยิ่งผยองและคิดว่าเราไม่ต้องพึ่งใครก็ได้ ในฐานะเป็นคริสเตียน ขอให้เราดจ้องอยู่ที่รางวัลนั้นและวิ่งในการแข่งขันนี้ด้วยความสัตย์ซื่อ โดยมองที่พระเยซูผู้ริเริ่มและ

กระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ!

“...และโน้มน้าวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า...” อีกครั้งที่เปาโลกำลังคิดถึงคนที่อยู่ในการแข่งขัน นักวิ่งย่อมโน้มน้าวออกไป โดยบากบั่นมุ่งไปสู่สิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า เส้นชัยอยู่เบื้องหน้าเราแล้ว ไม่ใช่อยู่ข้างหลังเรา และเราควร “โน้มน้าวออกไปข้างหน้า” และมองตรงไปยังสวรรค์เสมอ

ข้อ 14: “ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์”

“ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย...” ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึง สิ่งนั้นที่อยู่ทีเส้นชัย และที่เส้นชัยนั้นรางวัลก็รอคอยผู้เชื่อทุกคนอยู่! เปาโลกำลังบากบั่นมุ่งไปสู่เป้าหมายนั้น โดยตั้งตาคอยที่จะได้รับรางวัลนั้น เขากล่าวถึงตอนจบของการแข่งขันของคริสเตียน เมื่อเราจะได้เห็นพระเยซูหน้าต่อหน้าและได้รับมงกุฎแห่งชีวิต – มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยที่พระเจ้าเท่านั้นประทานให้ได้ (หมายเหตุ 1 โครินธ์ 9:25)

“...เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์” โดยทางข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงเรียกคริสเตียนให้เข้ามา เราได้รับการทรงเรียกจากพระองค์ให้มาหาพระเยซูเพื่อรับความรอด เราได้รับการทรงเรียกจากพระองค์ให้มาทำหน้าที่ผู้อารักขา และเราได้รับการทรงเรียกจากพระองค์ให้ไปรับมงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยในสวรรค์!

เปาโลไม่ได้พรรณนาถึงรางวัลนั้น แต่เราก็คงทราบว่ามันไม่ใช่ความรอด เพราะ*ความรอดเป็นของฟรี* – มันเป็นของขวัญของพระเจ้าและมนุษย์ไม่สามารถทำอะไรได้สักสิ่งเดียวเพื่อที่จะได้มันมา แต่*บำเหน็จเป็นสิ่งที่ต้องลงแรงเพื่อที่จะได้มา* และหากเราหวังว่าจะร่วมแบ่งปันมงกุฎ เราก็คงต้องไม่ท้อใจและไม่มองย้อนกลับไป การชนะมงกุฎได้นั้นต้องอาศัยความพยายามสุดกำลังของเราเพื่อพระเยซู – แต่มันจะคุ้มค่างกับความพยายามทั้งหมดเมื่อเราได้เห็นพระองค์ เมื่อเรามอบถวายมงกุฎแด่พระองค์ให้เป็นจอมเจ้านายเหนือทุกสิ่งและวางมงกุฎทั้งหลายของเราที่พระบาทของพระองค์ วิสุทธิชนทั้งหลายจะไม่สวมมงกุฎของตนเดินไปมาตามถนนทองคำเพื่ออวดสง่าราศี เมื่อเราเห็นพระเยซู เราจะเปี่ยมล้นด้วยความชื่นบานที่ได้อยู่ในเมืองสวรรค์และได้อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์จนเราวางมงกุฎต่างๆของเราแทบพระบาทซึ่งมีรอยตะปูของพระองค์ (วิว. 4:10)

เปาโลไม่ยอมถอยตอนที่มีการสวมมงกุฎอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นโดยไม่มีสิ่งใดในมือ เขาอยากมีมงกุฎต่างๆเพื่อที่จะวางที่พระบาทของพระเยซู ด้วยเหตุนี้เขาจึงบากบั่นมุ่งไปอยู่เสมอ – โดยอธิษฐาน ตรากตรำทำงาน ให้สิ่งต่างๆ เสียสละ และทนทุกข์ – เพื่อที่จะไปถึงหลักชัยแห่งรางวัลนั้นแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

เปาโลขอให้ร่วมมือเป็นหนึ่งเดียว

ข้อ 15: “เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย”

“...ให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว...” เราได้พูดถึงเรื่องนี้แล้วในข้อ 12 ที่มีการกล่าวถึงความสมบูรณ์แบบในท้ายที่สุด เปาโลไม่ได้กำลังหมายถึง “ความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป” – เขาไม่ได้สอนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาปในชีวิตนี้ เราจะต้องเป็นผู้ที่*ปราศจากตำหนิ* เราควรดำเนินชีวิตให้พ้นจากการดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่

บุคคลเดียวเท่านั้นเคยดำเนินบนโลกนี้ในความสมบูรณ์แบบที่รับาบ และบุคคลนั้นคือพระเมฆโปตกที่ไร้จุดต่างพร้อยของพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “มิใช่ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว” ขณะนั้นเขายังไปไม่ถึงปลายทางอันสมบูรณ์แบบแห่งความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีของเขา คำว่า “สมบูรณ์แบบ” (“เป็นผู้ใหญ่แล้ว”) ในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้ชี้ไปยังความสมบูรณ์แบบของคณาหนึ่งที่เหมาะที่จะวิ่งในการแข่งขันหนึ่ง

เปาโลกำลังกล่าวว่า “จงสละทิ้งทุกสิ่งที่จะแทรกแซงในการวิ่งของท่านทั้งหลาย” “ความสมบูรณ์แบบ” ในข้อ 15 ไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบของประตูชัยสุดท้าย แต่เป็นระยะกลางทาง เพื่อใช้เป็นภาพประกอบ เราจะกล่าวไว้ในลู่วิ่งนี้ ความสมบูรณ์แบบในท้ายที่สุดของการแข่งขันคือ หนึ่งร้อยหลาในสิบวินาที คุณยืนอยู่พร้อมกับนาฬิกาจับเวลาอยู่ในมือ และจับเวลานักวิ่งคนหนึ่งที่สิบหลา – ซึ่งวิ่งเสร็จในหนึ่งวินาที นั่นแหละคือสมบูรณ์แบบ มันไม่ใช่สุดท้าย แต่เป็นสมบูรณ์แบบตามระยะนั้น – และเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆจนกว่าระยะทางที่เหลือของหนึ่งร้อยหลานั้นถูกวิ่งจนครบ

เพื่อยกภาพประกอบเพิ่มเติม เราได้ยินผู้คนกล่าวถึงทารกน้อยสักคนว่า “เขาสมบูรณ์แบบไม่ใช่หรือ?” ใช่ครับ สำหรับอายุและระยะนั้นของเขา – แต่เขาจะต้องเติบโตอีกเยอะ! นี่ก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับวัยหนุ่มสาว หลายครั้งเราเห็นหนุ่มหล่อลำร่างกายกำยำและเราก็ออกปากว่า “เขาเป็นตัวอย่างทีสมบูรณ์แบบของความเป็นชายไม่ใช่หรือ?” ชายหนุ่มคนนั้นที่เราพูดถึงอาจสมบูรณ์แบบจนถึงจุดนั้นแห่งอายุและระยะนั้นของเขา – แต่เขาก็ไม่สมบูรณ์แบบหากกล่าวถึงความเป็นผู้ใหญ่ของความเป็นชาย เขายังต้องไปอีกไกล เพราะว่าชายหนุ่มจะต้องเรียนรู้อีกเยอะซึ่งมีแต่กาลเวลาและประสบการณ์หลายปีเท่านั้นจะสอนได้

โดยการเปรียบเทียบกันแล้ว ความรอดของเราก็เริ่มต้นเมื่อเราต้อนรับพระเยซู เราได้รับความรอดในชั่ววินาทีนั้น เรากลายเป็นลูกของพระเจ้าในชั่ววินาทีนั้น แต่ความรอดอันยิ่งใหญ่นี้ก็ดำเนินต่อไปจนกว่ามันถูกทำให้สมบูรณ์แบบในตอนท้ายเมื่อเราได้รับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีของเราและเห็นพระเยซูหน้าต่อหน้า!

“...มิใช่คิดอย่างนั้น...” ตรงนี้เปาโลพูดถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่ร่วมแบ่งปันความคิดเดียวกับที่เขามีเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นที่เขาหวังไว้ตรงหน้าพวกเขาในจดหมายฝากฉบับนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากำลังกล่าวว่า “จงแสดงความอดสาหัสอันกระตือรือร้นและไม่รู้จัดเหน็ดเหนื่อยออกมาแบบเดียวกับที่ข้าพเจ้าแสดงออกมา และจงลืมสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหลังและจงบากบั่นมุ่งไปสู่สิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหน้าเหมือนกับที่ข้าพเจ้ากระทำ จงพากเพียรเพื่อที่จะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์”

“...และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย” คนเหล่านั้นที่เปาโลพูดถึงว่าเป็นพวกที่ “คิดอย่างอื่น” คือพวกที่อ้อยอิ่งและเฉลไถลอยู่ตลอดทาง พวกเขาไม่มีความคิดแบบเดียวกับที่เปาโลมี เขาบอกคนเหล่านั้นว่าพระเจ้าจะทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าชีวิตคริสเตียนที่ทุ่มเทเต็มที่นั้นคุ้มค่าขนาดไหน และการที่พวกเขา “คิดอย่างอื่น” นั้นเป็นการคิดผิดมากขนาดไหน

นอกจากนี้ หากมีความผิดพลาดในที่ประชุมนั้น พระเจ้าก็จะทรงเปิดเผยความผิดพลาดนั้นแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญูณ หากมีคนที่เหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีที่ไม่เห็นพ้องกับเปาโล คนเหล่านั้นที่มีมุมมองและเป้าหมายของตัวเอง เหล่าวิสุทธิชนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญูณก็สามารถพยายามในความรักของพระเจ้าที่จะแก้ไขความคิดเห็นผิดๆของคนเหล่านั้นที่ซาตานชักนำให้หลงผิดไปได้ พระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในเราจะทรงเปิดเผยสิ่ง

ล้าลึกต่างๆของพระเจ้าแก่เรา – สิ่งต่างๆที่เราต้องรู้เพื่อที่จะทำให้คริสตจักรเป็นคำพยานที่ดีกว่าเดิมในชุมชนและทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน

มันเป็นไปได้ที่คริสเตียนทั้งหลายจะไม่เห็นพ้องตรงกันในเรื่องเล็กน้อยต่างๆของหลักคำสอนหากพวกเขาเห็นพ้องตรงกันในเรื่องใหญ่ๆ ถึงอย่างไรแล้ว *ผู้เชื่อทั้งหลายก็คือปัจเจกชน* และเราไม่ควรพยายามยัดทุกคนให้เข้าใน “แม่พิมพ์ทางศาสนา” อันเล็กๆของเราเอง ในความรักของพระเจ้า เราควรชี้ นำพวกเขาไปยังแม่แบบที่แท้จริงเสมอ แบบอย่างที่เหมาะสมบุรณแบบของเรา คือพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 16: “แต่เราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน”

นี่เป็นกฎที่ดี – กฎที่หากนำไปใช้แล้วจะป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยกและการชิงดีชิงเด่นกันในคริสตจักรได้โดยละเอียด ความหมายก็คือว่า ถึงแม้ว่าอาจมีการบรรลุฝ่ายวิญญาณในระดับที่แตกต่างกันไปท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลาย และทักษะที่แตกต่างกันในบางเรื่อง *มันก็มีหลายประเด็นที่เราเห็นพ้องตรงกัน* – เช่นเรื่องการได้รับการตบใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์, การประสูติจากหญิงพรหมจารี, การลบลมทินด้วยพระโลหิต トラบใดที่เราให้ความสำคัญในเรื่องใหญ่ๆและไม่ปล่อยให้ซาตานมาทำให้เราเน้นย้ำเรื่องปลีกย่อย เราก็คงมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากกว่าเดิมในที่ประชุมท้องถิ่นและมีคำพยานที่แข็งแกร่งกว่าเดิมเยาะในชุมชน คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินในความรักและความสามัคคี โดยเต็มใจที่จะให้และรับ トラบใดที่เราไม่มีความผิดในเรื่องการออบขอมหลักคำสอนสำคัญแห่งความเชื่อ

บางทีในที่ประชุมที่เมืองฟิลิปปิ ผู้เชื่อบางคนได้เติบโตฝ่ายวิญญาณและมีความเข้าใจลึกซึ้งมากกว่าในสิ่งต่างๆของพระเจ้าเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ แต่คนเหล่านั้นที่มีโอกาสมากกว่าที่จะศึกษาค้นคว้าและรับใช้ก็ไม่ควรคิดไม่ดีต่อคนทั้งหลายที่ขาดโอกาส และในทำนองเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ไม่ได้เติบโตอย่างเห็นได้ชัดขนาดนั้นและด้วยเหตุนี้จึงถูกมองว่าเป็นผู้ด้อยกว่าในหน้าที่ผู้รักษา, ความรู้ และความเข้าใจก็ไม่ควรคิดไม่ดีต่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้เติบโตแล้วพวกเขาไปในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆและการรับใช้

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของคริสเตียนจำนวนมากเมื่อพวกเขาเริ่มเต็มใจที่จะปรนนิบัติในสิ่งที่ได้ก็ตามที่พระเจ้าทรงให้พวกเขาไปอยู่ โดยกระทำสุดความสามารถของตนไม่ว่างานของตนจะต่ำต้อยสักเพียงใด มันไม่ใช่ *ปริมาณ* ของหน้าที่ผู้รักษาที่เป็นสิ่งสำคัญ แต่มันคือความสัตย์ซื่อในการทำหน้าที่นั้นต่างหาก คนเหล่านั้นที่ถวายเป็นการปรนนิบัติอันสัตย์ซื่อจงรักภักดีต่อพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน

เราต้องจดจำไว้ว่าพญามารจะไม่มีทางหยุดโจมตีลูกๆของพระเจ้าจนกว่าพวกเขาปลอดภัยในนครขาวดุจมุกดานั้น หากมันไม่สามารถทำให้เรากลายเป็นพวกเสรีนิยมหรือพวกแนวคิดสมัยใหม่ได้ มันก็จะพยายามล่อลวงเราไปยังอีกทิศทางหนึ่งและทำให้เรากลายเป็นพวกคลั่งศาสนา คนที่ซาตานเกลียดชังมากที่สุดคือคนที่ยอมจำนนจิตใจ วิญญาณและร่างกายต่อพระเจ้า และดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู

ใน 1 โครินธ์ 4:5 เราถูกบอกว่า “อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา” เมื่อเรามองดูพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง เราก็เห็นเขาผ่านทางสายตาของมนุษย์ ขณะที่พระเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ ทรงเห็นทุกสิ่ง ทรงทราบทุกสิ่ง ผู้เชื่อจำนวนมากกำลังพยายามที่จะสอนในเมื่อพวกเขาเองต่างหากที่ต้องถูกสอน พวกเขามีความร้อนรนมากกว่าความรู้ และนี่อาจเป็นเรื่องอันตรายได้ มีหลายประเด็นมากเหลือเกินที่ผู้เชื่อทั้งหลายเห็นพ้องตรงกันได้ แต่มันเป็นเรื่องปกติที่เราจะ *ไม่เห็นพ้องตรง*

กันในเรื่องเล็กๆ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะอธิษฐานขอพระคุณที่จะไม่เห็นพ้องตรงกันในเรื่องเล็กน้อยต่างๆ และ
พากเพียรร่วมกันในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเรื่องใหญ่ๆ

สิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดคือ การนำวิญญูณมาถึงพระเยซูคริสต์ และหากผู้คนที่พระเจ้ายอมทำงานร่วมกัน อธิษฐานร่วม
กัน และพากเพียรร่วมกัน อดุมการณของพระคริสต์ก็จะก้าวไปไกลเร็วยิ่งขึ้น วิธีที่ดีที่สุดบนแผ่นดินโลกที่จะรักษาความ
สามัคคีในที่ประชุมท้องถิ่นคือ การพากเพียรร่วมกันในการนำวิญญูณ

อย่าอ้อมขอมความจริงเด็ดขาด

ข้อ 17: “พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่าง
เดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง”

ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้รู้ว่าเปาโลดำเนินชีวิตอย่างไรปราศจากข้อตำหนิ พวกเขาทราบแบบอย่างที่เขาได้วางไว้
ต่อหน้าพวกเขาแล้ว และสิ่งที่เขากำลังก้าวแก่พวกเขาตรงนี้ก็คือ “จงดำเนินชีวิตเหมือนอย่างข้าพเจ้าดำเนินชีวิต
ข้าพเจ้าเป็นพ่อแม่ของพวกท่านในความเชื่อนี้ ข้าพเจ้าได้ชี้ทางพวกท่านให้ไปหาพระคริสต์ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าว
ประเสริฐที่นำความรอดมาสู่จิตวิญญาณของท่านทั้งหลาย บัดนี้จึงดำเนินตามแบบอย่างของข้าพเจ้าเหมือนกับที่ข้าพเจ้า
ดำเนินตามพระเยซู”

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “จงกระทำเหมือนกับที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าจงกระทำ” เขาดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และอุทิศตัวมาก
เสียจนเขากล่าวได้ว่า “จงกระทำเหมือนอย่างข้าพเจ้ากระทำ จงดำเนินชีวิตเหมือนอย่างข้าพเจ้าดำเนินชีวิต” นั่นควร
เป็นความจริงในชีวิตของผู้รับใช้ทุกท่าน – และในความเป็นจริงแล้ว มันควรเป็นจริงในชีวิตของผู้เชื่อทุกคน เราควรดำเนิน
ชีวิตในแบบที่จะเป็นแบบอย่างแก่คริสเตียนคนอื่นๆ และแก่ชาวโลก

“และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง”

ในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีมีผู้เชื่อหลายคนที่พากเพียรที่จะดำเนินชีวิตเหมือนอย่างเปาโลดำเนินชีวิต โดยปฏิเสธ
ความมั่นใจทั้งปวงในเนื้อหนังและบากบั่นมุ่งไปสู่รางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนนั้น แต่ก็มีหลายคนในที่ประชุมที่
อยู่ฝ่ายวิญญูณน้อยกว่าและมีทัศนคติต่างๆที่แตกต่างออกไป

ในคริสตจักรแทบทุกแห่งมีคนทีออกปากว่าเป็นคริสเตียนอยู่สองพวก มิใช่ที่คนเสมอที่ไม่เพียงต้อนรับพระเยซูเจ้า
เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น แต่ที่ให้พระองค์เป็นนายเหนือหัวแห่งชีวิตของตนด้วย พวกเขาดำเนินตามแบบอย่างของ
พระองค์ในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของตน แต่กระนั้นก็มีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับเดมาสที่รัก “โลกปัจจุบันนี้” พวกเขาให้
พระเจ้าเป็นที่สอง ที่สามหรือที่สี่แทนที่จะอ้างสิทธิ์และชื่นชมกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญูณของตน เปาโลเตือนสติผู้เชื่อ
ชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นให้ “คอยดูคนทั้งหลาย” นั่นคือ สังเกตดูพวกเขา และไม่ดำเนินตามแบบอย่างของพวกเขา แต่
แทนที่จะทำเช่นนั้น จงดำเนินตามคนเหล่านั้นที่เป็นแบบอย่างบริสุทธิ์และอุทิศตัวในที่ประชุม

ข้อ 18 และ 19: “(เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพุดิตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่าน
ถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของ
เขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอัปยศของเขาขึ้นมาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)”

“เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพุดิตัว...” ดูเหมือนว่ามีชาวเมืองฟิลิปปีอยู่หลายคนทีออกปากว่าเป็นคริสเตียน

แต่พวกเขาไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง พวกเขาเป็นคนไม่จริงใจ – เป็นศัตรูที่แฝงตัวมา พวกศัตรูและพวกคนมักเยาะเย้ยที่เผยตัวแบบซึ่งๆหน้าก็แยะพอแล้ว แต่พวกเขาก็สร้างความเสียหายต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์น้อยกว่าคนเหล่านั้นที่เป็น “สุนัขป่าในคราบแกะ” ผู้คนที่อยู่ภายนอกคริสตจักรมองว่าคริสเตียนแต่ปากเหล่านี้เป็นอย่างที่เราออกปากว่าเป็น และเมื่อการประพาดพิงของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นของปลอม ชาวโลกก็กล่าวว่าสมาชิกคริสตจักรทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่มีคืออะไร (ชาวโลกไม่แยกแยะความแตกต่างระหว่างผู้ที่ออกปากว่าเป็นคริสเตียนจริงๆและคนเหล่านั้นที่ออกปากแบบจอมปลอม)

“...ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว...” เปาโลไม่ได้พยายามที่จะทำให้บาปเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเขาเทศนาในเมืองฟิลิปปี เขาก็ไม่ได้อ้อมอ้อมความจริงเพื่อที่จะรักษามิตรภาพและไม่ตรีจิตของคนทั้งหลาย มันเป็นความจริงที่ว่าเขาจะหวังที่จะแสดงออกถึงจิตวิญญาณของพระเยซู แต่เขาก็ไม่พยายามที่จะปกปิดหรือหาข้อแก้ตัวสำหรับความผิด เขาไม่เคยขอโทษแทนคนเหล่านั้นที่เทศนาเรื่องผิดๆหรือเพื่อคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตเหมือนเป็นศัตรูของกางเขนนั้น เขารู้ว่าความจริงเป็นสิ่งที่ทราบและดำเนินตามได้โดยผู้ใดก็ตามที่อยากทราบและดำเนินตามความจริง ในโรม 2:1 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย!”

“...และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล...” ถ้อยคำเหล่านี้เปิดเผยให้เห็นจิตใจที่แท้จริงของอัครสาวกเปาโล – และนี่ควรเป็นสิ่งที่เกิดกับผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและมีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณ เราไม่ควรดีใจในข้อเท็จจริงที่ว่ามีหลายคนในคริสตจักรที่อ้างตัวแต่ไม่ได้เป็นจริงๆ พวกเขาสร้างความเสียหายต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์และเปิดโอกาสให้พวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวเหยียดหยามต่อคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่! สถานการณ์ดังกล่าวควรทำให้เราร้องไห้! และแน่นอนว่าเราไม่มีข้ออ้างที่จะไม่อุทิศตัวอย่างสิ้นสุจริตต่อพระเจ้า

“...มีคนหลายคนที่ประพาดพิงตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์” บัดนี้เปาโลลงลึกยิ่งกว่าเดิมในหัวข้อนี้และประกาศว่าชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านี้เป็นศัตรูของกางเขนนั้น – และเราทราบว่ากางเขนนั้นเป็นศูนย์กลาง, จิตวิญญาณ และการเต้นของหัวใจของความเชื่อแบบคริสเตียน ปราศจากกางเขนนั้น เราก็ไม่มีความรอดเลย ผู้ที่เป็นศัตรูต่อกางเขนนั้นก็ไม่ใช่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่และรับการชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วอย่างแน่นอน

“...ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ...” คนกลุ่มนี้ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย พวกเขา กำลังใช้ชีวิตอยู่ในการหลงระเหิดในความบาปและค้นหาซึ่งผู้คนที่ทราบดี พวกเขาบูชาการเจริญอาหารของตัวเองและใช้ชีวิตเพื่อสนองความต้องการของเนื้อหนัง คนกลุ่มดังกล่าวถูกพรรณานาในโรม 16:18

คนเหล่านี้ไม่แสดงออกถึงผลใดๆเลยของพระวิญญาณ พวกเขา มีความสนใจในเนื้อหนังและในสิ่งต่างๆของโลกมากกว่าที่พวกเขาสนใจในอุดมการณ์แห่งกางเขน พวกเขาเป็นสมาชิกคริสตจักร – แต่พวกเขาก็สาละวนอยู่กับโลกและเนื้อหนัง ไม่ใช่เกี่ยวกับพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ พวกเขาเพิกเฉยสิ่งต่างๆของพระวิญญาณและไล่ตามสิ่งต่างๆของเนื้อหนังจนเป็นนิสัย

มันไม่ใช่พวกคนที่ไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้า พวกแนวคิดเสรี พวกคนชอบเยาะเย้ยและพวกคนพุดหมิ่นประมาทที่สร้างความเสียหายต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์เสมอไป ความเสียหายมากมายถูกกระทำโดยคนเหล่านั้นในที่ประชุมท้องถิ่นที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ก็ปฏิเสธความเชื่อแบบคริสเตียนโดยชีวิตที่พวกเขาดำเนิน

“...เขายกความที่น่าอัศจรรย์ของเขาขึ้นมาอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก” คนเหล่านี้ที่ไปโลกกล่าวถึงขอบเขตในสิ่งต่างๆที่พวกเขาควรละอาย – และในใจของพวกเขาๆก็ละอายกางเขนที่พวกเขาควรจะอวด แม้ว่าพวกเขาหลงระเห็จในนิสัยที่น่าอัศจรรย์ต่างๆของชีวิต พวกเขาไม่รู้รู้สึกละอายเลย พวกเขาใช้ชีวิตในความสับสน เพราะว่าพวกเขาออกปากยอมรับด้วยปากของตน – แต่ในการปฏิบัติต่างๆของพวกเขาในชีวิตประจำวันพวกเขาก็ปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาออกปากยอมรับ

พวกเขาอุทิศตัวให้แก่สิ่งต่างๆของแผ่นดินโลก และแทนที่จะบากบั่นมุ่งไปสู่รางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนนั้น ความสนใจของพวกเขากลับจดจ่ออยู่ที่ความเปลือยเปลือย กำไรของโลก และการได้รับวัตถุสิ่งของต่างๆ

สมาชิกคริสตจักรบางคนของเราในปัจจุบันจัดอยู่ในประเภทนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ ศาสนาของพวกเขาไม่เคยแทรกแซงกับความเปลือยเปลือยของพวกเขา ชีวิตที่บ้านของพวกเขา หรือความพยายามในการทำธุรกิจของพวกเขา พวกเขาจะอยู่ห่างไกลจากการประชุมอธิษฐานคืนวันพุธอย่างมีความสุขเพื่อที่จะหาเงินเพิ่มอีกสักเหรียญ และบางคนในพวกเขาก็อยู่บ้านแทนที่จะมาคริสตจักรในวันอาทิตย์เพื่อที่จะทำความสะอาดบ้านในเวลาที่เขาควรอยู่ในชั้นเรียนรวีวารศึกษาและนมัสการ

มันไม่ใช่คนเหล่านั้นเท่านั้นที่ปฏิเสธหลักคำสอนต่างๆแห่งกางเขน ที่เยาะเย้ยและล้อเลียนสิ่งต่างๆของพระเจ้า ที่ส่งผลเสียต่อคริสตจักร เราทราบว่ามีคนจำนวนมากในคริสตจักรทุกวันนี้ – บางคนในพวกเขาก็เป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วด้วยซ้ำ – ที่ชีวิตของพวกเขาไม่เป็นแบบอย่างที่ดีให้คริสเตียนคนอื่นๆได้ปฏิบัติตาม เราต้องจดจำไว้ว่าความรอดเป็นของขวัญของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ แต่มันก็เป็นคนละเรื่องเลยในการเป็นผู้รักชาติที่ดี ในการยอมให้พระเยซูเป็นนายเหนือหัวแห่งชีวิตของเรา และในการยอมจำนนอวัยวะต่างๆของเราให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม ความรอดเป็นของฟรี แต่หน้าที่ผู้รักชาติที่ให้บำเหน็จเต็มจำนวนนั้นก็มีความแพงมาก เราควรดำเนินชีวิตของเราตามแบบอย่างของคนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด – ไม่ใช่ตามแบบอย่างของคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือรักโลกเด็ดขาด

เป้าหมายแห่งความคาดหวังของผู้เชื่อคือพระคริสต์

ข้อ 20, 21: “ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์”

“...ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์...” เรากล่าวแล้วตรงนี้ถึงลักษณะเฉพาะตัวของบรรดาผู้เชื่อแท้ซึ่งตรงข้ามกับคนเหล่านั้นที่เป็น “ศัตรูของกางเขน” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับคำว่า “ชาว” ไม่ถูกพบในที่แห่งใดอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันกล่าวถึงชีวิตในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง และความหมายเต็มๆของคำกรีกนี้คือ “ความเป็นสาธารณะ การบริหารจัดการรัฐ วิธีการบริหารจัดการกิจการต่างๆของรัฐ”

ข้อเท็จจริงที่เป็นมาจากพระเจ้านั้นก็คือว่า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ – ผู้สัญจรบนแผ่นดินโลก แต่เป็นพลเมืองแห่งโลกสวรรค์ โดยคิดถึงสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน และเนื่องจากเราเป็นพลเมืองแห่งโลกสวรรค์ เราจึงถูกปกครองโดยกฎหมายต่างๆแห่งโลกสวรรค์นั้น

คริสเตียนแท้ทั้งหลายเป็นผู้สัญจรและคนแปลกถิ่นจริงๆในแผ่นดินต่างดาว ความเป็นพลเมืองของเราไม่เพียงอยู่ในสวรรค์เท่านั้น แต่ในด้านตำแหน่งแล้วบัดนี้เราทั้งหลายก็นั่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ในสวรรค์สถาน เราตายไปแล้ว และชีวิต

ของเราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เราเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่พระเยซูทรงเป็นศิระและรากฐานของมัน เราได้ถูกย้ายออกจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าแล้ว เราเป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่งอย่างแท้จริง!

“...เรารอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์...” เรามีชีวิตอยู่ในการคาดหวัง โดยรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ – แต่ในขณะที่เดียวกัน เราก็ไม่ใช่พวกคนเพ่งดูดาว เราจะต้องตื่นตัว สาละวนทำงานจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา โดยนำวิญญาณผู้คนเพื่อพระองค์

ผู้เชื่อแท้ทุกคนรอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า เราอาจไม่เห็นพระองค์ในทุกรายละเอียดเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ แต่พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาก็สอนเราเช่นกันให้รอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 2:11-13)

แต่ขณะที่คริสเตียนรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คนไม่เชื่อก็เฝ้าเฝ้าการเสด็จมาของพระองค์: “...และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษลบล้างไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” (2 เปโตร 3:4)

การเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ในยอห์น 14:1-3 พระองค์ทรงสัญญาว่า: “...เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย!”

ใน 1 เธสะโลนิกา 4:14 เปาโลรับประกันเราว่า “เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย”

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายไม่ควรแค่เตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น – เราควรอธิษฐานขอให้พระองค์เสด็จมาโดยเร็ว สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นบนโลกมีความสำคัญน้อยนิดเมื่อเทียบกับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้เชื่อทั้งหลายควรดำเนินชีวิตอยู่เหนือโลก ความฝักใฝ่ของเราควรอยู่ที่สิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน แม้ว่าเราต้องสาละวนและทำกิจของพระผู้เป็นเจ้านายอยู่เช่นกันจนกว่าพระเยซูเสด็จมาจริง

ในพระวจนะของพระเจ้ามีการกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์มากกว่ากล่าวถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ในวิธีใดวิธีหนึ่ง ข้อพระคัมภีร์หนึ่งข้อในทุกๆสี่ข้อในภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ เปาโลพูดถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยครั้งกว่าที่เขาพูดถึงเรื่องบัพติศมาถึงสิบสามเท่า!

เพื่อเรียนรู้ถึงผลกระทบที่ความแน่นอนของความเชื่อนี้มีต่อความคิดของพวกคริสเตียนสมัยแรกๆ จงอ่านและศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: มัทธิว 24:42-44; ลูกา 12:37; ยอห์น 14:3; กิจการ 1:11; 1 โครินธ์ 4:5; โคลอสี 3:4; 1 เธสะโลนิกา 2:19; 2 เธสะโลนิกา 2:1; ฮีบรู 10:37; ยากอบ 5:7, 8; 1 ยอห์น 3:2, 3; และวิวรณ์ 22:7, 12 และ 20

เมื่อเรามองไปรอบตัวเราวันนี้และสังเกตดูวิถีที่สมาชิกคริสตจักรทั้งหลายประพฤติตัว ผมก็ถูกชักนำให้สงสัยว่ามี

พวกเขาที่คนกันกำลังคาดหวังว่าพระเยซูจะเสด็จมาได้ทุกเมื่อ? ดูเหมือนว่าสมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่ลืมไปแล้วว่าพระองค์ผู้ได้เสด็จมาในฐานะทารกน้อยในรางหญ้าจะเสด็จกลับมาในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ พระองค์ผู้ได้เสด็จมาเพื่อตายบนกางเขนเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดจะเสด็จมาอีกทีในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า (2 ธส. 1:8)

ผมเชื่อว่าสองหัวข้อที่ซาตานเกลียดชังมากกว่าหัวข้ออื่นๆที่เหลือทั้งหมดคือ การชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตที่ไหลออกและความหวังที่ชำระให้บริสุทธิ์ – ความหวังเรื่องการเสด็จกลับมาด้วยพระองค์เองของพระเยซูคริสต์เจ้ามายังแผ่นดินโลกนี้

ความหวังเรื่องการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของพระองค์เตรียมตัวเราสำหรับชั่วโมงแห่งความทุกข์ลำบากและปกป้องเราในชั่วโมงแห่งการทดลอง ข้อเท็จจริงที่ว่าเรารู้ว่าพระองค์จะเสด็จมาและการเสด็จมาของพระองค์นั้นเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อก็ทำให้เราตายต่อโลก และทำให้เราจذبจ้องสายตาฝ่ายวิญญาณของเราไปที่สวรรค์อยู่ตลอด

“...พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา...” คำกรีกตรงนี้มีความหมายตรงตัวว่า “ร่างกายแห่งความเหยียดหยาม” ร่างกายเนื้อหนังนี้ต้องกลับคืนสู่ผงคลีดิน พระเยซูได้เสด็จมาครั้งแรกเพื่อไถ่จิตวิญญาณ พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อไถ่ร่างกาย: “...และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3:2)

“...ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์...” คำกรีกตรงนี้อ่านว่า “ร่างกายแห่งสง่าราศีของพระองค์” ซึ่งหมายถึงพระกายที่พระองค์ทรงมีอยู่ตอนนี้ ในสภาพที่ถูกทำให้มีสง่าราศีแล้ว โดยประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา

ร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้ซึ่งถูกรุมเร้าด้วยความเจ็บปวด ความโศกเศร้า ความปวดร้าวใจและโรคภัยจะถูกเปลี่ยนแปลงและถูกทำให้มีสภาพเหมือนกับพระกายที่ฟื้นคืนชีพแล้วอันเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะถูกเปลี่ยนแปลง – ในช่วงระยะเวลาเดียว ในช่วงพริบตาเดียว – และเราจะได้รับร่างกายหนึ่งซึ่งถูกปรับให้เข้ากับโลกนั้นที่เราจะเข้าไปอยู่อาศัย – นครขาวดุจมุกดานั้น จงศึกษา 2 โครินธ์ 12:1-5

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเราผ่านทางปลายปากกาของเปาโลว่าเราจะมีกายวิญญาณ ซึ่งไม่ตกอยู่ภายใต้ความเจ็บปวดหรือความตายเหมือนอย่างร่างกายเหล่านี้ที่ขณะนี้เราอาศัยอยู่ภายใน 1 โครินธ์ 15:44 บอกเราว่า “สิ่งที่หว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาก็จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี”

“...ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นทรงสามารถกระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้ การทำการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในร่างกายอันต่ำต้อยเหล่านี้ต้องอาศัยฤทธิ์เดชที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นทรงมี

ไม่ว่าเราจะประคบประหงมดูแลร่างกายเหล่านี้มากขนาดไหน พวกมันก็จะต้องกลับคืนสู่ผงคลีดินในที่สุด พวกหนอนที่กินเนื้อหนังจะกัดกินร่างกายเหล่านี้ แต่มีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงมีฤทธานุภาพที่จะประทานร่างกายใหม่แก่เรา ซึ่งถูกออกแบบให้เหมือนกับพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์เอง พระองค์ทรงสามารถและจะทรงปั้นร่างกายนี้ – รวมถึงความคิดและจิตใจด้วย – ให้เป็นตามพระฉายาของพระองค์เอง “เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้น

พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:29)

พระองค์ทรงสามารถที่จะทำให้ทุกสิ่งตกอยู่ภายใต้พระประสงค์ของพระองค์ และในเมืองสวรรค์รูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสนั้นทุกสิ่งจะตกอยู่ภายใต้พระประสงค์ของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินจะเข้าในนครนั้นได้ คนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะอาศัยอยู่ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี เราจะมีพระทัยของพระคริสต์ และจะไม่มี ความปวดร้าวใจ ใจแตกสลาย ความป่วยไข้ น้ำตา ความเศร้าโศกหรือความตายเลย!

ช่างเป็นอนาคตอันเปี่ยมสง่าราศี! ช่างเป็นความเป็นไปได้อันเปี่ยมสง่าราศีที่รอคอยคนทั้งปวงที่เชื่ออันนำไปสู่ความรอดโดยพระคุณผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูคริสต์! ใช่แล้วครับ ร่างกายที่อ่อนแอและกำลังจะตายเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนแปลงและถูกช่วยให้พ้นจากการแช่งสาป แต่ในโรม 8:20-23 เราอ่านว่า:

“เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย เราารู้ยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้!”

คุณภาพของอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป แม้วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะมีนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากกรูงเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทาง สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นปกคลุมทะเลอยู่นั้น” (อสย. 11:6-9)

สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย สิ่งที่ดีที่สุดในที่สุดยังไม่ถึง! องค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้เชื่อทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงสามารถปราบชีวิตของคริสเตียน เจตจำนงของคริสเตียน สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆของคริสเตียน ร่างกายของคริสเตียน พระองค์ทรงสามารถปราบสิ่ง**สารพัด**ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์ได้จริงๆ!

พระเจ้าของเราทรงสามารถกระทำอย่างบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดก็ตามที่เราคิดหรือขอได้ -- และพระองค์ทรงสามารถกระทำเช่นนั้นจนถึงวันอันเปี่ยมสุขนั้นเมื่อความชื่นบานทั้งสิ้นแห่งความเป็นพลเมืองของคริสเตียนจะถูกปลดปล่อยออกมาในที่สุดโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และกลายเป็นจริงในที่สุดในการต้อนรับกลับบ้านอันยิ่งใหญ่

ด้วยเหตุนี้ผมจึงอธิษฐานว่า “**เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้า ขอเชิญเสด็จมาโดยเร็วเถิด**” (วว. 22:20)

ฟิลิปปี – บทที่สี่

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพลังกำลังของผู้เชื่อ

- 4:1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 4:2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- 4:3 ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท่ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมดด้วย รวมทั้งคนอื่นๆที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว
- 4:4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด
- 4:5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว
- 4:6 อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอนกับการขอบพระคุณ
- 4:7 แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์
- 4:8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้
- 4:9 จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน
- 4:10 แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้พ้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้
- 4:11 ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น
- 4:12 ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดุมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดทนและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน
- 4:13 ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า
- 4:14 ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า
- 4:15 และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกัข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น
- 4:16 เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า

4:17 มิใช่ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น

4:18 แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อ้อมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า

4:19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์

4:20 บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแต่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

4:21 ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน

4:22 พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์

4:23 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อคุณผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

ในบทสุดท้ายนี้ของจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปี เราพบคำเตือนสติและคำบัญชาต่างๆถึงผู้เชื่อทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตที่สมกับที่เป็นคริสเตียน – ชีวิตที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระเยซู เปาโลแสดงการขอบพระคุณและรับรู้ถึงความช่วยเหลือต่างๆที่เขาได้รับจากคริสตจักรนั้นในเมืองฟิลิปปี เขารับประกันคนเหล่านั้นว่าพวกเขาเป็นความชื่นชมยินดีของเขา ว่าพวกเขาไม่ได้ทำให้เขาผิดหวัง เขาบอกพวกเขาว่าคริสตจักรของพวกเขาเป็นคริสตจักรท้องถิ่นเดียวที่ส่งความช่วยเหลือมายังเขาในแคว้นมาซิโดเนีย และว่าของถวายที่เขาเพิ่งได้รับจากพวกเขานั้นเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า และว่าพระเจ้าจะประทานบำเหน็จแก่พวกเขาอย่างบริบูรณ์

จงยินดีมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยินดีมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“เหตุฉะนั้น” ซ้ำกลับไปยังข้อสรุปที่ได้ในบทที่แล้ว – ความพอเพียงทุกประการแห่งฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“...พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา...” ตรงนี้เราเห็นคำกล่าวอีกหนึ่งที่แสดงถึงความรักอันลึกซึ้งและความนับถือของเปาโลที่มีให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี (จงสังเกตบทที่ 1 ข้อ 8 และบทที่ 2 ข้อ 26 เช่นกัน)

“...เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า...” ผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นเป็นแหล่งที่มาแห่งความชื่นชมยินดีของเปาโล ใจของเขาเปี่ยมล้นด้วยการขอบพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงใช้การเขาเพื่อชี้ทางพวกเขาให้ไปหาพระเมษโปดกของพระเจ้าผ่านการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ และเขาก็ชื่นชมยินดีในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้กลับใจเชื่อแล้วผ่านทาง การประกาศของเขา ความชื่นชมยินดีของผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐคนใดก็ตามคือ การได้เห็นบรรดาคนที่เขานำวิญญาณมาดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ (ดู 3 ยอห์น 4)

คำกรีกที่แปลเป็นคำว่า มงกุฎ หมายถึง “มงกุฎของราชา” ซึ่งสื่อถึงศักดิ์ศรีของความเป็นกษัตริย์ มงกุฎเช่นนี้เป็นเครื่องหมายของความเป็นกษัตริย์ สัญลักษณ์แห่งตำแหน่ง รางวัลที่มอบให้แก่ผู้ชนะในการแข่งขันเฉกเช่นใน 1 โครินธ์ 9:25 ดังที่ถูกต้องนี้ มั่นใจให้เห็นถึงรางวัลแห่งชีวิตที่อยู่เหนือการเดินทางแบบผู้สัญจรนี้ (2 ทธ. 4:8; ยากอบ 1:12; 1 ปต.

5:4)

เราอาจกล่าวได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่ผู้คนอวด หรือที่ผู้คนให้เกียรติเป็นพิเศษ คือ มงกุฏอย่างหนึ่ง เราอ่านในสุภาษิต 12:4 ว่า “ภรรยาดีเป็นมงกุฏของสามีตน” และอีกครั้งในสุภาษิต 14:24, “มงกุฏของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน” ในสุภาษิต 16:31, “ศิระชัยที่มีผมหยอกเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม” และในสุภาษิต 17:6, “... หลานๆเป็นมงกุฏของคนแก่”

ความคิดที่เปาโลสื่อตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองฟิลิปปีเป็นผู้ที่เขาวอดได้ สำหรับในขณะนั้น พวกเขาเป็นความชื่นชมยินดีใหญ่ต่อเขา และสำหรับอนาคตพวกเขาพร้อมกับคนอื่นๆจะพิสูจน์ว่าเป็นมงกุฏแห่งความพยายามทั้งสิ้นของเขา คุณมีมงกุฏสักอันที่จะมาถึงคุณไหม คือดวงวิญญาณทั้งหลายที่คุณได้นำมาถึงพระคริสต์? ช่างเป็นความชื่นชมยินดีตรงนี้ ช่างเป็นสง่าราศีในภายหลังจากนี้!

“...จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า...” นั่นคือ จงยืนมั่นในการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ใน 1 โครินธ์ 15:58 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้” แม้แต่น้ำเย็นสักแก้วที่ถูกให้ในพระนามของพระเยซูก็จะไม่ถูกมองข้ามเลย เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ถูกสร้างในพระเยซูคริสต์ให้กระทำการดี และเราควรดำเนินในการดีเหล่านั้น เราถวายเกียรติพระเจ้าพระบิดาเมื่อเราเกิดผลมาก

เคล็ดลับแห่งการยืนมั่นคงคือ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” โดยหยั่งรากในพระองค์ (คส. 2:7) พระเยซูตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน” (ยอห์น 15:4) เปาโลเป็นห่วงลูกๆเหล่านี้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างลึกซึ้ง และต้องการให้พวกเขาตื่นตัว ยืนหยัดมั่นคง และระมัดระวังเกรงว่าซาตานจะทำให้พวกเขาเขวไปหรือทำให้พวกเขาหันเหไปจากทางแคบและตรงนั้นที่เปาโลได้วางไว้เพื่อพวกเขาแล้วตอนที่เขาเทศนาและสั่งสอนอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ข้อ 2: “ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์ซึ่งได้เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีได้ทำให้คนเหล่านั้นที่พยายามแก้ไขมันถึงกับจนปัญญา พญามารได้หว่านความแตก้าวาระหว่างวิสุทธิชนสองคนที่นี่ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเป็นนัยว่าสองชื่อนี้เป็นชื่อของผู้หญิง แม้มีผู้อ้างว่าสินทิเคบางครั้งก็เป็นชื่อของผู้ชายก็ตาม หากสองคนนี้เป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 3 มันก็ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาเป็นผู้หญิง เราไม่ทราบอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับนางยูโอเดียและนางสินทิเคนอกเหนือไปจากที่มีอยู่ในคำพูดของเปาโลตรงนี้ ด้วยเหตุผลบางประการมีการไม่เห็นพ้องตรงกันระหว่างพวกเขาและจิตใจที่พวกเขากำลังแสดงออกมาก็เป็นตัวขัดขวางอุดมการณ์ของพระคริสต์ เปาโลจึงวิงวอนพวกเขาให้คืนดีกันและ “ให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ผมขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสตรีผู้เป็นที่รักทั้งหลายที่ได้มีส่วนช่วยเหลืออย่างมากต่อพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในหลายสถานการณ์ พวกสตรีได้มีส่วนช่วยอย่างมหาศาลต่อความสำเร็จและการเติบโตของคริสตจักร และคริสตจักรก็เป็นหนี้บุญคุณต่อสตรีทั้งหลายของคริสตจักรที่ได้ดำเนินชีวิตอย่างเสียสละ โดยให้การปรนนิบัติอย่างสุดหัวใจ ศิษยาภิบาลจำนวนมากคงตกอยู่ในสถานการณ์อันน่าสงสารหากปราศจากเหล่าสตรีผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าในคริสตจักรของพวกเขา

อย่างไรก็ตามในสถานการณ์ที่เจาะจงนี้ ดูเหมือนว่าสตรีสองคนกำลังนำความเสื่อมเสียมาสู่ที่ประชุมนี้ เห็นได้ชัดว่านางยูโอเดียและนางสินทิเคเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากในคริสตจักรท้องถิ่นนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกนางเป็นนางที่ร้อนรนและกระตือรือร้น โดยปรนนิบัติอย่างดีในหน้าที่ใดก็ตามที่พวกนางกำลังทำอยู่ แต่ซาตานไม่นิ่งอยู่เฉยๆและมองดูคริสตจักรเจริญเติบโตโดยไม่ทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อขัดขวาง และมันก็ทำให้สตรีผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าสองคนนี้ทะเลาะกัน เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าความแตกแยกระหว่างพวกนางมีต้นเหตุมาจากอะไรบางอย่างที่เป็นเรื่องเล็กน้อย – อาจเป็นไปได้ว่าคนหนึ่งเป็นที่นิยมชมชอบมากกว่าอีกคน ได้รับคำชมเชยมากกว่าอีกคนเพียงเล็กน้อย หรือคนหนึ่งได้รับตำแหน่งที่อีกคนคิดว่าตนสมควรได้รับ ไม่ว่าจะสาเหตุจะเป็นอะไรก็ตาม มีความยุ่งยากเกิดขึ้นระหว่างพวกนาง เปาโลทราบถึงความเสียหายที่จะมาจากจิตใจเช่นนั้นในคริสตจักรนั้นและเขากำลังขอร้องให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ที่พวกนางจะมีความคิดอย่างเดียวกัน – *ในองค์พระผู้เป็นเจ้า*

ปัญหาทุกอย่างสามารถถูกแก้ไขได้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราอาจกล่าวว่าที่ประชุมท้องถิ่นเป็นเหมือนกับเกวียน โดยขอบล้อเปรียบเหมือนเส้นรอบวงแห่งความเชื่อที่สมาชิกที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเข้าอยู่ในนั้น และสมาชิกเหล่านั้นของที่ประชุมก็เปรียบเหมือนซี่ล้อ ดังนั้นเมื่อซี่ล้ออันหนึ่งหักหรืออ ผละกำลังของล้อนั้นก็ได้รับผลกระทบ เราอาจกล่าวว่ายี่ซี่ล้อเข้าใกล้คัมล่อมมากเท่าไร พวกมันก็ยิ่งเข้าใกล้กันและกันมากขึ้นเท่านั้น แน่แน่นอนว่าพระคริสต์ทรงเป็นคัมล่อม จุดศูนย์กลางจิตวิญญาณและธารโลหิตแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนแท้ทั้งมวลและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบคริสเตียนแท้ทั้งปวง **ในพระองค์** เราแก้ไขความยุ่งยากต่างๆของเราและพบความสมัครสมานสามัคคีและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 3: “ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท้ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคนอื่นๆที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว”

เราไม่ทราบว่าเป็นเพื่อนร่วมแอกแท้ๆ ผู้นี้คือใคร ไม่มีการเอ่ยชื่อเลย ผมเชื่อว่ามนุษย์ไม่ได้เขียนพระคัมภีร์ หากมนุษย์เป็นผู้แต่ง ผมก็จะแน่ใจว่าเขาคงบันทึกชื่อของ “เพื่อนร่วมแอก” ผู้นี้ไปแล้ว ทั้งหมดที่เราทราบเกี่ยวกับบุคคลผู้นี้ก็คือน่าแปลกใจที่เขาว่าเป็นผู้ช่วยและเพื่อนร่วมงานแท้จริงคนหนึ่งในงานเผยแผ่ข่าวประเสริฐ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า “เพื่อนร่วมแอก” ผู้นี้เป็นคนสำคัญพอสมควรในเมืองฟิลิปปินส์ไม่จำเป็นต้องเรียกเขาด้วยชื่อ เนื่องจากจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปินส์ “ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย” บุคคลผู้นี้จึงอาจเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ช่วยคนหนึ่ง – แต่เขาจะเป็นใครนั้นก็ไม่ใช่ประเด็น สิ่งที่สำคัญคือข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมแอกแท้คนหนึ่งกับเปาโลในการตรากตรำของเขาเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำว่า “แท้” ในภาษากรีกหมายถึง “จริงใจ สัตย์ซื่อ ควรค่าแก่ความไว้วางใจ” เปาโลมีหลักฐานว่าเพื่อนร่วมแอกผู้นี้เป็นคนจริงใจ และว่าเขาเป็นบุคคลๆหนึ่งที่พึ่งพาและวางใจได้ในกิจธุระสำคัญแห่งการประกาศข่าวประเสริฐและการช่วยดูแลผู้เชื่อเหล่านั้นในที่ประชุมท้องถิ่นนั้น ดังนั้นเปาโลจึงสั่งเขาให้ “ช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้า”

ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าผู้หญิงเหล่านั้นที่ถูกอ้างอิงถึงตรงนี้เป็น สองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 2 เราไม่อาจแน่ใจเรื่องนี้

ได้ แต่เราทราบอยู่เรื่องหนึ่ง เปาโลกำลังพูดถึงเหล่าสตรีผู้มีอิทธิพลซึ่งได้ให้ความช่วยเหลืออันสำคัญแก่เขาขณะเขาอยู่ในเมืองฟิลิปปี เนื่องจากเปาโลไม่อนุญาตให้พวกผู้หญิงเทศนาในที่ประชุมท้องถิ่น (1 ทธ. 2:12) เขาจึงน่าจะกำลังพูดถึงงานปรนนิบัติอย่างอื่นที่สตรีเหล่านั้นได้มอบให้ บางคนเชื่อว่าในสมัยแรกของคริสตจักร พวกผู้หญิงที่มีอิทธิพลถูกแต่งตั้งให้รับใช้ผู้หญิงคนอื่นๆในคริสตจักร เราทราบว่าสตรีผู้สตัยชื่อเหล่านี้ร่วมทำงานกับเปาโลในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีในหน้าที่ๆ เขามอบหมายแก่พวกนางตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา

“...และกับเคลเมด้วย...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเคลเมเป็นคนงานที่โดดเด่นคนหนึ่ง เป็นที่รู้จักดีในเมืองฟิลิปปี เปาโลรู้สึกว่าการพูดถึงสตรีเหล่านั้นกับเคลเมว่าเป็นผู้ช่วยเหลือที่จริงใจและซื่อตรงในข่าวประเสริฐ สมาชิกทุกคนในที่ประชุมนั้นก็ให้ความเคารพต่อสิทธิของพวกนางและใส่ใจต่อปัญหาของพวกนาง เราไม่ทราบว่าเคลเมเป็นใคร เขาอาจเป็นนักเทศน์คนหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี ชื่อนี้มีคนใช้เยอะในสมัยของเปาโล สิ่งที่สำคัญคือ เขาทำอะไร ไม่ใช่ว่าเขาเป็นใคร

“...ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว” วลี “หนังสือแห่งชีวิต” ปรากฏตรงนี้และอีกครั้งในวิวรณ์ 3:5; 20:12, 15; 21:27; 22:19 แน่แน่นอนว่ามันเป็นวลีของชาวยิว ซึ่งเดิมที่อ้างอิงถึงบันทึกหรือรายชื่อหนึ่ง เหมือนกับรายนามทหารในกองทัพ มันหมายความว่า ถูกใส่รายชื่อท่ามกลางผู้ที่มีชีวิตในชีวิตโดยธรรมชาติ เมื่อคนๆหนึ่งตาย ชื่อของเขาก็ถูกลบจากรายชื่อนั้น

ในความหมายฝ่ายวิญญาณ “หนังสือแห่งชีวิต” หมายถึงบันทึกของผู้เชื่อทุกคนที่ถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้ว ตรงนี้มันหมายถึงชีวิตนิรันดร์ และหมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกจดชื่อไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์แล้ว เปาโลเชื่อว่าชื่อของผู้เชื่อทุกคนถูกเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตแล้วและจะไม่ถูกลบออกเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าบันทึกมันไว้ที่นั่น

ข้อ 4: “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด”

หนังสือฟิลิปปีเป็นจดหมายฝากแห่งความชื่นชมยินดี ในหนังสือเล่มนี้คำว่า “ชื่นชมยินดี” ถูกใช้สิบเอ็ดครั้งและ “ความชื่นชมยินดี” ถูกใช้ห้าครั้ง เปาโลไม่ได้ยกคำพูดของคนอื่น เขากำลังพูดจากหัวใจของเขาเอง – และจำไว้ว่าตอนที่เขาเขียนจดหมายฉบับนี้เขาก็ติดคุกอยู่ และถูกล่ามโซ่ติดกับทหารยามชาวโรมันนายหนึ่ง แต่ทุกๆที่เขาเป็นนักโทษซึ่งในไม่ช้าจะถูกนำตัวไปพิจารณาคดีต่อหน้าศาล เขาก็ยังชื่นชมยินดี

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา เขาก็นับว่ามันเป็นความชื่นชมยินดีทั้งสิ้นที่ได้ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ นี่คือชายคนเดียวที่บันทึกในคุกใต้ดินในเมืองฟิลิปปีได้ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้าและอธิษฐานตอนเที่ยงคืน – การประชุมสรรเสริญที่ลงเอยเป็นการฟื้นฟูและการก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี

จงสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา!” มันง่ายที่จะชื่นชมยินดีเวลาที่ทุกคนกำลังพูดเรื่องดีๆเกี่ยวกับเรา เวลาที่ดวงอาทิตย์กำลังส่องแสง เวลาที่ชื่อของเราถูกจดไว้ในบุคคลสำคัญ และเราอยู่ “ยอดบนสุด” ในทุกด้าน แต่เปาโลกล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีทุกเวลา!” เขากล่าวแก่พี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “จงชื่นบานอยู่เสมอ!”

เปาโลคือผู้ที่กล่าวว่า “...ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

เปาโลได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้เขียนความแน่ใจที่ว่า “เรารู้ว่า ทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์...ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา...ใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโศภณภัย หรือการถูกคุมขังหรือ...แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย!” (รม. 8:28-37 บางส่วน)

มันเป็นอภิสิทธิ์ของผู้เชื่อทั้งหลายที่จะชื่นชมยินดี – ไม่ใช่แค่บางช่วงเวลาภายใต้บางเงื่อนไขและบางสถานการณ์ แต่ในทุกสิ่งทุกเวลาเราสามารถชื่นชมยินดีในพระเจ้าและในพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ คริสเตียนทั้งหลายสามารถ (และควร) มีความสุขทุกเวลา ทุกสิ่งรอบตัวเราอาจเปลี่ยนแปลง แต่พระผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ทรงเปลี่ยนแปลง – และพระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งความชื่นชมยินดีของเรา

สันติสุขแห่งพระเจ้า

ข้อ 5-7: “จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กักับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์”

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “จงให้การดำเนินชีวิตของพวกท่านเป็นในแบบที่คนอื่นๆจะมองเห็นความชื่นชมยินดีแห่งหัวใจของพวกท่านถูกแสดงออกมา – บนใบหน้าของพวกท่านและในสิ่งต่างๆที่พวกท่านกระทำ” นี้ไม่ได้หมายความว่าเราควรอวดความชื่นชมยินดีให้เห็นภายนอก แต่หัวใจของเราควรเปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดีจนเราไม่สามารถปิดซ่อนความชื่นชมยินดีของเราไว้จากคนเหล่านั้นที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วยได้

คำกรีกที่แปลเป็น *จิตใจที่อ่อนสุภาพ* หมายถึง “ความอดกลั้น หรือการยอมให้” ศิลปะแบบคริสเตียนของการยอมให้ – ไม่ใช่ในเรื่องหลักการต่างๆ ซึ่งอ่อนข้อไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว (กท. 2:5) แต่พร้อมที่จะสละความชอบของเรา ความเพ็ดเพลินของเรา และสิทธิของเรา หากการทำเช่นนั้นเราจะสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ มันจะสร้างความแตกต่างได้มากขนาดไหนหากนางยูโอเดียและนางสินทิเคได้แสดงออกถึงจิตใจแห่งการโอนอ่อนผ่อนตาม ในสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ เราต้องเป็นแบบอย่างแก่คนไม่เชื่อทั้งหลาย และเราต้องดำเนินชีวิตในการรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าการเสด็จมาของพระองค์นั้นเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ พระเยซูตรัสว่า “จงเฝ้าระวังให้ดี! เพราะในโมงที่ท่านทั้งหลายไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว” ประการแรก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้และพระองค์จะทรงดูแลเรา แม้กระทั่งในห้องขังของเปาโล องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรง “อยู่ใกล้” การสถิตอยู่ด้วยของพระองค์นำมาซึ่งความปลอดภัย ความชื่นชมยินดี และเคล็ดลับแห่งการยอมให้ที่ถูกกล่าวถึงในข้อก่อนหน้า ประการที่สอง *การเสด็จมาครั้งที่สอง* ของพระองค์ก็อยู่ใกล้ (สังเกตุ พิลิปปี 3:20) ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว พระองค์อาจเสด็จมาได้ทุกวินาที ทุกชั่วโมงของวัน และเราต้องพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ ในถ้อยคำของคำขวัญหนึ่งที่คนรู้จักดี เราไม่ควร “ไปยังสถานที่ๆ เราไม่อยากจะพบตอนที่พระเยซูเสด็จมา กล่าวสิ่งที่เราไม่อยากจะถูกได้ยินว่ากล่าวอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมา ทำสิ่งที่เราไม่อยากจะพบที่ทำอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมา”

“...อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย...” ความหมายตรงนี้ก็คือน่า ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรกระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เป็นของชีวิตปัจจุบันนี้ เรามีพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33) นี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรห่วงหรือแสดงออกถึง*การใส่ใจ*เกี่ยวกับสิ่งต่างๆของโลก แต่เราไม่ควร*กระวนกระวาย* มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการห่วงและการกระวนกระวาย เมื่อเรามีความเชื่อ เราก็ไม่กังวล เมื่อเรากังวล *เราก็ไม่มีความเชื่อ!* เราควรจัดหาสำหรับครอบครัวของเราและเป็นห่วงเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิต แต่เราไม่ควรกระวนกระวายหรือหวาดกลัว

“...แต่ในทุกสิ่ง...” พระเจ้าทรงห่วงใยเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับลูกของพระองค์ พระองค์จะไม่ห่วงสิ่งใดๆจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรมเลย หากเราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์และพระวามะของพระองค์เข้าสนิทอยู่ในเรา เราก็สามารถขอสิ่งที่เราประสงค์และจะทรงกระทำสิ่งนั้นให้ พระเจ้าทรงมีความห่วงใยเกี่ยวกับความทุกข์ยาก ความทุกข์ลำบาก ความเจ็บปวดต่างๆของผู้เชื่อ – พระองค์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับ*ทุกสิ่ง*ที่เกี่ยวข้องกับเราขณะที่เราเดินทางในฐานะผู้สัตย์จริงอยู่

“...ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน...” ทั้งสองนี้ไม่ใช่อย่างเดียวกันและไม่เหมือนกัน คำกรีกที่แปลเป็น “การวิงวอน” มีน้ำหนักมากกว่าคำกรีกที่แปลเป็น “การอธิษฐาน” การวิงวอนสื่อถึงการอธิษฐานเกี่ยวกับความต้องการหนึ่งๆที่เฉพาะเจาะจงที่เกิดขึ้น มันบ่งบอกถึงภาระใจอันลึกซึ้ง หลายครั้งเรา*อธิษฐาน*ตอนที่เราไม่ได้มีภาระใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องใดที่เฉพาะเจาะจง เราอาจกล่าวได้ว่าเรา*อธิษฐาน* “แบบทั่วไป” มีหลายครั้งที่เรามีภาระใจหนักเหลือเกินจนถึงขนาดที่เรากินไม่ได้นอนไม่หลับ และ*โดย*การอธิษฐานและการวิงวอน (ความห่วงใยอันลึกซึ้ง) เราก็ทูลขอเรื่องต่างๆต่อพระเจ้า – แต่จงสังเกตว่า:

“...กับการขอบพระคุณ...” การอธิษฐานควรถูกปรุงรสด้วยการขอบพระคุณเสมอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือเราอาจมีภาระใจเรื่องใดอยู่ก็ตาม เราก็สามารถพบอะไรบางอย่างที่จะขอบคุณได้อยู่เสมอ คืออะไรบางอย่างที่จะสรรเสริญพระเจ้าได้

เปาโลกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกาว่า “จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ธส. 5:18) พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้เรา*มี*ใจขอบพระคุณทุกเวลา และหากเราไม่มีใจขอบพระคุณ พระองค์ก็จะไม่สดับฟังคำอธิษฐานของเรา คำอธิษฐานทุกอย่างของเราควรถูกปรุงรสด้วยการขอบพระคุณ ไม่ว่าเรามีภาระใจหนักมากเพียงใดก็ตาม

“...จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า” ดังนั้นเราจึงมีคำที่สามสำหรับการอธิษฐาน การอธิษฐานเป็นตัวแทนของการอธิษฐานในแบบทั่วไป การวิงวอนเป็นตัวแทนของการอธิษฐานในเรื่องที่เฉพาะเจาะจง และ*การทูลขอ*เป็นตัวแทนของการอธิษฐานในรายละเอียด เพื่อใช้เป็นภาพประกอบ เราอาจกล่าวได้ว่า “การประชุมอธิษฐานของกลุ่มบุรุษ*ในแบบทั่วไป* บุรุษคนหนึ่งในการประชุมอธิษฐานนั้น*ในเรื่องที่เฉพาะเจาะจง* และความต้องการหลายอย่างของบุรุษคนนั้น*ในรายละเอียด*” “พระเจ้าทรงทราบ*ทุกสิ่ง* แต่เราจะต้องแสดงออกถึงภาระใจต่างๆของเราและความต้องการต่างๆของเราต่อพระองค์ พระองค์ไม่จำเป็นต้องถูกบอกถึงสิ่งจำเป็นต่างๆของเรา (มธ. 6:32) แต่พระองค์ก็ทรงอยากให้เรา*นำ*ภาระต่างๆของเรามามอบไว้แต่พระองค์และทูลขอเรื่องต่างๆของเรา”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้หวังความอิสราเอลขอให้เรากระทำการนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ” (อสค. 36:37)

ยากอบบอกเราว่า “...ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด...” (ยากอบ 4:2, 3) เราถูกสัญญาไว้ว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” (มธ. 7:7)

การอธิษฐานคือลูกกุญแจที่ไขเปิดคลังทรัพย์แห่งเสบียงของพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เราต้องการ *พระเจ้าทรงมี* และสิ่งใดก็ตามที่เราจะใช้เพื่อถวายเกียรติพระองค์และเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์ของเรา *พระองค์ก็จะทรงจัดทำให้* พระเจ้าทรงปิติยินดีที่จะประทานสิ่งดีๆแก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ ไว้วางใจพระองค์ และยอมให้พระเยซูเป็นนายเหนือหัวแห่งชีวิตของพวกเขา

“...แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง...” เปาโลกำลังชี้แจงเฉพาะเจาะจงตรงนี้ไปยังสันติสุขที่พระเจ้าประทานให้ – สันติสุขที่ขจัดความกระวนกระวายออกไป เมื่อเรากระวนกระวายและวิตกกเกี่ยวกับ “สิ่งต่างๆ” เราก็ไม่ได้กำลังเข้าสนิทอยู่ใน “สันติสุขแห่งพระเจ้า” และเมื่อเราพักสงบในสันติสุข โดยวางใจพระเจ้าอย่างเต็มที่ *เราก็ไม่* กระวนกระวาย

อิสยาห์ 26:3 สัญญาว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” (ยอห์น 14:27)

นี่คือสันติสุขในแบบที่โลกให้ไม่ได้ เงินซื้อไม่ได้ และสถานะทางสังคมก็นำมาไม่ได้ด้วย สันติสุขแห่งพระเจ้ามาจากพระเจ้าในฐานะของขวัญชิ้นหนึ่ง – สันติสุข “ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าประทานสันติสุขแบบหนึ่งซึ่งเกินสิ่งใดก็ตามที่ความคิดของมนุษย์สามารถจินตนาการหรือนึกได้ ความคิดที่มีขีดจำกัดไม่อาจแม้แต่จะคิดในแง่ของสันติสุขนั้นที่พระเจ้าประทานแก่คนเหล่านั้นที่วางใจในพระองค์

“...จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่าน...” สันติสุขที่ “เกินความเข้าใจทุกอย่าง” นั่นคือ สันติสุขอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าย่อมป้องกันผู้เชื่อทั้งหลายให้พ้นจากความกระวนกระวายและความวิตกกังวล เมื่อเราทูลขอเรื่องต่างๆของเราต่อพระเจ้า โดยมีความเชื่อว่าพระองค์จะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา เราก็เป็นอิสระจากความหตุหตุ ความกระวนกระวายและความกลัว พระองค์ทรงรักษาใจของเราไว้ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก พระองค์ทรงทำให้เราแน่ใจในช่วงเวลาแห่งความสงสัย พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นในโมงยามแห่งการทดลอง พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเรา ในพระองค์เราสมบูรณ์พร้อม

สิ่งต่างๆในชีวิตล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23) และในสุภาษิต 23:7 เราก็ถูกบอกว่ามีมนุษย์คิดในใจของตนอย่างไร “เขาก็เป็นอย่างนั้น” พระเยซูตรัสว่า “...เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริอาชน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโมด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

หากพระเจ้าแห่งสันติสุขทรงรักษาใจและความคิดของเราไว้ *เราก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องกระวนกระวาย* คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “จะคุ้มครอง” เป็นคำที่ใช้ในทางทหาร มันหมายความว่า เหมือนกับทหารนายหนึ่งเฝ้ายามค่ายทหารหรือ

ปราสาทเพื่อป้องกันผู้รุกราน พระเจ้าก็ทรงปกป้องความคิดและใจของเราจากการรุกรานของความกระวนกระวาย ความกลัวและความกังวลเช่นกัน

แต่สิ่งนี้มาได้ “*โดยทางพระเยซูคริสต์*” เท่านั้น ในพระเยซูเท่านั้นเราจึงสามารถมีสันติสุขแห่งความคิดและจิตใจได้ เปาโลไม่เคยละสายตาไปจากความจริงของพระเจ้าที่ว่าความสุข ความชื่นบาน ความมั่นคงปลอดภัย สติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และการไถ่จะต้องถูกพบในพระเยซูคริสต์องค์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ไม่มีที่อื่นแล้วที่เราสามารถตอบสนองความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญาณของเราได้ พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถจัดหาสำหรับความต้องการฝ่ายวิญญาณต่างๆของเราได้ – รวมถึงความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของเราเช่นกัน

สันติสุขแห่งพระเจ้านี้ “ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” แตกต่างจากสันติสุขแบบอื่น:

1 สันติสุขแห่งพระเจ้าเป็นมรดกอย่างหนึ่ง: “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น” (ยอห์น 14:27) เราอ่านเรื่องนี้จากพันธสัญญาสุดท้ายของพระผู้เป็นนายซึ่งประทานให้แก่พวกสาวก (และแก่ผู้เชื่อทั้งปวง) คือนั้นก่อนพระองค์ถูกตรึงกางเขน

2 สันติสุขแห่งพระเจ้าเป็นผลอย่างหนึ่ง – ผลของพระวิญญาณ (กท. 5:22)

3 สันติสุขแห่งพระเจ้าเป็นกองทหารรักษาการณ์ – มันจะคุ้มครองใจและความคิดของเราไว้ “*โดยทางพระเยซูคริสต์*”

ข้อ 8: “พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้”

การคิดและการกระทำรวมกันเป็นทั้งหมดของชีวิต ชีวิตด้านความคิดคือจิตวิทยาในมนุษย์ทุกคน จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้เอ่ยถึงความคิดที่เป็นแง่ลบหรือชั่วร้าย เขาถึงความสนใจมาที่ความคิดแง่บวก เขากล่าวถึงแปดสิ่งที่ความคิดของเราควรพุ่งเป้าไปยังโดยปราศจากอันตรายต่อสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของเรา

- 1 – ความจริง
- 2 – ความซื่อตรง
- 3 – ความยุติธรรม
- 4 – ความบริสุทธิ์
- 5 – ความงาม
- 6 – สิ่งดีๆที่บอกต่อ
- 7 – คุณธรรม
- 8 – คำสรรเสริญ

ในข้อ 8 พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสแก่ผู้เชื่อ ผ่านทางปลายปากกาของอัครสาวกเปาโลว่า “จงให้สิ่งที่ถูกต้องในทุกรูปแบบที่ปฏิบัติได้จริง สูงส่งและมีเกียรติเป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพิจารณา วางแผน และออกแบบกิจกรรมต่างๆภายในใจของพวกท่าน – ใน ‘มนุษย์ภายใน’ นั้น จงเข้มแข็ง – แต่ไม่ใช่ในตัวท่านทั้งหลายเอง จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรู้ว่าการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์และสันติสุขของพระองค์นั้นอยู่กับท่านทั้งหลายทุกเวลา อย่าพึงพะวงกำลังของตัว

ท่านทั้งหลายเอง แต่จงฟังพละกำลัง**ของพระองค์**ในท่านทั้งหลายเพื่อที่จะแสดงออกทุกรายละเอียดของการคิด การวางแผนและการดำเนินชีวิตเป็นการกระทำ จงฟังเสียงกระซิบทุกครั้งของพระวิญญาณขณะที่พระองค์ทรงนำพา จงฟังจิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาในขณะที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่**ต่อ**พระวิญญาณ และจงดำเนิน คิดและวางแผนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ”

ในข้อนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งตรงหน้าผู้เชื่อ คือ ข้อเท็จจริงเหล่านั้นของชีวิตคริสเตียนปกติ ข้อเท็จจริงเหล่านี้จะต้องถูกเชื่อฟัง – ในสมัยของเรา เช่นเดียวกับในสมัยของคริสตจักรยุคต้น พวกมันไม่ได้ถูกทำให้ไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนพิเศษ แต่สำหรับคริสเตียนทุกระดับชั้น – ในตอนนั้นและในตอนนี้ พระสัญญาเหล่านั้นที่ถูกวางลงแล้วจะต้องไม่เจอกับอาการเหนื่อยใจและตามมาด้วยเสียงถอนหายใจ ข้อปฏิบัติ คำบัญชา (“ซึ่งไม่น่าหนักใจเลย”) คำเตือนสติต่างๆที่ถูกทำให้ไว้ จะต้องถูกยอมรับและนำไปปฏิบัติ โดยรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นตัวรับประกันและสิ่งที่แสดงถึงพระคุณของพระเจ้า “ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์”

ข้อ 8 และ 9 จะต้องถูกศึกษาโดยมองถึงชีวิตประจำวัน พร้อมกับการมีสติรู้ตัวเต็มที่เกี่ยวกับความบาปของเราเองและความอ่อนแอของเราเอง ที่ถูกแสดงให้เห็นตรงนี้คือ ความเป็นไปได้ปกติต่างๆแห่งพระคุณ – สำหรับผู้อ่อนแอเช่นเดียวกับผู้เข้มแข็ง ที่ถูกวางลงตรงนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่าชีวิตคริสเตียนสามารถเป็น – *และควรเป็น* – ชีวิตแห่งความชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา เพราะว่**องค์พระผู้เป็นเจ้า**ทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งความชื่นบานเสมอไป

ผู้เชื่อจะต้อง**ระลึกถึงพระคริสต์ พิจารณาถึงพระคริสต์ พุดคุยกับพระคริสต์**และใช้ประโยชน์จากพระคุณของพระเจ้าเพื่อที่จะ**ครอบครองพระคริสต์**ในความบริบูรณ์ของพระองค์ และมีบ่อน้ำแห่งน้ำที่มีชีวิตอยู่ภายใน “มนุษย์ภายใน” นั้นซึ่งผุดขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่เราครอบครอง – “พระคริสต์ในท่านทั้งหลายอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” พระองค์ทรงอยู่ภายในเราในความชื่นบาน ในความเศร้าโศก ในชีวิตและในความตาย ความรักของพระองค์ไม่รู้เปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมวานนี้ วันนี้และสืบๆไปเป็นนิรันดร์ – และผู้เชื่อทุกคนเป็นลูกของพระองค์

เราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนมาได้สักพักหนึ่งแล้วจดจำได้ถึงคนเหล่านั้นที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนเราซึ่งเป็นชีวิตที่เป็นความชื่นบานอันบริสุทธิ์และเป็นความสว่างแก่เรา เราเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าเดิม เข้มแข็งกว่าเดิมเพราะการได้รู้จักและได้เฝ้าดูวิสุทธิชนเหล่านั้นของพระเจ้า ชีวิตที่คนเหล่านั้นเคยมีอยู่และความชื่นบานที่พวกเขาได้แสดงออกในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขาได้นำความเข้มแข็งมาสู่เราเพราะว่าเรารู้ว่าแหล่งที่มาแห่งความสว่างและพละกำลัง**ของพวกเขา**นั้นอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

หากคนอื่นๆได้เป็นแหล่งที่มาแห่งแสงแดดและความชื่นบานแก่เรา เราก็มีโอกาสแบบเดียวกันนั้นที่จะเป็นความชื่นบานและแสงสว่างแก่คนอื่นๆที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วย นี่คือนิยามชีวิตคริสเตียนแบบปกติ ชีวิตแห่ง “จิตใจที่อ่อนสุภาพ...ประจักษ์แก่คนทั้งปวง” – และชีวิตแบบนั้น**ก็สามารถเป็นที่ทราบได้**โดยคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่ใกล้องค์พระผู้เป็นเจ้า

“จิตใจที่อ่อนสุภาพ” นี้คือ สภาพอารมณ์อันเปี่ยมสุข การยอมจำนนแบบไม่เห็นแก่ตัว ซึ่งไม่ใช่ความอ่อนแอแต่เป็นความเข้มแข็ง ซึ่งเป็นผลลัพธ์แห่งความอ่อนสุภาพของหัวใจที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่**ต่อ**พระคริสต์ คนที่ดำเนินชีวิตแห่ง “จิตใจที่อ่อนสุภาพซึ่งปรากฏแก่คนทั้งปวง” ก็ครอบครองจิตใจอย่างหนึ่งที่ยอมให้พระคริสต์มีอำนาจบัญชาการเจตจำนง

และความคิดทุกประการอย่างเต็มที่ – แม้กระทั่งในยามที่สิทธิส่วนบุคคลต่างๆถูกล่วงละเมิดโดยผู้อื่น ในยามที่สิทธิความเป็นเจ้าของถูกคุกคาม และความรู้สึกต่างๆถูกไม่เห็นค่ากระทั่งโดยพี่น้องทั้งหลาย ในยามที่สิทธิอันชอบธรรมต่างๆถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้าก็ตาม

เป็นไปได้ที่เราจะ “ให้การยอมจำนนของเราปรากฏแก่คนทั้งปวง” โดยปราศจากการแสดงออกถึงความชอบธรรมของเราเองและจิตใจแบบ “ข้าดีกว่าเจ้า” เราทำเช่นนั้นได้อย่างจริงใจ พร้อมกับความเยือกเย็นที่เป็นของเราได้ก็ต่อเมื่อเราทราบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว” เท่านั้น การยอมจำนนเช่นนั้น จิตใจที่อ่อนสุภาพเช่นนั้นสามารถถูกประสบได้แม้ในชีวิตที่สับสนวุ่นวายสุดๆ ในอุปนิสัยหรือบุคลิกที่ฉุนเฉียวง่ายที่สุด หากผู้เชื่อคนนั้นจะยอม “รับพระคุณของพระเจ้า” อย่างเต็มเปี่ยม

“ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า *อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้*” (2 คร. 6:1) หากเราดำเนินชีวิตแห่งการยอมจำนนและจิตใจที่อ่อนสุภาพ โดยเป็นอิสระจากการถือว่าตัวชอบธรรมทั้งสิ้น ถูกควบคุมและถูกนำพาโดยพระวิญญูญาณบริสุทธ์ เราก็แน่ใจได้ว่าคนเหล่านั้นที่ติดต่อสัมพันธ์กับเราจะตระหนักไม่ช้าก็เร็วว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า และจอมเจ้านาย และว่าเราเป็นผู้รับใช้ที่ยอมจำนนและถ่อมใจของพระองค์

การปฏิบัติความจริงที่ถูกล่วงไว้ในข้อ 8 และ 9 ของบทนี้คือ การดำเนินชีวิตคริสเตียนปกติ – เป็นอิสระจากความกังวล ความกระวนกระวายและความกลัว เราจะไม่ห่วงเรื่องเล็กน้อยๆ เราจะ “ไม่ทุกขร้อนในสิ่งใดๆเลย” เราจะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มที่และทุกเวลาเราจะ “แสดงความซื่อสัตย์อันดีในสิ่งทั้งปวง โดยดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวัง” โดยพิสูจน์ให้เพื่อนมนุษย์ของเราเห็นว่าพระคริสต์ไม่เพียงช่วยให้รอดเท่านั้น – พระองค์ยังทรง*ทำให้เรามีใจด้วย!*

ชีวิตคริสเตียนแบบปกติคือ ชีวิตที่พลังงานฝ่ายความคิดทำงานเต็มที่ – คิดและวางแผน— แต่ปล่อยให้ความคิดและแผนการเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นความจริง สิ่ง บริสุทธ์ สิ่ง ที่สง่างาม สิ่ง ที่ล้ำเลิศ สิ่ง ต่างๆ ที่น่าชมเชย เทียงธรรม ซื่อตรง ชอบธรรม “โดยหวานผลแห่งความชอบธรรมในสันติสุข” โดยรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง “อยู่ใกล้” เสมอ

มันเป็นความจริงที่ว่ามีหลายสิ่งให้คิดเกี่ยวกับ นั่นคือสิ่งต่างๆฝ่ายโลกในโลกรูธุรกิจ เช่น สิ่งเหล่านั้นที่ถูกพบเจอในอาชีพนักกฎหมาย หมอ หรือนักการเมือง แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสเตียนอาจถูกบังคับให้คิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นจะไม่เปลี่ยนแปลงความคิดอันบริสุทธ์ของเขาหากเขายอมจำนนต่อพระคริสต์และต่อพระวิญญูญาณ การคิด*เกี่ยวกับ*สิ่งชั่วร้าย และการคิด*ความคิดต่างๆที่ชั่วร้าย*เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระวิญญูญาณจะจดจำว่าความคิดต่างๆของเขาเป็นความคิดของคนๆหนึ่งที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ว่ามันจะส่งผลต่อคนเหล่านั้นที่เขากำลังคิดเกี่ยวกับอย่างไร ชีวิตทั้งหมดของเขาก็ต้องสัตย์จริงต่อพระคริสต์และผลลัพธ์ต่างๆแห่งความคิดทั้งหลายของเขาต้องนำเกียรติมาสู่พระเจ้าและดีต่อมนุษยชาติ “*พระเจ้าแห่งสันติสุขจะสถิตอยู่กับเขา*” ไม่ว่าเขาคิดสิ่งใดก็ตามในอาชีพการงานของเขา ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้พิพากษา ทนายความ หมอ นักธุรกิจ หรือนักการเมืองก็ตาม ไม่ว่าคริสเตียนจะประกอบอาชีพ*ใดก็ตาม* ไม่ว่าเขาไปที่ไหน และไม่ว่าเขาทำอะไร พระวิญญูญาณบริสุทธ์ก็ทรงมีอำนาจควบคุมจิตใจของเขา และความคิดต่างๆของเขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงทำสิ่งดีให้แก่มวลมนุษยชาติ

เรามีชีวิตอยู่ในสังคมที่สลับซับซ้อนและเราถูกโยนให้เจอกับสิ่งชั่วร้ายอยู่ทุกวัน – ต้องเจอกับสิ่งชั่วร้ายเกือบทุกชั่วโมงในกรณีของบางอาชีพและนักธุรกิจบางพวก แต่มันก็เป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะยืนหยัดมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีพระสัญญาที่ว่าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับเรา ดังนั้น ให้เราดำเนินชีวิต – ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและทรงฟื้นขึ้นอีก จงให้ชีวิตของเราถูกอุทิศถวายแด่พระองค์ ถูกปิดซ่อนในพระองค์อย่างเต็มที่ ถูกนำพาโดยพระองค์อย่างสมบูรณ์ ภายใต้สถานการณ์เหล่านั้น เราแน่ใจว่าจะดำเนินชีวิตที่จะถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ และผลกำไร ความสว่างและประโยชน์สุขแก่คนทั้งปวงที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วย

ในฐานะเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราจะต้องคิดถึง “*สิ่งทั้งปวงที่แท้จริง สิ่งทั้งปวงที่น่ารัก*” – นั่นคือ สิ่งทั้งปวงที่จริงจัง มีความเคารพต่อตนเอง และศักดิ์สิทธิ์; “*สิ่งทั้งปวงที่ชอบธรรม*” – สิ่งต่างๆระหว่างมนุษย์กับเพื่อนมนุษย์ของเขาในชีวิตประจำวัน; “*สิ่งทั้งปวงที่บริสุทธิ์*” – ความคิดต่างๆของเรา คำพูดต่างๆของเรา การกระทำต่างๆของเราควรสะอาดและบริสุทธิ์

เราจะต้องคิดถึงเกี่ยวกับ “*สิ่งทั้งปวงที่น่ารัก*” – สิ่งต่างๆที่สง่างาม สิ่งต่างๆที่กรุณา ซึ่งเกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ของเรา กิจกรรมต่างๆของเราที่บ้าน กิจกรรมต่างๆของเราในโลกธุรกิจและในคริสตจักร; และ “*สิ่งทั้งปวงที่น่าฟัง*” – สิ่งต่างๆที่กระตุ้นให้เกิดการสนทนาที่น่ารัก แทนที่จะเป็นคำพูดที่ขมขื่นเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ของเรา มีบางสิ่งที่ควรถูกยกขึ้นมาพูดในคริสตจักรเพื่อการแก้ไขปรับปรุง แต่สิ่งเหล่านั้นควรถูกจัดการโดยคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาล โดยศิษยาภิบาล คือเหล่าผู้นำของคริสตจักรนั้นๆ สิ่งต่างๆที่ไม่น่าอภิรมย์และขมขื่นไม่ควรถูกหาหรือในที่ประชุมหรือระหว่างบุคคลต่างๆ หากคนๆหนึ่งได้นำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร และคนๆนั้นสามารถถูกช่วยเหลือได้ เขาก็ควรถูกให้อภัยและนำกลับเข้ามาในฝูง แทนที่จะรู้สึกเจ็บปวดและถูกผลักไสออกไปข้างนอก การสนทนาของเราจึงควรมีลักษณะน่ารัก กรุณา อ่อนโยน

“*คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ*” – (นั่นคือ หากมีสิ่งใดก็ตามที่เป็นคุณธรรมที่แท้จริง คือคุณธรรมที่เป็นพลังในการทำสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งถูกพบในพระเจ้า), “*สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ*” – (คำสรรเสริญที่ถูกให้ในแบบที่ถูกต้อง ไม่ใช่เพื่อก่อให้เกิดความเยอหยิ่งในคนที่ได้รับคำสรรเสริญ แต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า) “*ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้*” นั่นคือ จงตรึกตรอง ใช้เหตุผล ให้ความคิดของท่านทั้งหลายใคร่ครวญเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ – และช่างมีหลายสิ่งให้คิดเกี่ยวกับความจริง! สิ่งเหล่านี้ช่วยสร้างแรงกระตุ้น ชำระให้บริสุทธิ์และยกจิตใจจริงๆ ไม่มีร่องรอยหรือเงาแห่งความอธรรมในสิ่งเหล่านี้เลย

เราควรให้ความคิดของเราฝังอยู่ในสิ่งเหล่านี้ และมองหาสิ่งเหล่านี้ในผู้อื่น มันเป็นเรื่องธรรมดา (และง่ายพอสมควร) ที่จะมองเห็นข้อผิดพลาดต่างๆในผู้เชื่อคนอื่นๆ แต่หากเราจะทำตามคำเตือนสติของเปาโล เราก็จะเห็นพระคุณและสิ่งดีๆในตัวพวกเขา

มีคำกล่าวสมัยโบราณว่า “คุณป้องกันไม่ให้พวกนกมาบินอยู่เหนือหัวคุณไม่ได้ แต่คุณสามารถป้องกันไม่ให้พวกมันมาทำรังในผมของคุณได้” นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับความคิดชั่วร้ายต่างๆ การมีความคิดในแง่บวกเหมือนอย่างที่เปาโลกล่าวถึงตรงนี้จะช่วยลดความคิดไม่ดีที่จะเข้ามาได้อย่างมหาศาล แต่แม้ในยามที่คุณพยายามทุกวิถีทางแล้ว คุณก็จะพบว่าความคิดชั่วร้ายแวบเข้ามาเป็นบางครั้งบางคราวอยู่ดี การเข้ามาของความคิดชั่วร้ายไม่ใช่เรื่องผิด แต่มันผิดที่จะเก็บความคิดเช่นนั้นเอาไว้

2 โครินธ์ 10:5 บอกเราให้ “*น้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์*” ดังนั้นเมื่อ

ความคิดชั่วร้ายต่างๆหาทางที่จะเข้ามาในหัว จึงทำตัวเหมือนเป็นตำรวจและจับกุมพวกมันทันทีโดยการร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงปลักพวกมันออกไปด้วยการคิดบวก – “ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้!”

ข้อ 9: “จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน”

“ทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้...” เปาโลได้ให้คำสั่งและข้อปฏิบัติต่างๆอย่างระมัดระวังแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปีแล้ว เขารู้คุณค่าของการสอนความจริง โดยสั่งสอนพวกเขาในสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญูณ โดยชี้ให้พวกเขาเห็นว่าจะให้อาหารมนุษย์ภายในด้วยสิ่งต่างๆของพระวิญญูณได้อย่างไรเพื่อที่ศัตรูนั้นจะไม่มาให้อาหารแก่ความคิดและจิตใจด้วยสิ่งต่างๆที่ทำให้ปนเปื้อน หากเราได้รับประทานพระวจนะและดื่มน้ำแห่งชีวิต เราก็มีย่อมเก็บน้ำที่มีน้ำผุดขึ้นในจิตใจของเรา ซึ่งไม่เพียงทำให้ใจของเราสดชื่นเท่านั้น แต่ยังเป็นพระพรแก่ผู้อื่นด้วย

เปาโลไม่พอใจกับการแค่ทำให้ผู้คนกลับใจรับเชื่อเท่านั้น เขากระวนกระวายที่จะเห็นพวกเขาเติบโตฝ่ายวิญญูณ และก้าวหน้าในสิ่งต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขารู้ว่าสิ่งนี้จะสำเร็จได้ก็โดยการรับใช้ในด้านการสั่งสอน โดยให้วิสุทธิชนเหล่านั้นได้รับประทานเนื้อ ขนมปัง น้ำนม และน้ำแห่งพระวจนะ การทำเช่นนี้เท่านั้นจะสามารถช่วยพวกเขาให้เติบโตและเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ น่าเศร้าที่ในคริสตจักรทั้งหลายของเราในปัจจุบัน มีการสอนพระคัมภีร์น้อยมาก ซึ่งข้อเท็จจริงนี้เป็นสาเหตุของสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินที่ฝ่ายพอมและไม่เกิดผล

งานเขียนต่างๆของเปาโลอุคมไปด้วยหลักคำสอน นี่ปรากฏชัดเจนในจดหมายฝากทั้งสิบสามฉบับที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียน ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีไม่เพียงได้รับข้อมูลแล้วเท่านั้น – พวกเขายังได้ไปไกลกว่านั้น ก้าวหนึ่งด้วย: พวกเขา “ได้รับ” แล้วเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาได้ฟังคำสอนของเปาโล พวกเขาเชื่อสิ่งที่เขากล่าว และพวกเขารับคำสอนของเขาไว้เป็นของตัวเอง

“ทุกสิ่งที่ท่าน...ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว...” การอยู่ด้วยของเปาโลในที่ประชุมใดก็ตามเป็นแบบอย่างหนึ่งของความเชื่อแบบคริสเตียนแท้ เขาดำเนินชีวิตตามสิ่งที่เขาเทศนา เขาเป็นทหารที่ดี เป็นนักวิ่งที่ดีเพื่อพระเยซู เปาโลเป็นคนที่ใจถ่อม และในความถ่อมใจนั้นเขาก็เชิญชวนผู้เชื่อทั้งหลายของเขาให้ทำตามอย่างเขาเหมือนกับที่เขาทำตามอย่างพระเยซู ภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ในขณะนั้น และงานรับใช้ส่วนใหญ่ในสมัยของเปาโลก็ใช้คำพูดเป็นหลัก เขาสอนโดยคำที่ออกจากปาก และสำแดงให้เห็นหลักการต่างๆแบบคริสเตียนขณะที่เขาดำเนินชีวิตอยู่ต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เขานำวิญญูณมา

“จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้...” เราไม่เพียงต้องคิดถูกเท่านั้น – เราจะต้องทำถูกด้วย เราต้องประยุกต์ใช้สิ่งที่เรารู้ ในยอห์น 13:17 เราอ่านว่า “ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข” เราต้องไม่แค่ได้ยินและเรียนรู้เท่านั้น เราต้องปฏิบัติด้วย มีสิ่งที่ต้อง “ทำ” หลายอย่างในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) ความจริงไม่ใช่อะไรที่จะต้องถูกค้นพบเท่านั้น หรือเป็นบางสิ่งที่จะต้องถูกเข้าใจ ถูกชื่นชม หรือถูกประกาศออกไป ความจริงคือบางสิ่งที่จะต้องถูกกระทำ!

“...และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน” เปาโลได้กล่าวถึง “สันติสุขแห่งพระเจ้า” (ข้อ 7) ไปแล้วก่อนหน้านี้ ตรงนี้เขากล่าวว่า “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ผู้เชื่อที่อุทิศตัว แยกออก และเต็มล้นด้วยพระวิญญูณไม่เพียงแค่ฟัง

เท่านั้น แต่เชื่อฟังด้วย ไม่เพียงแค่นั้น แต่ยังนำสิ่งที่เขาได้ค้นพบไปปฏิบัติด้วย ผู้เชื่อเช่นนั้นมีความสุขกับการ สลิตอยู่ด้วย ฤทธิ์เดชและจุดประสงค์ของพระเจ้าซึ่งคริสเตียนส่วนใหญ่ไม่รู้จัก

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้ เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1) สันติสุขกับพระเจ้ากลายเป็นของเราโดยความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วของพระเยซู และเมื่อเราวางใจพระเยซูอย่างเต็มเปี่ยมและยอมให้พระองค์กลายเป็นจอมเจ้านายแห่งชีวิตของเรา เราก็รับประทานสิ่ง ต่างๆแห่งพระวาทะ เมื่อนั้นพระเจ้าแห่งสันติสุขก็จะเสด็จดำเนินไปกับเรา – วันต่อวัน วินาทีต่อวินาที

วิธีที่จะมีชัยชนะเหนือความกระวนกระวาย

ข้อ 10: “แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้พ้นการระลึกถึงข้าพเจ้า อีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้”

เหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปี้ได้แสดงความกรุณาและให้ความช่วยเหลืออย่างมากแก่เปาโล เขารักคนเหล่านั้น เพราะเหตุนี้ เขาสำนึกบุญคุณพวกเขา แต่เขาก็ถือว่าของขวัญนั้นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า – ผู้เป็นแหล่งที่มาแห่งของ ประทานอันดีเลิศทุกอย่าง

“...เพราะว่าในที่สุด...” นั่นคือ เป็นระยะเวลาานานเลยที่เหล่าผู้เชื่อชาวฟิลิปปี้ไม่ได้ติดต่อกับเปาโลจากที่ประชุม ท้องถิ่นนั้นและไม่ได้จัดหาสิ่งต่างๆที่เขาต้องการมากแก่เขา พวกเขาไม่ได้ตั้งใจเลยเขา แต่พวกเขาแค่ไม่มีโอกาสที่จะ ติดต่อหาเขาได้เท่านั้นเอง

“...ท่านก็ได้พ้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก...” คำกรีกตรงนี้อ่านว่า “ถูกชุบชีวิตขึ้นอีก” คำๆนี้ใช้กับต้นไม้ต่างๆที่หลัง จากเหี่ยวและมีใบเหลืองไปแล้วถูกชุบชีวิตขึ้นใหม่และเบ่งบานอีกครั้ง เปาโลหมายความตรงนี้ว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปี้ ได้ให้การใส่ใจดูแลเขาอีกผ่านทางของกำนัลเหล่านั้นที่พวกเขาได้ส่งมาให้เขา มันเป็นเวลานานมาแล้วตั้งแต่เขาได้รับของ กำนัลต่างๆจากพวกเขา แต่การที่พวกเขาใส่ใจดูแลเขาได้ “ฟื้นขึ้น” อีกและเขาก็สำนึกบุญคุณอย่างสุดซึ้ง

“...ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ...” เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองฟิลิปปี้รู้สึกกระวนกระวายที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เปาโลใน หนทางใดก็ตามที่พวกเขาทำได้ พวกเขาอยากจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆของเปาโลในคุก พวกเขามีจิตใจที่ถูกต้องใน เรื่องนี้ แต่เวลาผ่านไปนานพอสมควรที่พวกเขาไม่สามารถติดต่อกับเปาโลได้

“...แต่ยังหาโอกาสไม่ได้” ไม่มีผู้ใดเลยที่เดินทางจากเมืองฟิลิปปี้ไปยังกรุงโรม และในสมัยนั้นผู้คนก็ไม่ได้นั่งรถ ประจำทาง รถไฟ หรือเครื่องบินและเดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง เหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปี้ได้ละเลยเปาโล เพราะว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้สำหรับพวกเขา ไม่ใช่เพราะความไม่ใส่ใจหรือการเฉยชา ขณะนั้นไม่มีวิธีที่จะติดต่อสื่อสารกับ เปาโลและส่งข่าวของต่างๆไปให้เขาในคุก

ข้อ 11: “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะ พอใจอยู่อย่างนั้น”

เปาโลเคยขัดสนมาหลายครั้งแล้ว – เขาเคยต้องเห็นหนาว หิว ขาดแคลนสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิต ชายผู้นี้ได้เดิน ทางไปแล้วหลายไมล์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐและนำวิญญาณผู้คน และในการเดินทางต่างๆของเขาก็ติดคุกบ่อยๆ เขา เผชิญความขัดสนฝ่ายร่างกายและการขมเหงอย่างรุนแรง (ดู 2 โครินธ์ 11:23-28) แต่เขาก็ได้เรียนรู้ที่จะสู้ทนสิ่งเหล่านี้

ทั้งหมด โดยรู้ว่าพระเยซูทรงทนทุกข์มากกว่าเขาจะทนได้หลายเท่านี้!

เปาโลไม่เคยบ่นเลย เขานับว่ามันเป็นความชื่นบานที่ได้ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ผู้ทรงทนทุกข์มากมายเหลือเกินเพื่อเราทุกคน และหากกล่าวถึงความลำบากและความทุกข์ยากส่วนตัวของเขา เขาก็ได้เรียนรู้ที่จะแบกรับสิ่งเหล่านั้นโดยอาศัยพระคุณของพระเจ้า เปาโลไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในความกระวนกระวายหรือความหงุดหงิด เขาชื่นบานกับสันติสุขนั้นที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง

“...เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” ไม่ว่าเปาโลจะติดคุกหรือออกจากคุก อุ่นหรือหนาว หิวหรืออิ่ม เหนื่อยหรือสดชื่น มันก็ไม่แตกต่างกันอะไรเลยสำหรับเขา ไม่ว่าสถานการณ์รอบข้างจะเป็นเช่นไร เขาก็มีความคิดที่พอใจ สันติสุขอันสมบูรณ์แบบในใจของเขา และความมั่นใจที่ไม่มีวันสั่นคลอนในจิตใจของเขา

เหตุใดผู้เชื่อคนใดจึงควรอดทนทนไม่ได้ อยู่ไม่สุข ไม่พอใจหรือกระวนกระวายเล่า? เหตุใดเราจึงควรวิตกกังวล? ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อสู้เราได้? เนื่องจากทุกสิ่งต่างร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลดีสำหรับเรา เนื่องจากพระเจ้าจะทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเราตามทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์ และเนื่องจากเรามีพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าหากเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะถูกจัดทำให้ เหตุใดเราจึงควรกระวนกระวายเล่า? “แต่คนที่มิใ้ใจว่าเรึงมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน” (สภษ. 15:15)

เปาโลเป็นนักเรียนที่ดี – พวกเราส่วนใหญ่ไม่ใช่ เขาเรียนรู้ในที่ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะวิตก เขาเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู และบางครั้งรอยพระบาทเหล่านั้นก็เต็มไปด้วยเลือด แต่เนื่องจากพระเยซูทรงต่อสู้จนถึงโลหิตตก เปาโลจึงไม่ได้บ่นเมื่อโลหิตไหลลงตามแผ่นหลังของเขาหลังจากการถูกโบยตีเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ

ข้อ 12: “ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอิมท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน”

เปาโลรู้ว่าการตกอยู่ในสถานการณ์ขัดสนนั้นเป็นเช่นไร เขารู้ว่าการทนทุกข์ความไม่สบายฝ่ายร่างกายและความขัดสนนั้นเป็นอย่างไร เมื่อเขาเดินทางเข้าไปในเมืองหนึ่งเพื่อเที่ยวประกาศข่าวประเสริฐ เขาก็ไม่ได้พักค้างคืนในโรงแรมหรู เขาใช้เวลาค้างคืนส่วนใหญ่ในคุก โดยถูกล่ามโซ่ติดกับทหารหรือยามคนหนึ่งเป็นปกติ กระนั้นเขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์” เขาไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ขัดสนเสมอไป เขาเคยพานพบช่วงเวลาที่เขามีอุดมสมบูรณ์ คือช่วงเวลาที่ความต้องการต่างๆของเขาได้รับการตอบสนองและความอยากต่างๆของเขาได้รับการเติมเต็ม – โดยมีเหลือเก็บอีกมากมาย

คริสเตียนน้อยคนจริงๆตระหนักถึงข้อเท็จจริงแห่งสวรรค์ที่ว่ามันต้องอาศัยพระคุณมากพอๆกัน บางทีอาจจะมากกว่านิดหน่อยที่จะรักษาใจให้ถูกต้องในช่วงเวลาแห่งความเจริญรุ่งเรือง เมื่อเทียบกับที่ต้องอาศัยพระคุณในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก บางครั้งความยากลำบากและความขัดสนก็เป็นพระพรที่แฝงตัวมา! บางครั้งเราก็มีงมที่ที่สุดในยามที่เราคิดว่าเรายากจนที่สุด และบางครั้งเมื่อเราคิดว่าเรามีงมที่สุด เราก็เป็นยาจกอย่างแท้จริง! เปาโลรู้จักทั้งสองสถานการณ์นั้น – เขารู้จักความขาดแคลนและเขารู้จักความอุดมสมบูรณ์

“ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ...” นั่นก็คือ ในการเดินทางทั้งหมดของเปาโล ในการติดคุกทั้งสิ้นของเขา ในการถูกโบยตี ถูกเขี่ยนและถูกหินขว้างทุกครั้ง – ในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา เขาได้เรียนรู้บทเรียนหนึ่ง:

“...ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอน...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น*ได้รับการสั่งสอน* เกี่ยวข้องกับข้อสีกลับต่างๆ เปาโลได้ทราบถึงบทเรียนต่างๆที่ถูกสอนโดยความทุกข์ยากและความลำบากต่างๆ และโดยความเจริญรุ่งเรืองและความอุดมสมบูรณ์ บทเรียนใดก็ตามที่เหล่าโรงเรียนแห่งความยากลำบากและความเจริญรุ่งเรืองสมควรสอนแก่ผู้เชื่อแต่ละคน เปาโลได้เรียนรู้มาหมดแล้ว เขามีประสบการณ์มากมายในทั้งสองด้าน และเขาก็เปิดรับข้อสีกลับต่างๆอย่างสัตย์ซื่อซึ่งถูกเปิดเผยแล้วและหลักคำสอนเหล่านั้นที่ถูกสอนผ่านทางประสบการณ์ต่างๆของเขา สิ่งทั้งปวงที่ผ่านเข้ามาในเส้นทางของเขา เขาก็ถือว่ามันเป็นสิ่งที่ได้รับอนุญาตแล้วเพื่อให้เกิดผลดีต่อตัวเขาและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้นไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ในความยากจนหรือในความอุดมสมบูรณ์ เขาก็รู้จักสันติสุขนั้น “ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง”

“...ให้เผชิญกับความอึดอัดและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน” เปาโลได้รู้จักช่วงเวลาต่างๆที่เขาทำอะไรอย่างเหลือเฟือ – แต่ท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์ดังกล่าว เขาก็ได้เรียนรู้ที่จะฝึกฝนการรู้จักบังคับตนและความมีสติไม่เมามาย – และในทุกเวลา ภายใต้ทุกสถานการณ์ เขาก็ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าโดยรู้ยั่วว่าสิ่งทั้งปวงล้วนมาจากพระเจ้า

ในลักษณะเดียวกัน ในช่วงเวลาที่เขาเผชิญความขาดแคลนและความหิวโหย เขาก็ไม่ได้บ่นหรือต่อว่า แต่ได้ขอบพระคุณพระเจ้าอย่างหนักแน่น บทเรียนเหล่านั้นที่เขาได้เรียนรู้ไม่ใช่บทเรียนที่ง่ายเลย แต่เขาก็ “ได้รับการสั่งสอน” แล้ว บางทีเขาอาจไม่ได้เรียนรู้บทเรียนของตนในชั่วข้ามคืน แต่ในช่วงระยะเวลาหลายปีเหล่านั้นที่เขาได้เดินทางเพื่อพระเยซูและประกาศข่าวประเสริฐโดยปราศจากการอ้อมข้อม สิ่งเหล่านั้นที่เขาทนทุกข์ได้สอนบทเรียนต่างๆแก่เขาซึ่งเขาไม่อาจเรียนรู้ได้โดยวิธีอื่นเลย

ในช่วงเวลาที่เขามีอุดมสมบูรณ์ เขาก็จดจำได้ถึงวันวานตอนที่เขายากจนและหิวโหย แต่เขาก็เป็นคนเดิมวานนี้ วันนี่และพรุ่งนี้! เขาดำเนินตามรอยพระบาทของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง

ข้อ 13: “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

ไม่มีความสงสัยในความคิดของเปาโลเลยว่าเขาสามารถสู้ทนความยากลำบากทุกอย่างได้ เผชิญการข่มเหงใดก็ได้หรือกระทำหน้าที่ใดได้ทั้งนั้น เขามีความแน่ใจว่าเขาสามารถเอาชนะความชั่วร้ายใดก็ได้หรือเผชิญกับการทดลองใดก็ตามที่ซาตานนำเข้ามา เขามี*การรับประกันฝ่ายวิญญาณ* แต่คำประกาศของเขาตรงนี้ไม่ใช่คำประกาศที่แสดงถึงความเยอหยิ่งและการพึ่งตัวเอง เปาโลรู้ว่าพลังกำลังของเขามีที่มาจากไหน และมันจะไหลผ่านช่องทางใดมาสู่เขา เขารู้ว่าพลังกำลังที่จะกระทำทุกสิ่งได้ เอาชนะทุกสิ่งได้ และสู้ทนทุกสิ่งได้นั้นมา “โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า”

เปาโลไม่ได้กำลังวางใจในพลังกำลังของตัวเองหรือพึ่งพาความสามารถของตัวเอง เขาไม่มีความมั่นใจในเนื้อหนัง ในริ้วแรงแห่งร่างกายของตน หรือในความระแວดระวังแห่งความคิดของเขาเอง เขารู้ว่าพลังกำลังของตนมีที่มาจากพระเจ้าผู้ไถ่ของเขา นั่นคือพระคริสต์ผู้ที่เขาได้พบบนถนนไปสู่เมืองดามัสกัส **ในพระคริสต์** เขามีความแน่ใจและความมั่นใจว่าเขาสามารถทนความหิว ความกระหาย ความเหนื่อยล้า ความหนาวเหน็บได้ **ในพระคริสต์** เขารู้ว่าเขาสามารถเผชิญการทดลองทุกอย่างได้ เผชิญการข่มเหงทุกรูปแบบได้ และยังคงกล่าวได้ว่า “เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทาง**พระองค์!**”

คริสเตียนไม่จำเป็นต้องจมลงภายใต้ความทุกข์ลำบากใดๆ เพราะว่ามี**พระองค์ผู้หนึ่ง**ที่ทรงเข้มแข็งที่จะเสริมกำลังเรา เราไม่จำเป็นต้องยอมจำนนต่อการทดลอง เพราะว่ามี**พระองค์ผู้หนึ่ง**ที่ทรงสามารถที่จะ**ช่วยเราให้พ้น**ได้ เราไม่จำเป็น

ต้องรู้สึกรำคาญใจหรือถูกทรมานด้วยความคิดไม่ดีต่างๆและความปรารถนาต่างๆที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะว่ามีพระองค์ผู้หนึ่ง ที่ทรงสามารถขับไล่ความคิดชั่วร้ายต่างๆไปจากสมองและชำระบาปทั้งสิ้นให้สะอาดจากใจได้

ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องกลัวความตาย หรือขาดเวลาที่เขาคงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระผู้เลี้ยงแห่งจิตวิญญาณของเราทั้งหลายจะเสด็จไปกับเราผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งเงามรณา – และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าหากเรากล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะทรงกล่าวยอมรับเราต่อหน้าพระบิดาในสวรรค์ トラบาใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ในพลับพลาเนื้อหนังแห่งโลกนี้ เราก็จะเจอกับการทดลอง ความทุกข์ลำบาก ความปวดร้าวใจ การข่มเหงและความผิดหวังต่างๆ แต่เราไม่จำเป็นต้องห่อเหี่ยวหรือขาดกลัว เพราะว่าเราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์!

ข้อ 14: “ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า”

แม้ว่าเปาโลมีพระคุณแห่งความพอใจในสิ่งที่ตนมี และแม้ว่าเขารู้ว่าพระคริสต์ทรงสามารถช่วยเขาให้ทำทุกสิ่งได้ มันก็เป็นการดีที่เหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีแสดงความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ยากของเขา โดยการทำเช่นนั้น พวกเขาได้แสดงออกถึงจิตใจอันถูกต้องที่ผู้เชื่อคนหนึ่งมีต่ออีกคนหนึ่ง – โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มีต่อผู้เลี้ยงของพระเจ้า พวกเขาทำดีแล้วในการที่พวกเขาแบ่งปันกับเปาโล

สิ่งที่อัครสาวกท่านนี้กำลังกล่าวตรงนี้ก็คือว่า “ท่านทั้งหลายได้ร่วมแบ่งปันความทุกข์ใจต่างๆของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายเห็นอกเห็นใจข้าพเจ้าและได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าอย่างเหลือจะวัดได้ – ไม่ใช่ในเรื่องวัตถุสิ่งของมากเท่ากับเรื่องที่ข้าพเจ้าได้รู้ว่าท่านทั้งหลายคิดถึงข้าพเจ้าและอยากมีส่วนช่วยเหลือข้าพเจ้า”

เปาโลเชื่อในและเทศนาเรื่อง**ความรัก** – โดยมีให้พระคริสต์ก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นความรักที่มีต่อกันและกัน มันทำให้ใจของเขาชื่นบานที่ได้รู้ว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีรักเขา คิดถึงเขา และอยากแบ่งปันสิ่งดีๆแก่เขาซึ่งจะทำให้ชีวิตเขาง่ายขึ้นในระหว่างการติดคุกของเขา

ข้อ 15: “และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมไปกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น”

“การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น” หมายถึงเวลานั้นตอนที่เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาหรือตอนที่ข่าวสารนั้นเริ่มมีอิทธิพลในใจของพวกเขาในตอนแรก

“...เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย...” (ดู กิจการ 17:14) เมืองเบโรอาเป็นสถานที่สุดท้ายในแคว้นมาซิโดเนียที่เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในขณะนั้น และการประกาศของเขาได้กระตุ้นให้เกิดความโกลาหลท่ามกลางพวกยิวจนเขาจำเป็นต้องออกไปจากเมืองเบโรอาเพื่อรักษาชีวิตของตน เขาจึงโดยสารเรือไปยังเมืองเอเธนส์ โดยรีบเร่งออกเดินทางและท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆที่เป็นการข่มเหงอันขมขื่น – และตั้งแต่ข้อ 15 ของหนังสือฟิลิปปีนี้เป็นต้นไป เราก็ทราบว่าเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีได้ร่วมแบ่งปันความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือที่เขาต้องการแก่เขา

นอกจากนี้ ตอนที่เปาโลอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:10) เขาก็ต้องการความช่วยเหลือที่มีแต่ของกำนัลต่างๆเท่านั้นจะตอบสนองได้ และเขาให้การเป็นพยานว่าความต้องการนั้นก็ได้รับการตอบสนองเช่นกัน

“...ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมไปกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น”

เปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้การเพื่อก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งนอกจากคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี กระนั้นตามคำกล่าวแสนเศร้านี้ ไม่มีคริสตจักรแห่งใดเลยในคริสตจักรเหล่านั้นมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเพื่อตอบสนองความต้องการต่างๆของเขา! ไม่แปลกเลยที่ว่าเมื่อเขาเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา เขาก็เตือนสติพวกเขาว่า “...พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน” (1 ธส. 5:12, 13)

เปาโลไม่จำเป็นต้องตำหนิหรือวิพากษ์วิจารณ์คริสตจักรอื่นที่ไม่ช่วยเหลือเขาในเวลาที่เขาต้องการ แต่เขาก็ชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่ได้มาช่วยเหลือเขา และเขาก็กล่าวชมเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีเพราะว่าพวกเขาได้ระลึกถึงเขาในตอนนั้น

ผู้เชื่อทั้งหลายควรรัก ให้เกียรติและนับถือศิษยาภิบาลที่ยำเกรงพระเจ้าและเทศนาพระคัมภีร์ พวกเขาควรให้ด้วยใจกว้างขวางเพื่อตอบสนองความจำเป็นต่างๆของเขา โดยกระทำการใดๆและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำได้เพื่อทำให้ชีวิตสะดวกสบายมากขึ้นสำหรับเขา และเพื่อช่วยเหลือเขาในการเป็นผู้รับใช้ที่ดีกว่าเดิมและเป็นผู้เลี้ยงรอมที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับพระเจ้าของเรา

ข้อ 16: “เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า”

เราสังเกตในกิจการ 17 ว่าเปาโลอยู่ต่อในเมืองเธสะโลนิกานานพอที่จะก่อตั้งคริสตจักรหนึ่งที่ประสบความสำเร็จที่นั่น เขาเจอกับการต่อต้านและการข่มเหงมากมาย และพญามารก็ต่อสู้เขาอย่างขมขื่น แต่ผ่านทางผู้เชื่อทั้งหลายอย่างคนเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี ความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของเขาก็ได้รับการตอบสนอง พระเจ้าทรงจัดหาสำหรับความต้องการฝ่ายวิญญาณ และคริสตจักรยิ่งใหญ่ที่เมืองฟิลิปปีก็ถูกก่อตั้งมั่นคง เพราะการที่พวกเขามีส่วนช่วยเหลือสำหรับความต้องการต่างๆของเปาโลในเมืองเธสะโลนิกา คริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นจึงมีส่วนสำคัญในคริสตจักรที่นั่น

ข้อ 17: “มิใช่ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น”

เปาโลอยากให้เป็นที่น่าพอใจชัดเจนว่าเหตุผลที่เขาชื่นชมยินดีนั้นไม่ใช่เพราะสิ่งที่เขาได้รับซึ่งเป็นวัตถุสิ่งของ แต่เพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าแห่งพระคุณทุกอย่างเพราะการที่พวกเขาได้สนใจและใส่ใจเขา การให้ของของพวกเขาเป็นไปตามหลักการแบบคริสเตียน พวกเขากำลังถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเปาโลทราบว่าการให้ของของพวกเขาจะได้รับบำเหน็จอย่างยุติธรรม

“...ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไร...” ในภาคพันธสัญญาใหม่ คำว่า “ผล” มักถูกใช้เพื่ออ้างอิงถึงผลลัพธ์ต่างๆ – หรืออ้างอิงถึงสิ่งที่ถูกทำให้อันเป็นผลมาจากหน้าที่ผู้อาร์กษา หากเราหว่านเพียงเล็กน้อย เราก็จะเก็บเกี่ยวเพียงเล็กน้อย หากเราหว่านอย่างบริบูรณ์ เราก็จะเก็บเกี่ยวอย่างบริบูรณ์ พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี และหากเราให้อย่างบริบูรณ์เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็คาดหวังได้ว่าพระองค์จะทรงอวยพรเราอย่างบริบูรณ์

“...ในบัญชีของท่านมากขึ้น” ตรงนี้เรามีวลีภาษากรีก (“ไปยังบัญชีของพวกท่าน”) ซึ่งถูกเอามาจากโลกพาณิชย์ เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านี้ทราบว่าของกำนัลต่างๆของพวกเขาได้ถูกใส่ลงในบัญชีของพวกเขาในสวรรค์แล้ว และเมื่อพวกเขาไปถึงการสิ้นสุดแห่งการเดินทางสัญจรนี้ บำเหน็จของพวกเขาก็จะรอคอยพวกเขาอยู่ที่นั่น

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อเหล่านี้ดำเนินชีวิตในแบบที่ว่าเมื่อพวกเขาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะรับบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้อาร์กขาของพวกเขา พวกเขาจะได้รับบำเหน็จ**เต็มจำนวน**และเก็บเกี่ยวผลบริบูรณ์เพราะการกระทำต่างๆ ที่แสดงถึงความรัก ความกรุณาและการเอาใจใส่แบบไม่เห็นแก่ตัวที่พวกเขาได้แสดงให้เห็นในระหว่างการรับใช้ของเขา ตั้งแต่วันที่เขาประกาศพระคริสต์แก่พวกเขาและพวกเขาได้รับความรอด จนถึงของกำนัลชิ้นสุดท้ายที่พวกเขาส่งมาให้เขา ขณะที่เขาติดคุกอยู่ในกรุงโรม

ข้อ 18: “แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า”

“**ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว**” หมายความว่าเปาโลได้รับทุกสิ่งที่เขาต้องการแล้ว และไม่อาจได้สิ่งได้อีก เขาพอใจแล้ว สิ่งที่ชาวฟิลิปปีเหล่านั้นส่งมาให้เขา เราไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ไม่ว่ามันคืออะไร ในสายตาของเขามันก็เป็นของกำนัลที่บริบูรณ์! ของกำนัลนั้นซึ่งถูกส่งมอบถึงมือเขาโดยเอปาโฟรดิทัส ทำให้เขาไม่ขาดสิ่งใดเลย ทุกความต้องการได้รับการตอบสนองอย่างเต็มเปี่ยม

“...**เป็นกลิ่นหอม...**” วลีนี้ไม่น่าจะอ้างอิงถึงเปาโล แต่อ้างอิงถึงพระเจ้า เขารู้ว่าของถวายที่ชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้นได้ส่งมาให้เขาไม่ได้ถูกให้แก่ชายคนหนึ่งติดคุกอยู่ แต่ให้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และโดยการทำเช่นนี้ พระเจ้าจึงจะทรงยอมรับมัน มันจะเป็นกลิ่นหอมหวานสำหรับพระองค์ อันเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ดุจกลิ่นหอมที่มาจากกาเผาเครื่องหอมในพระวิหาร น้ำเสียงของภาษาที่ถูกใช้ตรงนี้สื่อถึงการนมัสการที่แท้จริงต่อพระเจ้า เปาโลถือว่าการส่งของถวายมานี้เป็นเหมือนการนมัสการอย่างหนึ่ง คือเป็นเครื่องบูชาที่แสดงถึงการขอบพระคุณต่อพระเจ้าจากชาวฟิลิปปีเหล่านั้นสำหรับผู้เลี้ยงรของพระเจ้า นั่นคืออัครสาวกเปาโล

“...**เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า...**” การที่เครื่องบูชาหนึ่งเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าเป็นที่ชอบพระทัยแด่พระองค์ ก็เป็นสัญญาณบอกที่แน่นอนของความเชื่อแบบคริสเตียนแท้ ผู้เชื่อแท้ยอมให้จากหัวใจแห่งความรัก – และเราเรียนรู้ตรงนี้ว่าความรัก ความกรุณา และของกำนัลต่างๆ ที่มอบให้แก่ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐก็ถูกถือว่าเป็นเครื่องบูชาอย่างหนึ่งที่พอพระทัยพระเจ้า การกระทำเหล่านั้นบ่งบอกถึงประสบการณ์แท้จริงแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนในหัวใจ เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่หนาวเหน็บ เห็นแก่ตัวและโลกโมโหสัน! ขอพระเจ้าโปรดประทานจิตใจแห่งการให้ที่ไม่เห็นแก่ตัวแก่คนที่เหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีมีด้วยเถิด!

ข้อ 19: “แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”

สำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว นี่อาจเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เป็นที่รักมากที่สุดข้อหนึ่งในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “พวกท่านได้แสดงออกถึงความรักและความเอาใจใส่ที่มีต่อข้าพเจ้าในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยของกำนัลต่างๆของพวกท่านที่ให้แก่ข้าพเจ้าพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นความปรารถนาของพวกท่านที่จะช่วยเหลือข้าพเจ้าในเวลาที่ข้าพเจ้าขัดสนและถูกข่มเหง ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเพราะการเอาใจใส่และความไม่เห็นแก่ตัวของพวกท่านพระเจ้าของข้าพเจ้าจะตอบสนองความต้องการของพวกท่านทุกประการ” พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงและความเมตตาทั้งหมดจะทรงตอบแทนพวกเขาอย่างบริบูรณ์เพราะความเอาใจใส่และความกรุณาทั้งสิ้นของพวกเขา

จงสังเกตว่าอัครสาวกท่านนี้กล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้า” เขาไม่ลังเลที่จะกล่าวชัดเจนว่าสำหรับเขาแล้ว พระเจ้าทรงเป็นมิตรสหายส่วนตัว และพระเจ้าจะทรงตอบสนองความต้องการทุกอย่าง ทุกสิ่งที่เราต้องการล้วนอยู่ในพระเยซู เราครบถ้วนในพระองค์ หากเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน ทุกสิ่งที่เราต้องการก็จะถูกเพิ่มเติมให้แก่เรา

“...จากทรัพย์สินอันรุ่งเรืองของพระองค์...” (จงสังเกตเอเฟซัส 3:16 เช่นกัน) คำกรีกตรงนี้ที่แปลว่า “ทรัพย์สิน” มีความหมายตรงตัวว่า “ความเต็มเปี่ยมอันบริบูรณ์ การครอบครองทุกอย่าง เสี่ยงที่ไม่มีวันหมด” ความสามารถของพระเจ้านั้นไม่มีวันหมดในการจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆของเรา พระองค์ทรงมีเสียดายมากเกินพอและอุดมสมบูรณ์ เกินกว่าอะไรที่เราจะคิดได้ หรือขอได้ หรือหวังได้ คลังทรัพย์สินแห่งสวรรค์นั้นไม่มีวันหมด

“...โดยพระเยซูคริสต์” เราทราบว่าของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกประการนั้นมาจากพระเจ้า ความต้องการต่างๆชั่วคราวของเราได้รับการตอบสนองผ่านทางความมั่งมีของพระเยซูคริสต์ “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยซูฮาว์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (เพลงสดุดี 24:1) ทุกสิ่งที่เรามีและชื่นชมมันเกิดขึ้นได้เพราะพระองค์ ไม่ว่าจะความต้องการต่างๆของเรานั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม ไม่ว่าจะเราจะเผชิญกับอะไร พระเจ้าก็ทรงสามารถจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของเราได้ตามความมั่งมีของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์

ข้อ 20: “บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน”

เปาโลไม่เคยลืมที่จะถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดา มันเป็น “โดยพระคุณของพระเจ้า” ที่พระเยซูได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) พระคุณของพระเจ้าได้นำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ทุกคน (ยอห์น 3:16)

ในโรม 5:11 เปาโลกล่าวว่า “มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” หากพระเจ้าในพระคุณและความเมตตาของพระองค์ไม่ทรงยอมให้พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อสิ้นพระชนม์แทนเรา เราก็คงไม่ได้รู้จักความรอดโดยพระคุณผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้พระเยซูทรงเป็นความบาปเพื่อเรา:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

ข้อ 21: “ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน”

คำว่า “พี่น้องทั้งหลาย” ตรงนี้อาจหมายถึงผู้รับใช้เหล่านั้นที่อยู่กับเปาโล บรรดาเพื่อนร่วมทางที่อยู่กับเขาในกรุงโรมและที่มาเยี่ยมเขาในคุกและปรนนิบัติในเรื่องความต้องการต่างๆของเขา

ข้อ 22: “พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์”

“พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย...” หมายถึงวิสุทธิชนเหล่านั้นในกรุงโรม ซึ่งเป็นที่จดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปีถูกเขียน เปาโลไม่ได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล – อาจเป็นไปได้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีไม่ได้รู้จักผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมเป็นการส่วนตัว และด้วยเหตุนี้มันจึงไม่มีประโยชน์ที่เปาโลจะเอ่ยชื่อคนเหล่านั้น ดังนั้นเขาจึงกล่าวเพียงว่า “พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย”

เขาชี้ให้เห็นถึง “พวกข้าราชการของซีซาร์” เนโรเป็นจักรพรรดิที่ครองราชย์อยู่ในกรุงโรมขณะนั้น ซีซาร์เป็นชื่อที่ถูกมอบให้แก่ผู้ปกครองทุกคนหลังจากสมัยของจูเลียส ซีซาร์ เหมือนกับที่ฟาโรห์เป็นชื่อสามัญที่มอบให้แก่เหล่ากษัตริย์แห่งอียิปต์

“พวกข้าราชการ (คร้วเรื่อน) ของซีซาร์” น่าจะหมายถึงบรรดาญาติของจักรพรรดิ และอาจเป็นได้ว่าพวกเขาบางคนได้กลับใจรับเชื่อ เป็นไปได้ว่าเปาโลได้ทำความคุ้นเคยกับหลายคนในคร้วเรื่อนของซีซาร์ เพราะว่าเขาถูกใส่กุญแจมือติดกับทหารยามคนหนึ่งของโรมตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน และเราแน่ใจได้ว่าเขาเป็นพยานแก่ทหารยามเหล่านั้นทุกคน! ในระหว่างที่เขาติดคุกอยู่นั้น ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมผลที่พระวจนะของพระเจ้าคงได้ทะลุทะลวงเข้าไปในคร้วเรื่อนของซีซาร์ และพระวจนะนั้นไม่ได้กลับมาโดยเปล่าประโยชน์ – มันคงจะได้ผลเป็นแน่ *แม้กระทั่งในพระราชวังของซีซาร์ก็ตาม* ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงส่งคำทักทายพิเศษเหล่านั้นมายังเหล่าวิสุทธิชนที่เมืองฟิลิปปีจากวิสุทธิชนเหล่านั้นในคร้วเรื่อนของซีซาร์

ข้อ 23: “ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

จดหมายฝากฉบับต่างๆของเปาโลขึ้นต้นในพระคุณ และลงท้ายในพระคุณเสมอ พระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมานั้นสอนเรา นำพาเรา ให้ความมั่นใจแก่เรา และโดยพระคุณของพระเจ้าเราจึงเป็นอย่างที่เราเป็น เราจึงมีสิ่งที่เรามี และเราขอ “คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 2:13) พระคุณเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความรอด พระคุณเป็นความต่อเนื่องแห่งความรอด และพระคุณจะนำเรากลับบ้าน:

พระคุณพระเจ้านั้นแสนชื่นใจ
ช่วยได้คนชั่วอย่างฉัน
ครั้งนั้นฉันหลงพระองค์ตามหา
ตาบอดแต่ฉันเห็นแล้ว
พระคุณสอนให้ใจฉันยำเกรง
เร่งให้ความกลัวต้องหนี
พระคุณอันเลิศประเสริฐยิ่งใหญ่
ไม่มีหม่อมารได้ชัย
บ่วงมารวางไว้ ทุกข์ภัยหลายอย่าง
ตามทางฉันพ้นมาแล้ว
แต่เพราะพระคุณฉันจึงคลาดแคล้ว
พระองค์นำฉันกลับบ้าน
เมื่อเราได้ไปอยู่เมืองสวรรค์
ช้านานนับหลายพันปี
ยังมีเวลาร้องเพลงสรรเสริญ

เท่ากันกับเมื่อเริ่มต้น

ในตอนต้นของการศึกษาของเรา เราพบว่าเกือบคำแรกในจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปีคือคำว่า**พระคุณ** (ฟป. 1:2) และบัดนี้ในตอนจบของบทสุดท้าย เราก็มพบว่าเกือบคำสุดท้ายคือ **พระคุณ**

ชีวิตคริสเตียน**เริ่มต้น**ในพระคุณ (อฟ. 2:8) *ถูกตามหลัง*ในพระคุณไปจนจบการเดินทางแบบผู้สัจจริงนี้ (1 คร. 15:10) และพระคุณจะนำเรากลับบ้าน ไม่มีคำขอใดที่ดีกว่านี้และเปี่ยมด้วยคำอธิษฐานมากกว่านี้แล้วที่เปาโลจะหยิบยื่นให้ แก่วิสสุทธิชนเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปีในการลงท้ายจดหมายของเขาที่เขียนหาพวกเขา

คริสเตียนทุกคนพบว่าปัญหาต่างๆของตนได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอในพระเยซูคริสต์ในพระคุณนิรันดร์ แห่งพระเจ้าของเรา และ “พระคุณอันใหญ่ยิ่ง” ที่เราอ่านถึงในกิจการ 4:33 ก็จะถูกติดตามมาในไม่ช้าด้วย “ความปลื้มปิติอย่างยิ่ง” ของกิจการ 8:8! ไม่มีข้ออ้างสำหรับความหดหู่ ความกระวนกระวายหรือความกลัวในชีวิตของผู้เชื่อเลย ทั้งหมดที่เราต้องการเราพบในพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา และเราสมบรูณ์ครบถ้วนในพระองค์